

巴
里
Chihaya

火
み
ん
A kane

丘
ト
お
し

Trịnh Lê Thu Trang dịch

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

THƯ VIỆN EBOOK (TVE-4U)

THỰC HIỆN EBOOK:

- Nguồn scan: Nga Hoang
- Chuyển text, Tạo ebook: NYT

Chihaya Akane

BẠN KHÁC GIỚI

Trịnh Lê Thu Trang *dịch*

Phát hành: IPM

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn 2016

Tôi đang bị vùi trong một vũng bùn đủ sắc màu hỗn độn.

Nhưng tôi biết, đó chỉ là một giấc mơ. Tôi thả mình trôi trong đó, xung quanh là dòng bùn hòa trộn với nhau tạo nên những hoa văn rối rắm và chói lọi.

Thi thoảng, có những vệt màu nổi lên thành hình thù hằn hoi. Mỗi lúc như thế, tôi lại cố tìm quyền vẽ phác thảo nhưng tay ngáp trong bùn, không thể cử động được. Đến là bức. Mà kể ra, cứ mặc cho bản thân chìm trong đồng màu sắc này cũng hay. Khoái cảm ấy gần giống như khi nhịn tiểu. Đang bập bênh, chìm nổi trên mặt bùn thì màu chợt bắn tóe ra tứ phía.

Tiếng rung trềnh trềnh kéo ý thức tôi về với hiện tại. Tôi quờ quạng theo phản xạ nhưng các ngón tay chỉ chạm thấy mặt ghế xô pha thô ráp.

Phải mất một lúc tôi mới nhớ ra điện thoại di động đã để trên bàn ăn. Nó đang tiếp tục rung, âm thanh tàn nhẫn đó khoan thẳng vào đầu óc còn lơ mơ lúc sáng sớm của tôi. Tôi chẳng buồn nhòm dây. Để chế độ rung rĩ mà vẫn inh cả tai.

Đồng hồ treo tường chỉ hơn 7 giờ sáng. Ánh sáng trong veo lọt qua khe rèm, còn vương sắc xanh nhạt nhòa của bóng đêm. Rốt cuộc tôi cũng tỉnh táo trở lại. Gọi điện vào giờ này chỉ có thể là anh Shinji. Hẳn anh vừa xong ca trực nên nổi hứng gọi.

Vẫn nằm ườn trên ghế xô pha, tôi đưa mắt nhìn Akihito đang đứng trước cái bếp ga trong gian bếp mở, quay lưng lại tôi. Mùi thịt xào hành thơm ngào ngạt. Hôm nay lại có món shogayaki^[1] rĩ. Người ta thường bảo, đàn ông toàn nấu những món chỉ cần một cái chảo rán là xong, nhưng trong năm năm chung sống, thói quen của anh không hề thay đổi, ngày nào cũng tự tay làm cơm hộp. Anh siêng năng đến mức các bà các cô ở chỗ làm đầu mẩn mọt.

Mùi mỡ sôi xèo xèo khiến tôi buồn nôn, cơ thể cũng bị đánh thức. Nhắc mới nhớ, từ hôm qua đến giờ tôi chưa ăn gì.

Điện thoại trên bàn vẫn rung, Akihito vừa mở nắp nồi cơm điện vừa nhắc:

“Em không nghe à? Nhớ có việc gì thì sao?”

Làm sao tôi nhận điện trước mặt Akihito được. Thế nào tôi cũng nổi trận lôi đình với Shinji, vì anh toàn gọi điện vào những giờ oái ăm.

Anh Shinji thường tỏ thái độ bức bối mỗi khi tôi gọi điện bất ngờ, nhưng lại tự cho mình cái quyền thích lúc nào gọi lúc đó. Chắc anh nghĩ chỉ người có gia đình như anh mới cần giữ gìn, còn người sống chung với bạn trai như tôi thì chẳng cần ý tứ.

“Cả biên tập lẫn thiết kế chẳng ai đi làm sớm thế này, chắc lại điện thoại quấy rối. Gần đây em cũng hay nhận được email làm phiền.”

“Tại em không chịu đổi địa chỉ hòm thư đấy. Đạo này tên em xuất hiện nhiều trên truyền thông, hay em thử đổi xem?”

“Chắc thế...”

Nghe câu trả lời qua loa ấy, Akihito ngoái đầu lại, hơi giơ chiếc thìa xới cơm về phía này, tôi lắc đầu. Tuy dạ dày rỗng tuếch, nhưng thần kinh căng thẳng khiến tôi chẳng thiết ăn. Làm việc thâu đêm luôn là thế.

“Em minh họa xong cho tạp chí bói toán rồi à?”

Akihito hỏi, sau khi liếc bảng danh sách công việc treo trên tường. Trên đó mới xuất hiện thêm một dấu gạch chéo màu đỏ.

“Ừm, vừa kịp. Ai ngờ vẽ các cô gái tượng trưng cho mười hai cung hoàng đạo lại mệt đến thế. Em không thích vẽ theo đúng hình dung của mọi người nên lúc gửi phác thảo đi thì bị chê là chẳng giống gì cả, phải sửa lại hết. Anh nghĩ mà xem, Sư Tử thì phô trương, Bảo Bình thì điềm tĩnh, vậy chẳng hóa ra sinh vào tháng nào thì tính cách đều được hình thành từ trước rồi à? Làm gì có chuyện đó, phải không? Ấy thế mà...”

“Ừm...”

Akihito gật đầu nhưng vẫn đứng quay lưng lại khiến tôi phải nuốt luôn những lời chưa kịp nói. Dừng thôi, nói tiếp anh sẽ cho rằng tôi đang than vãn mất. Tôi nhìn xuống, cạo cạo những vết màu vẽ dính trên đầu ngón tay. Màu bong ra thành bụi.

Khóc lóc, kêu ca về công việc chỉ là một cách giải tỏa, nhưng Akihito lại nghĩ tôi muốn xin anh lời khuyên. Dù hiểu tính nghiêm túc quá mức của anh nhưng cứ mỗi lần bị góp ý là tôi lại tự ái. Thêm nữa, anh cứ ra vẻ thấu hiểu làm tôi đâm nghi ngờ, có thật anh hiểu tôi đang muốn nói gì không? Và khẩu chiến sẽ nổ ra. Hoặc tôi khai hỏa trước, “Akihito chẳng hiểu gì hết,” hoặc Akihito, “Anh không biết gì về nghề mình họa, được chưa?” Sau vài lần đôi co như thế, chẳng ai bảo ai, chúng tôi chủ động tránh đề tài này.

Tuy không đả động đến nhưng Akihito vẫn theo dõi tiến độ làm việc của tôi. Chỉ có thế, không hơn không kém.

“Em xong việc rồi thì ăn gì đi, làm nghề tự do cũng phải sinh hoạt đi đâu đó chứ. Để anh đi hâm sữa cho em nhé.”

Anh toàn nói những lời chuẩn mực như thế.

Nghe tới ba chữ “nghề tự do”, tôi đang gật đầu bỗng khựng lại. Nghề tự do - cảm giác như cái tù ấy bao hàm đủ cả luộm thuộm, bê bối, quái gở, phản xã hội. Người đời cứ thích gán hết những đặc tính này cho chúng tôi, họ cho rằng làm nghề tự do là nhân cư vi bất thiện, là kỳ quặc. Mỗi lần bị dùng từ đó, tôi lại thấy chạnh lòng.

Có lần Akihito bảo tôi nhạy cảm quá, anh chỉ nói vậy thôi. Tôi cũng muốn xem như anh đang quan tâm đến mình rồi quên luôn câu chuyện, nhưng đằng này lời của anh chẳng giải quyết được gì, toàn làm tôi thêm bức bối.

Giờ tôi chẳng còn hơi sức để xét nét từng câu chữ của anh nữa, chỉ biết mỉm cười.

“Không cần đâu, cảm ơn anh. Đằng nào em cũng phải đợi bên chuyển phát nhanh đến nhận hàng. Giờ ăn vào thì em lăn ra ngủ mất.”

Vẫn nằm trên ghế, tôi nhìn lên trần nhà.

Khu chung cư này có trần rất cao, tuy không ấm nhưng không gian thoáng đãng dễ chịu.

Tôi với lấy cái rổ nhỏ để cạnh xô pha, xé một chiếc kẹo mật ong cho vào miệng. Lúc nào tôi cũng chuẩn bị sẵn bánh kẹo, các loại hạt hay hoa quả sấy để khi bận rộn chỉ cần ăn bằng một tay.

Tôi nhắm nghiền mắt lại. Đôi mắt mệt mỏi bắt đầu nhức nhối. Vị ngọt sắc lan tỏa trong miệng, ý thức tôi cũng từ từ bị cuốn trôi. Bên trong mí

mắt, các màu sắc bay tứ tán.

Đột nhiên, máy nướng bánh kêu inh ỏi.

Mở mắt ra, tôi thấy Akihito đang lấy bánh mì nướng xếp ra đĩa rồi đi về phía bàn ăn, cầm chiếc cốc lớn trên tay. Hương cà phê bay khắp phòng từ lúc nào. Vừa lắng nghe tiếng phết bơ lên bánh mì nướng rào rào, tôi vừa lơ mơ ngủ. Những người nghiêm chỉnh chấp hành giờ giấc đi làm chắc sẽ thấy tôi là một kẻ chây lười.

Thế nhưng, thời điểm vừa hoàn thành công việc là lúc thư thả nhất. Tôi không thể ép mình làm gì đó ngay để khỏi lãng phí thời gian được.

“Anh đi đây.”

Một lần nữa, ý thức của tôi lại bị kéo về hiện tại. Cứ ngỡ mới mấy chục giây, thì ra, hai mươi phút đã trôi qua.

Akihito đang nhìn tôi, anh đứng trước cửa nhà, ba lô đeo trên vai. Mỗi ngày anh đều đạp xe nửa tiếng để đến chỗ làm. Hình như sắp ba mươi tuổi nên anh bắt đầu có ý thức vận động nhiều hơn. Năm sau là tròn ba mươi, hơn Akihito một tuổi mà tôi vẫn không muốn vận động cơ thể.

“Anh đi cẩn thận.”

Tôi vẫn nằm trên ghế nói vọng ra thì bị anh nhắc, “Em ngủ thì lên giường đi.” Dù biết rõ có nói cũng vô ích nhưng Akihito vẫn nói cho phải phép.

Anh đi rồi, tự nhiên tôi tỉnh táo hẳn. Đã dậy thì ngâm mình trong bồn tắm rồi mát xa cái nhĩ. Vừa đứng dậy vươn mình, tôi vừa hít thở thật sâu.

Tôi xả nước vào bồn, nhỏ thêm mấy giọt tinh dầu hương thảo vào nước nóng đang bốc hơi nghi ngút. Mùi thảo mộc xộc thẳng lên mũi khiến tôi mơ hồ cảm thấy mọi thứ trở nên rõ ràng hơn.

Lúc trở lại phòng khách, một cốc cà phê sữa đã được để sẵn trên bàn. Vừa thầm cảm ơn Akihito tôi vừa cho cốc vào lò vi sóng. Trong lúc đợi cà phê ấm lên, tôi với tay lấy điện thoại.

Cuộc gọi nhớ không phải của anh Shinji mà từ một số lạ. Có cả một email, cũng từ địa chỉ lạ. Tôi đưa tay vén rèm cửa rồi mở ra đọc: *Chúc quý khách luôn an khang thịnh vượng. Anh hay đi Kansai^[2] nên rảnh thì tụ tập nhé.*

Trong tích tắc, đầu óc tôi trống rỗng. Tôi hấp tấp nhìn tiêu đề email.

Haseo.

Bất giác tôi đọc to cái tên ấy, tay bấu chặt lấy mép rèm cửa tự bao giờ. Ánh nắng lọt qua khe hở, vẽ lên mặt bàn các đường sáng.

Nheo mắt trước ánh sáng chói lòa của ngày mới, tôi đọc lại email. Vẫn cái giọng điệu cợt nhả, ngay đến mấy lời thăm hỏi như “Lâu quá không gặp” hay “Khỏe không” cũng chẳng có.

Rồi cả lời cuối cùng.

“Muộn mấy anh cũng vẫn gọi.”

Giọng nói ấy đã từng vang liên hồi bên tai tôi vào cái thuở bay bổng chưa biết mình là ai, chơi vui giống như trong giấc mơ ban nãy. Trầm khàn, cộc lốc mà đầy trù mến.

Nhớ quá.

“Haseo.”

Tôi thì thầm tên anh thêm lần nữa để nhớ ngày xưa mình gọi cái tên ấy như thế nào.

Khi tôi tỉnh dậy sau giấc ngủ say, trời đã sâm sẫm tối. Mặt trời đang chìm xuống đỉnh phía Tây của những dãy núi bao quanh thành phố Kyoto này, nhưng chỉ thấy căn phòng nhuộm màu bóng tối, không có sắc đỏ hoàng hôn.

Đảo mắt nhìn quanh, trong giây lát tôi không biết mình đang ở đâu. Chắc tại trước khi ngủ tôi đã nghĩ về căn phòng của Haseo.

Tôi không trả lời email của anh. Chẳng thể tìm được ngôn từ để diễn đạt cảm xúc của mình. Sau ngần ấy năm, chỉ có một email này. Hồi xưa hai đứa có nhắn tin qua lại bao giờ không nhỉ? Không, chắc chắn là rất ít, bởi lúc nào chúng tôi cũng ở bên nhau.

Hồi ấy, tôi là sinh viên khoa Nhân văn. Học hành nhàn nhã lắm, chỉ cần đi học những môn bắt buộc như Ngôn ngữ, còn lại chủ yếu giết thời gian bằng việc làm thêm hoặc tham gia các hội nhóm. Haseo thì luôn ở lì trong phòng. Những ngày không phải đi làm thêm, tôi đầu sang phòng anh chơi cho đến tối mịt.

Căn phòng bê tông kín mít, trên tường dán đầy áp phích quảng cáo phim và tranh ký họa các diễn viên nước ngoài do Haseo vẽ. Góc phòng

dựng hình nộm một con ếch to tướng của hiệu thuốc bị ai đó chôn vùi lúc say xỉn cùng với cái biển cảnh báo màu vàng của công trường xây dựng nào đó. Cảnh ti vi là hàng chõng băng đĩa phim, trong căn phòng tối mờ mờ ấy lúc nào cũng mở phim Âu Mỹ.

Tôi chăm chú nhìn Haseo đang nằm xoay lưng ra trên chiếc giường âm thấp. Tấm lưng mảnh dẻ trông thư thái kỳ lạ giữa hàng đồng gặt tàn và lon cà phê vây quanh.

Đám sinh viên nam đầu đàn ào đến, nhấn chìm căn phòng trong tiếng mạt chược và tạp chí truyện tranh, rượu và khói thuốc. Thỉnh thoảng tôi cũng bò ra khỏi giường để nhập hội mạt chược. Nếu ai đó chuẩn bị ghé cửa hàng tiện lợi, muốn gì chỉ cần nói là xong. Haseo chẳng bao giờ để ý có ai trong phòng mình. Những lúc anh thành linh biến mất, thường là đi làm thêm, khi về sẽ mang theo một túi đầy bánh kẹo mua ở siêu thị, nào là pút đỉnh kem trứng, nào là bánh su kem đưa cho mọi người và bảo, “Ăn thoải mái.”

Ngày ấy tôi còn chưa tròn hai mươi tuổi, thế mà đã tuyệt vọng với cánh mày râu. Tôi thờ ơ với những cậu trai sần tuổi chưa lớn hết, coi thường những người đàn ông đứng tuổi đã quá trải đời. Cái thời nông nổi ấy, tôi sẵn sàng lên giường nhưng thấy phiền phức thì sẽ đá luôn không thương tiếc. Tôi chẳng hề biết che giấu suy nghĩ thật của mình, cứ thế vô tình làm tổn thương người khác rồi lại chìm trong tuyệt vọng và hằn học với bản thân.

Thế mà chẳng hiểu sao tôi lại thấy thoải mái khi ở trong phòng Haseo. Đó là nơi duy nhất tôi ngủ ngon lành. Dù đắp chung chăn với cơ thể nồng mùi xác thịt ấy, tôi vẫn an tâm như một đứa em đang nằm cạnh ông anh trai.

Lần đầu gặp nhau, Haseo đang là sinh viên năm ba, vừa qua tuổi hai mươi.

Trong mắt cô sinh viên năm nhất mới ra ở riêng như tôi, chàng trai ấy chín chắn và điềm tĩnh đến kỳ lạ. Nhưng thực ra, tâm hồn Haseo hồn nhiên như một cậu học sinh tiểu học. Nước da ngăm đen, hàm răng sáng bóng, nụ cười thường trực, anh hay nhả khói thuốc qua khóe môi đang nhếch lên.

Dù gần với nhau như hình với bóng nhưng hai chúng tôi không hề có quan hệ yêu đương. Một giây cũng không.

Tôi đứng dậy, lấy điện thoại đang sạc dở. Một cuộc gọi nhớ của Haseo lúc 12 giờ hơn. Chắc là giờ nghỉ giải lao. Thế mà bảo là gọi muộn. Tôi vừa cười vừa nghĩ, cái tính nóng vội của anh chẳng thay đổi gì cả.

Đúng lúc ấy điện thoại rung. Chẳng thèm nhìn màn hình, tôi ấn nút nghe rồi áp vội vào tai.

“Alô?”

Là anh Shinji. Tôi khẽ thở dài, nhịp tim cũng dần ổn định.

“Alô.”

“Em nghe đây. Xin lỗi nhé, em vẫn còn ngái ngủ. Sao thế?”

“Em bận việc à?”

“Không, em vừa hoàn thành bản thảo và gửi đi sáng nay. Giờ đang đợi phản hồi. Anh thì sao?”

“Lâu lắm mới được hôm phòng bệnh vắng người thế này nên khám xong sớm, chắc khoảng một tiếng nữa là anh được về. Mình đi ăn tối nhé. Anh đến đón.”

Anh nói luôn một mạch vì đoán chắc tôi sẽ không từ chối, vẫn kiêu ép ưỡng như mọi khi. Nhưng tôi không khó chịu với cái tính ấy.

“Anh cứ mạnh miệng đi rồi thế nào cũng lại đến muộn cho xem.”

“Đã bảo hôm nay sẽ ổn mà.”

Vừa dứt lời thì tiếng điện thoại nội bộ trong bệnh viện reo lên.

“A, xin lỗi em, điện thoại của y tá. Thế nhé, đến nơi anh gọi.”

“Không cần lên tận nhà em đâu, anh cứ đợi dưới dốc là được.”

Thay cho lời đáp của anh là những tiếng tút dài. Tôi nhìn màn hình và nhận ra, giờ làm của Akihito cũng chỉ còn khoảng một tiếng.

Không vấn đề gì, chịu khó ra khỏi nhà sớm một chút rồi ghé vào một quán quanh đây ngồi tạm là xong. Anh Shinji là trùm cao su. Có lần tình trạng bệnh nhân chuyển biến đột ngột, anh chẳng thèm liên lạc gì, cho tôi leo cây tận ba tiếng đồng hồ.

Tôi nhồm dậy bật đèn. Nhìn các ngón tay lem nhem với những chiếc móng bị cắt cụt ngắn, tôi nghĩ bụng, chắc phải sơn mấy màu tươi tắn hơn mới được.

Trong lúc đợi móng tay khô, tôi tranh thủ kiểm tra thư điện tử. Tôi dán mí giả che mí mắt bị sưng, lấy máy uốn nhẹ tóc rồi trang điểm cẩn thận

theo tạp chí thời trang rút ra từ đồng hộp Amazon chất đầy ở góc phòng.

Loáng cái một tiếng rưỡi đã trôi qua. Tôi vội vàng thay quần áo, để lại cho Akihito một mảnh giấy nhắn: *Có thể sáng mai em mới về*, rồi ra khỏi phòng. Cứ nộp xong bản thảo là buổi tối tôi sẽ ra ngoài chơi. Một phần do tâm trạng phấn khích không ngủ được, phần nữa khi sáng tác tôi hay nhất mình trong nhà không gặp ai. Sau chuỗi ngày như thế, chỉ đi chơi mới có thể xốc lại tinh thần. Một quán bar quen hay phố xá náo nhiệt đều được, tôi chỉ muốn buông mình vào nơi không có bất cứ vết tích nào của bản thân. Có lẽ hiểu tâm trạng đó nên Akihito chưa bao giờ nhieéc móc gì kể cả tôi có đi qua đêm. Anh chỉ lo lắng cho sức khỏe của tôi.

Không cứ khoản chơi bời, việc gì Akihito cũng rất thoải mái với tôi. Những người bạn đã lập gia đình thường bảo “Cưới rồi thì chẳng được thế nữa đâu”, về tiếp theo chắc chắn sẽ là “Mấy ai có điểm phúc như cậu, người yêu dịu dàng lại biết thông cảm”, giọng đầy vẻ ghen tị. Tôi không nói mà chỉ nghĩ thầm trong đầu, nếu thật sự các cậu bất mãn với chồng thì sao không chia tay rồi kiếm một anh chàng khác đi?

Chẳng lẽ lúc nào cũng phải chịu đựng, chiều theo đối phương, không được làm điều mình muốn mới là cao thượng?

Tôi hài lòng với cuộc sống hiện tại. Chia đôi tiền sinh hoạt, quan hệ hai bên bình đẳng, vô cùng thoải mái.

Ngoài trời đã tối đen. Vừa xuống tầng một, mùi nước hần quyến với mùi dầu vừng xào thức ăn xộc vào mũi tôi. Cảm giác bất an bỗng ập tới. Phải chăng con người không được phép chỉ sống theo mong muốn của bản thân? Đến khi già rồi, liệu tôi có phải chịu cuộc đời cô quạnh như một hình phạt? Tôi khẽ lắc đầu. Không thể nào. Cứ rời khỏi công việc là tôi lại nghĩ quần vờ tương lai.

Tôi đi xuống con dốc phía trước chung cư. Quận Sakyo tôi đang ở tuy thuộc nội thành Kyoto nhưng vẫn rất nhiều cây cối, ngược dốc lên là sẽ đi vào sâu trong những ngọn núi đang bao bọc thành phố. Trong năm ngày tôi ru rú ở nhà, cây đã trút lá tự lúc nào.

Ánh đèn thành phố trải rộng trước mắt càng lung linh hơn trong không gian hanh hao, lạnh lẽo. Thu đã tàn thật rồi.

Vì quên mang găng nên tôi thọc tay vào túi áo măng tô và rảo bước. Tiếng gót giày khô khốc. Giá mà nhớ quàng thêm cái khăn len hay khăn

lông thì ấm hơn.

Tiếng chuông điện thoại vang lên trong túi xách. Chắc là anh Shinji. Một là anh ấy gọi để báo đã rời khỏi bệnh viện, hai là gần đến nơi rồi. Tôi vừa bước nhanh hơn vừa loay hoay mở khóa túi bằng một tay. Tiếng chuông tắt ngấm. Đến lúc lôi được máy ra, định gọi lại thì chuông lại réo.

“Ô, chịu nghe rồi hả?”

Giọng nói oang oang ở đâu đây bên kia, tiếp theo là một tràng cười giòn giã.

“Haseo?”

“Ờ, nghe nói cô vẫn đang ở Kyoto phải không?”

“Anh nghe ai nói thế?”

Bị ảnh hưởng, tôi cũng nói to hơn làm người đàn ông trung niên ra dáng công chức vừa lướt qua phải ngoái lại nhìn.

“Horinouchi. Số điện thoại cũng là cô ấy đưa đấy, ai bảo mấy đợt họp mặt câu lạc bộ cô đều trốn biệt.”

Chị Horinouchi khóa trên là người bạn đại học duy nhất tôi còn giữ liên lạc. Chị tốt bụng, tính tình ôn hòa, thường quan tâm đến người khác.

“Nói thế chứ chắc chắn Haseo cũng chẳng thém đến dự đúng không?”

“Anh đây thỉnh thoảng vẫn đi đấy nhé, còn liên lạc đều với Iwasa nữa.”

Iwasa. Tôi dừng bước, hình ảnh cái lưng gù gù, to bản hiện lên trong trí nhớ. Đó là anh chàng cùng khóa với Haseo nhưng trái ngược hoàn toàn, thông minh, hay mải mai, không nát rượu, không mặt chược. Chẳng biết có phải đều thuộc dạng dài lưng tởn vãi nên họp nhau không mà lúc nào cũng thấy hai người họ dính với nhau như hình với bóng. Đúng là chuyện hiếm thấy với kẻ thích hành động đơn thương độc mã như Haseo.

“Tuần trước anh có đi họp mặt, cứ nghĩ biết đâu lại gặp cô ở đấy.”

“Tại sao?”

“Vì anh nhìn thấy hình minh họa của cô trên tạp chí, với đọc vài bài báo mạng nữa. Cô em tôi đã trở thành tác giả vẽ tranh minh họa ăn khách rồi đấy. Thấy bảo cô còn được giải thưởng sách tranh tận bên châu Âu phải không? Hôm ấy cô ăn mặc rõ nề nã, còn búi tóc nữa, trông khác hẳn hồi xưa làm anh cười sặc cả nước bọt.”

“Lắm chuyện! Người ta phải tạo hình tượng cho họp hoàn cảnh chứ!”

Quyển sách tranh tôi tự xuất bản năm ngoái bỗng dưng đoạt cả giải thưởng nước ngoài nên được báo chí nhắc đến chút ít. Tuy vậy, tiền thưởng chẳng đáng là bao, giải lại nhỏ nên tôi vẫn chưa nhận được lời mời xuất bản nào cho tác phẩm tiếp theo.

Lợi ích lớn nhất là tôi được nhiều nơi đặt hàng vẽ hơn và cũng bận rộn hơn. Nhưng trước lịch làm việc kín đặc ấy, Akihito không còn gần gũi tôi nữa, chúng tôi cũng chẳng có nhiều thời gian để thư giãn hay đi chơi cùng nhau. Bên ngoài tôi là một họa sĩ minh họa đắt khách, nhưng bên trong chỉ là một cô gái sống cuộc sống tẻ nhạt, luôn nhốt mình trong nhà mãi miết đuổi theo các hạn nộp bài. Từ lúc minh họa trở thành công việc chính, tôi rất biết ơn lượng đơn đặt hàng đều đặn của các tạp chí nhưng dù sao cũng chỉ là những thứ tốn mún, một tháng mà không nhận trên mười đơn thì không đủ tiền sinh hoạt. Hơn nữa, tạp chí là thứ người ta đọc rồi sẽ quên ngay. Thực lòng mà nói, tôi chỉ muốn dành nhiều thời gian hơn cho tác phẩm của riêng mình. Tuy rằng đã có chút tiếng tăm nhưng tôi chưa cảm thấy thỏa mãn, cả về tư cách lẫn tinh thần của một họa sĩ.

Những người đọc báo rồi hỏi thăm chẳng bao giờ chịu hiểu cho nỗi khổ đó của tôi, chỉ nói được vài ba lời động viên lấy lệ như “Vất vả quá nhỉ,” hay “Cố lên nhé.”

Bởi thế, với những lời chúc mừng, tôi thường chỉ mỉm cười.

“Cũng biết tính toán đấy chứ. Không sao, biết tham lam là tốt.”

“Rồi, thế anh cần gì?”

“Hử?”

“Cần gì ở em ấy. Chắc chắn có việc nhờ vả nên anh mới gọi chứ.”

Vài giây trôi qua, giọng cười ngốc nghếch ấy lại vang lên.

“Cô chẳng thay đổi gì cả. Được rồi, anh sắp đi công tác đến chỗ cô.”

“Rồi sao?”

“Gái.”

“Hả?”

“Giới thiệu cô nào đấy cho anh. Lúc đi công tác anh rảnh rang lắm. Tranh thủ chọn lấy một cô vợ Kyoto.”

Câu chuyện sau bao nhiêu năm hóa ra chỉ có thế. Tôi nhẹ cả người khi thấy sự tếu táo của Haseo vẫn như xưa. Sao mình lại phải căng thẳng nhỉ?

Tôi mau miệng đáp lại.

“Không vấn đề gì. Yêu cầu thế nào?”

“Yêu cầu thế nào là sao?”

“Thì đó, con gái kiêu dễ dãi, kiêu cá tính hay kiêu tiểu thư; ngực bự hay eo thon nữa? Nào nào, chắc chắn anh phải có sở thích riêng chứ, cho em chút thông tin đi!”

“Cái gì thế, đừng nói cô kiêu luôn cả nghề tũ bà nhé.”

“Anh bắt người ta giới thiệu còn gì? Làm thế không phải một lần xong luôn, vui vẻ cả làng à, rõ lắm chuyện!”

Im lặng. Rồi có tiếng Haseo đáp:

“Cô vẫn như xưa, chẳng ra làm sao cả.”

Dù chỉ qua điện thoại, tôi vẫn cảm nhận được âm thanh đượm vẻ dịu dàng. Bỗng nhiên ngực tôi thắt lại. Từ lúc rời xa Haseo, quanh tôi chẳng có ai giống anh nữa, cư xử thô lỗ mà nói năng vô cùng trù mến.

“Thôi, đành chọn cô em vậy. Cuối tuần này rảnh không?”

“Đành? Anh nghĩ đang nói chuyện với ai vậy?”

“Với Kanna.”

Nghe anh gọi tên bằng cái giọng khàn khàn nhỏ nhẹ giống hệt thuở xa xưa ấy, tôi rùng mình.

“Cô đã thành một người phụ nữ tốt rồi chứ?” Tiếng cười thật êm.

“Ai biết thế nào mới là tốt?”

“Miệng lưỡi vẫn đành hanh như ngày nào nhỉ?”

Haseo chẳng bao giờ nổi giận. Dù đàn em như tôi nói năng vô phép hay cố tình chọc giận đi nữa, anh cũng chỉ cười xòa. Ngay cả điểm ấy cũng chẳng hề thay đổi.

Haseo nói lướt cho tôi lịch trình làm việc của anh. Vì không biết công việc anh đang làm nên tôi chẳng hiểu gì. Chỉ biết ba ngày nữa anh có tiệc đứng với các bác sĩ ở khách sạn Ritz-Carlton tại quận Umeda, Osaka, sau đó sẽ đến Kyoto. Mãi đến lúc anh hỏi “Chắc phải tầm 11 giờ anh mới đến nơi, không vấn đề gì chứ?”, tôi mới mở miệng nhắc lại.

“Các bác sĩ?”

“Ồ, bác sĩ. Anh làm trình được viên cho công ty được ở Toyama. Đối tượng khách hàng là các bệnh viện. Kiểu như anh phải đi thuyết trình về các loại thuốc ấy.”

“Anh đang ở Toyama à?”

“Ừ, nhưng đi công tác liên miên.”

Haseo và Toyama. Nghe chẳng liên quan. Tuy biết tên nhưng tôi chưa đến tỉnh ấy bao giờ, chỉ áng chừng được khoảng cách giữa Kyoto và Toyama. Dù gì cũng không thể hình dung nổi điểm chung giữa Haseo và địa danh ấy. Tôi nhớ mang máng Haseo quê ở Kyushu cơ.

Lần cuối gặp nhau, hình như Haseo có nói dự định sẽ đi đâu. Lúc tôi gần nhớ ra thì anh bắt đầu pha trò bằng cái giọng ê a.

“Này, không chừng anh sẽ cuốn luôn cô em đây. Ngay bây giờ.”

Haseo có cái tật là chọc ghẹo người khác mọi lúc mọi nơi. Chắc anh chỉ trêu thôi, nhưng đang nói điện thoại, không gặp trực tiếp nên cũng chẳng biết thật giả thế nào. Tôi ngẫm nghĩ rồi trả lời.

“Tại sao lại là bây giờ?”

“Thì giờ cô mới đủ lớn với anh chứ sao.”

“Không được đâu.”

Tôi khẽ cười. Cuối dốc là con đường nối với phía Bắc phố Shirakawa. Có một chiếc xe Prius trắng đỗ trước cửa hàng tiện lợi ở góc phố.

“Haseo không thể yêu em. Em không thể yêu Haseo. Em ngủ với ai cũng được, trừ anh.” Tôi cố tình ăn nói khó nghe.

“Ngủ với ai cũng được à? Cô cứ ăn nói kiểu này nên mới chẳng nên cơm cháo gì đấy, từ ngày xưa đã vậy.”

“Haseo cũng thế còn gì?”

Haseo chỉ lắp lửng “Ờ thì...” rồi cười. Tôi đứng lại đợi đèn đỏ. Ánh mắt tôi và anh Shinji giao nhau qua cửa kính xe. Tôi đưa tay lên vẫy.

“Bây giờ em đi gặp bạn một chút.”

“Đàn ông à?”

“Ừm, người tình.”

Haseo thở hắt ra, “Họa sĩ minh họa cặp kè với trai, một cảnh tượng chẳng ra làm sao cả.”

“Ờ đấy, thì sao? Haseo cũng muốn gặp em đấy thôi.”

Haseo cười khùng khục rồi kêu:

“Mắc ói. Ai mà thèm nhìn cái bộ dạng chán đời của cô.”

Ngực tôi từ từ giãn ra. Tôi cố tình nói thêm, “Thôi nhé.” Nghe anh “Ờ” rồi, tôi cúp máy.

Ngắt điện thoại xong, là lúc tôi chợt nhớ lại lần cuối chúng tôi gặp nhau. Lúc ấy tôi cũng chia tay anh bằng câu “Thôi nhé”. Chẳng một lời từ biệt, chẳng hứa hẹn tái ngộ, mọi liên lạc đầu bị cắt đứt. Cứ thế lại hay. Không hiểu sao bây giờ anh đột ngột nổi lại quan hệ.

Vì đã trưởng thành?

Tôi bật cười khe khẽ. Haseo à, em vẫn y hệt ngày xưa, vẫn hoang mang với bản thân như thế. Chỉ tiến bộ chút ít về khoản nói dối thôi.

Trong bóng tối, đèn chuyển xanh. Tôi tiến về phía xe của anh Shinji. Gót giày gõ nên những âm thanh đùng đục dưới bầu không lạnh lẽo.

“Hôm nay em có chuyện gì vui à?”

Anh Shinji vừa quay tay lái vừa hỏi. Trong xe yên tĩnh và ấm áp, tự nhiên tôi lại thấy buồn ngủ. Ánh sáng rọi qua cửa kính như đang chiếu một bộ phim.

“Sao ạ?”

Nghe lời đáp cụt lủn đó, anh Shinji nhìn tôi, nói sang một chuyện hoàn toàn khác.

“Hôm nay em đến nhà anh không? Ở đấy thì chúng mình không phải vội vã gì cả.”

Tắc đường làm xe phải dừng lại.

“Vợ anh đem con về nhà ngoại rồi.”

“Lại nữa à?”

Tôi chán chường buột miệng. Anh Shinji lộ vẻ bối rối. Hễ thấy khuôn mặt điển trai ấy nhăn nhó tội nghiệp là lòng tôi mềm nhũn. Vừa đáng ghét, lại vừa đáng yêu.

Tôi biết anh Shinji từ hồi đi làm thêm công việc văn phòng ở một trường đại học. Anh là bác sĩ khám giờ hành chính tại bệnh viện trực thuộc đại học đó. Khuôn mặt góc cạnh không giống người Nhật rất hợp với bộ

râu và mái tóc bù xù, trông anh nam tính mà ẩn chứa sự ngọt ngào. Khí chất của anh khác hẳn với các y sĩ trẻ tuổi mọt sách chỉ biết đến học.

Anh không được lòng mọi người ở viện lắm vì đã có gia đình mà vẫn đi lảng nhảng, song các đầu việc đầu hoàn thành tốt, biết cách ứng xử, lại tình cảm; chẳng cô nào nở lạnh lùng trước khuôn mặt dễ thương khi lúng túng của anh.

“Thì đã bảo là bọn anh đang trực trặc mà.”

“Anh không cần nói mấy chuyện đó với em đâu.”

“Tại sao?”

Anh vươn tay chạm vào má tôi. Những ngón tay trượt từ vành tai xuống gáy. Tôi nắm lấy tay anh đặt lên đùi mình, siết chặt rồi nhoen cười. Đây là một trong những kỹ thuật tôi được dạy thuở còn đi làm tiếp viên bán thời gian ở quán bar. Đối với những khách hàng hay sờ mó thì không được đẩy ra một cách thô lỗ mà phải nắm tay họ thật chặt, không để họ tự do cử động. Làm thế mọi chuyện sẽ suôn sẻ. Trước khi trở thành người minh họa chuyên nghiệp, những việc tôi từng làm thêm nhiều không đếm nổi trên các đầu ngón tay.

“Anh phải chơi đúng luật chứ. Đôi bên không hỏi, không kể, không can thiệp vào chuyện của đối phương. Đến nhà nhau thế nào cũng có ngày bị lộ đấy.”

“Nói thật thì anh ly hôn lúc nào mà chẳng được. Còn em, bị phát hiện sẽ thành to chuyện à?”

Tôi chột chạnh lòng. Akihito mà biết tôi đi ngoại tình thì mọi chuyện sẽ bung bét. Nhưng tôi giữ kín mối quan hệ với anh Shinji không phải vì sợ mất Akihito, chỉ là những chuyện tiếp theo sẽ rất phiền phức.

Ví dụ, bị bắt gặp đang ngủ trong xe anh Shinji như thế này, tôi chẳng thiếu gì lời nói dối để bao biện. Nếu tôi nói không muốn chia tay, Akihito cũng sẽ ra về tin tôi, đương nhiên vẫn xảy ra cãi vã hoặc có lúc hai bên thấy khó xử. Tôi rất ghét khoảng thời gian đó, công việc đình trệ, không khí trong nhà bức bối. Chỉ mới tưởng tượng ra cảnh ngọt ngào ấy thôi là tôi đã thấy trĩu cả lòng.

Thỉnh thoảng tôi cứ nghĩ về mối quan hệ giữa “hai người”. Trong tình ái, có những khoảnh khắc rất khó thở vì chỉ có “hai người”, dù chuyện yêu đương tốt đẹp đến thế nào đi chăng nữa. Chắc chắn không phải riêng mình

tôi mà mọi người đều thấy thế, nhưng kể cả bản thân có ý định buông tay thì cũng quyết không tha thứ nếu đối phương buông tay trước. Luôn luôn vật lộn với đồng khó khăn ấy rồi làm mấy chuyện ngốc nghếch thừa thãi, tôi thấy mệt mỏi vô cùng.

Trong lúc tôi mãi nghĩ miên man, anh Shinji bỗng rút nhẹ tay ra. Chưa kịp định thần, tôi đã bị kéo về phía anh. Nụ hôn sâu như hút lấy hơi thở. Cái lưỡi nóng hồi thoảng mùi bạc hà nhân tạo. Tính cẩn thận đến từng chi tiết của người đàn ông này khiến người ta vừa thấy khó chịu vừa thấy yêu thương. Mới nghĩ đến đó, lưỡi đã đan vào nhau làm người tôi mềm lả.

Thỉnh thoảng, anh Shinji chủ động giữ khoảng cách. Tính anh đờng bóng, bỗng nhiên lắm lúc tôi không thể nào liên lạc với anh. Thuở hẹn hò tôi còn cuống hết cả lên, mãi đến gần đây tôi mới nhận ra đó là hành động có chu kỳ, giống như phụ nữ đến tháng vậy. Cãi nhau với vợ cũng theo chu kỳ. Chuyện chỉ có thế, nhưng nhiều khi tôi vẫn không hiểu nổi những lời nói và hành động của anh.

“Khi này,” vừa rời môi anh đã lên tiếng, “Lúc đi xuống dốc em có nói chuyện điện thoại đúng không?”

“À, đấy là Haseo, đàn anh cùng câu lạc bộ của em.”

“Là đàn anh mà em gọi tên trống không thế à?”

“Không phải đâu, Haseo là họ. Chữ ‘Hase’ trong ‘Hasedera^[3]’, ‘O’ trong ‘Osumesu^[4]’ ấy.”

“Bạn đại học đúng không? Dù là họ nhưng mấy ai gọi đàn anh của mình cụt lủn như thế. Chắc hai người thân nhau lắm nhỉ? Thế anh ấy gọi Kanna là gì?”

“Cũng thế thôi, bằng họ.”

“Hóa ra em ghét tên của mình từ tận hồi đó.”

Anh Shinji vừa cười vừa lái xe bằng một tay.

“Nói là ghét cũng không đúng, chỉ là so với tên Aoi^[5] thì họ Kanna nghe hay hơn hẳn. Aoi nghe nữ tính quá, em không thấy thoải mái. Em với Haseo cứ gặp nhau là lại ba hoa chích chòe giống kiểu học sinh tiểu học ấy.”

“Nhưng lúc ấy trông em vui lắm, nhìn rất khỏe gọi. Hồi xưa lúc chúng mình mới bắt đầu qua lại, em cũng hay có vẻ mặt như thế.”

“Thế ạ?” Tôi đáp nửa vờ. Anh Shinji hay lôi mấy chuyện kiểu này ra nói.

“Em đã cười còn gì.”

Lần đầu tiên chúng tôi đi ăn với nhau là khoảng một năm trước. Lúc ấy tôi đã nghỉ việc làm thêm ở trường. Ăn xong, lượn qua quán bar rồi cứ thế vào khách sạn.

Cả hai đều giả vờ say. Tôi nhớ mình còn nghĩ chắc anh đã quá quen với việc này rồi. Mà có lẽ anh cũng nghĩ về tôi như vậy. Bây giờ, tôi biết anh Shinji đã kết hôn được gần hai năm, nhưng đến tận lúc ra về tôi cũng không đá động gì. Sau vài lần gặp gỡ, anh nói:

“Nếu tiếp tục thì mai này chúng ta sẽ chẳng thể xác định được quan hệ của mình là thế nào nữa, không có lợi cho cả hai. Chúng ta cứ làm bạn là hay nhất.”

Khi ấy cũng là buổi tối. Tôi và anh toàn gặp nhau vào những lúc bóng đêm đã nhuộm đen cửa sổ. Đúng là đồ láu cá. Tôi với anh có bao giờ là bạn, còn bày đặt đóng kịch. Chắc ý anh là bản thân đã có vợ con nên dù không muốn thì sớm muộn cũng phải chia tay, rồi ngẫm ám chỉ chúng ta cứ tiếp tục mối quan hệ mập mờ này nhé. Rõ ràng anh chỉ muốn đẩy trách nhiệm quyết định cho đối phương. Chắc rất nhiều cô gái khác đã gật đầu trước câu nói này.

Gã đàn ông ngốc nghếch, quá coi thường phụ nữ.

Của đáng tội, tôi cũng ngốc chẳng kém gì anh ta. Không ngốc thì ai lại đi ngoại tình.

Nhưng tôi không chịu được khi bị coi thường như thế.

“Bác sĩ,” tôi nói, “Giấc mơ của em đã trở thành hiện thực.”

Bây giờ tôi vẫn còn nói chuyện lịch sự và gọi anh là bác sĩ.

“Xuất bản được một quyển sách tranh do mình vẽ là ước vọng cả đời của em. Nhưng giấc mơ vừa thành hiện thực thì những niềm vui trong cuộc sống của em cũng theo đó biến mất. Đạt được giấc mơ không có nghĩa là kết thúc, miễn còn sống là còn phải đi tiếp. Dẫu thế, em vẫn phải giả vờ như đang tiếp tục thưởng thức những điếu dịu ngọt. Ấu cũng là công việc của kẻ đã chạm đến giấc mơ. Chỉ thế thôi mà em cũng phải cố gắng hết sức rồi. Chúng ta chẳng cần xác định rạch ròi làm gì, miễn là vẫn có công việc để kiếm sống.”

Tôi cười giả lả.

“Bác sĩ cũng thế phải không? Anh không thể bỏ mặc bệnh nhân để chạy theo tiếng gọi trái tim. Vì thế, dù có ngủ với anh bao nhiêu lần hay làm bất kỳ trò gì trong lúc quan hệ đi chăng nữa, em cũng không yêu anh và chẳng bao giờ có ý định chấp nhận rủi ro để đến với anh. Với kiểu người như em, anh không cần mất công vạch ranh giới làm gì.”

Anh Shinji im lặng nhìn tôi, đầy nghi hoặc, chẳng biết có cảm thấy nhục nhã hay bị công kích khi nghe tôi huých toẹt ra như vậy hay không. Một lúc lâu sau, anh mới nói như để lấy lại thế chủ động, “Nếu em muốn thế thì chúng mình chơi bài ngửa với nhau nhé.” Đã là con người, ai cũng có khao khát chinh phục. Như cậu đó ở anh Shinji mạnh mẽ gấp hàng chục lần những người đàn ông khác. Một lần tiếp xúc thân thể là đủ để tôi nhận ra đi đâu đó.

“Em là người phụ nữ đầu tiên nói với anh những lời như thế.”

Tôi nhìn vào kính chắn gió và mỉm cười với anh.

“Bấy giờ em cũng nhận ra một đi đâu.”

“Đi đâu gì?”

“Hình như anh Shinji coi việc giường chiếu là hành vi bạo lực.”

Tôi kín đáo liếc nhìn hàng ghế tối phía sau. Ghế dành cho em bé vẫn để nguyên. Việc này chẳng khiến tôi thấy tủi thân. Tôi không hề trông đợi ở anh thứ hạnh phúc nửa vời như thế.

Tôi nhìn vào mắt anh Shinji, nói tiếp.

“Biết làm sao được, khi ấy anh đã nhấn mạnh, anh cần bảo vệ vợ con nên chẳng thể coi vợ mình là đàn bà được nữa. Không làm tình với người mình cần bảo vệ, suy ra ngủ với nhau sẽ thành hành vi bạo lực rồi! Chắc là em hợp với khuynh hướng bạo lực.”

“Em lý luận kiểu gì cực đoan thế?”

Cuối cùng thì hàng xe cũng bắt đầu nhúc nhích.

“Rõ ràng,” tôi đáp rồi nhìn ra ngoài. Tôi thích ngắm ánh đèn lóe lên trong bóng đêm. Dư ảnh của ánh sáng vẽ nên những hình dạng thật đẹp. Tôi gí ngón tay vào kính cửa sổ, chạm vào thứ ánh sáng lạnh lẽo ấy. “Em cũng không ghét khi bị tổn thương.”

Tôi biết bản thân rất dị thường.

Người ta có thể chê trách hành động của tôi là ghê tởm, không chứa đựng chút cảm xúc chân thành đẹp đẽ nào. Chính vì biết rõ nên tôi tự tin có thể che giấu đến cùng, và cũng vì biết rõ nên từng câu nói, từng ánh mắt của anh, tôi đều cảm thấy đầy kích thích.

“Đúng là em đã thay đổi thật rồi.”

Anh Shinji vừa thì thầm vừa đổi hướng xe.

Sau cú điện thoại đó, Haseo không liên lạc lại với tôi. Cả địa điểm lẫn giờ hẹn đều chưa được quyết định, ba ngày cứ thế trôi qua.

Chị Horinouchi gửi cho tôi một tin nhắn xin lỗi vì đã lỡ cho anh Haseo số điện thoại của tôi. Tôi vừa nhắn: *Anh ấy gọi cho em rồi. Sắp tới bọn em sẽ gặp nhau*, thì chị gọi lại ngay.

“Em ổn chứ?” Chị hỏi bằng giọng Kansai. Sau khi tốt nghiệp chị làm việc luôn ở Osaka, các đợt họp mặt nhóm chủ yếu do chị đứng ra sắp xếp.

“Lúc nào chị cũng có cảm giác thời đại học anh Haseo thích em đấy. Gần đây nói chuyện mới biết hồi xưa em hay đến phòng anh ấy chơi. Chị giật cả mình. Hồi đó hai người không có gì thật à?”

“Chẳng có gì cả. Chắc tại anh ấy đối xử với em như một đứa trẻ con.”

“Nhưng giờ thì phải khác chứ?”

“Em nghĩ là vẫn thế thôi.”

“Thế à? Nhắc mới nhớ, anh Iwasa cũng nói thế.”

“Anh ấy nói thế nào ạ?”

“Anh ấy bảo, ‘Chúng nó chối bay chối biến, kêu là vì giống nhau quá. Mà thực ra có giống chút nào đâu.’”

Haseo mà không mở miệng thì trông khá dữ dằn, nên thường bị các thành viên nữ trong nhóm giữ khoảng cách, bản thân anh cũng thích đàn đúm với cánh con trai hơn nên hai bên chẳng mấy khi nói chuyện. Anh chỉ tỏ ra hứng thú và ngủ với những cô có đời sống tình dục bầy hầy chẳng kém gì mình, kể cả có bị người khác ác cảm cũng mặc kệ, cứ tỉnh bơ như không.

“Nhưng anh Haseo khác xưa rồi, mập lên một chút, nói chuyện với mọi người hòa đồng hơn. Hóa ra anh ấy cũng hám gái như ai, giờ thành ông chú thô bỉ rồi. Kanna, em nhớ cẩn thận đấy.”

Chị Horinouchi tỏ vẻ phần nộ nhưng vẫn hỉ hả nói xấu Haseo. Tôi chỉ cười cho qua. Sau đó, câu chuyện toàn là những lời đần độn về các thành viên khác, không có gì ấn tượng để đọng lại trong đầu. Đến tận chiều tối ngày hẹn, Haseo vẫn chẳng thèm nhắn tin, gọi điện gì cho tôi. Nếu đối phương là người đàn ông khác, chắc chắn tôi đã nhảy dựng lên rồi, nhưng với Haseo, chẳng hiểu sao tôi không thấy cáu. Kể cả không gặp được nhau đi chăng nữa cũng không vấn đề gì.

Vì cuộc hẹn mà suốt ba ngày này, trong đầu tôi ngập tràn chuyện ngày xưa.

Cả Haseo lẫn tôi đều có người yêu nhưng lúc nào cũng bám dính lấy nhau, mãi cho đến lúc Haseo tốt nghiệp. Suy cho cùng cũng chỉ ở cạnh nhau được hai năm, ấy vậy mà mọi ký ức thời đại học của tôi đều có bóng dáng Haseo.

Lần cuối gặp nhau là lễ tốt nghiệp của tôi.

Sân trường, đâu đâu cũng thấy bóng người mặc Hakama^[6] đủ màu sắc, những cánh hoa anh đào phấp phới bay.

Năm đó hoa anh đào nở sớm. Với loại Kawaji màu hồng đậm thì chẳng phải chuyện lạ, nhưng ngay loại Oshima màu trắng ưa thích của tôi cũng nở sớm.

Tôi cần bằng tốt nghiệp tút tút chụp ảnh chung với đám bạn cùng khoa. Cố gắng tỏ ra vui vẻ chứ thực ra đang lạnh muốn chết, tôi chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng về Mùa xuân nhìn thì tươi tắn nhẹ nhàng mà lạnh thấu xương. Những tiếng cười nói rộn ràng vẫn vang lên khắp chốn.

Sau khi buổi lễ kết thúc, anh người yêu thời bấy giờ, vốn là nhiếp ảnh gia hơn tuổi hẹn sẽ đến đón để đưa tôi ra hoàng cung chụp ảnh mặc Hakama. Tôi tách khỏi đám đông một chút, móc điện thoại ra khỏi túi, kẹp giữa cổ và mang tai.

Lúc ấy tôi mới nhận ra hai bóng người cao lớn đang đứng trước khóm hoa đỗ quyên chưa nở, nhìn về phía đám đông.

Họ đang hút thuốc, làn khói trắng bao bọc xung quanh khiến hai người nổi bật hẳn lên. Đặc biệt là Haseo mặc vét đen và sơ mi màu đỏ rượu, trông cứ như trai bao, bắt mắt đến mức sinh viên xung quanh cứ lén lút nhìn.

“Anh Iwasa, Haseo! Sao hai người lại ở đây?”

Tôi bước nhanh về phía họ. Tôi hay ăn nói bừa bãi nên không thân lắm với người nội tâm như anh Iwasa, và cũng rất lâu rồi không gặp Haseo. Nghĩ đến đây, nụ cười của tôi sượng ngắt.

“Anh đang học cao học, ngày nào cũng đến trường. Tên này thì bảo muốn đến xem em tốt nghiệp.”

Anh Iwasa hất đầu về phía Haseo.

“Tự nhiên có hứng thôi.”

Mắt anh Iwasa ánh lên nét cười, đáp nhanh “Ờ ờ ờ” và dụi điều thuốc đã hút gần hết vào gạt tàn di động. Anh Iwasa có thân hình khỏe mạnh không phù hợp với cái đầu mọt sách, anh cao phải đến hơn 1m80. Người Haseo cũng cơ bắp nhưng thuốc tạt mảnh dẻ, nhỏ con hơn anh Iwasa một chút. Dù vậy, trông Haseo khí thế hơn nhiều, khi anh im lặng thì cả người toát ra vẻ hăm dọa.

Haseo nhả khói thuốc, đảo mắt một vòng rồi nhìn tôi.

Ánh nắng của ngày khô hanh ngời lên lấp lánh trong tròng mắt sẫm như đá đen của Haseo.

Tôi quan sát anh. Da hơi tái, mái tóc nhuộm cũng rồi bời. Tôi có nghe mọi người đồn thổi về việc anh thất nghiệp, phải làm chân bắt khách cho quán bar để sống qua ngày. Cũng có người bảo anh đang sống ăn bám cô gái bán hoa nào đó.

Lúc nào xung quanh Haseo cũng lớn vờn một thứ không khí uể oải. Có những phụ nữ không thể cưỡng lại mùi vị vừa ngọt ngào vừa cay đắng ấy. Mãi đến khi rời xa Haseo, tôi mới nhận ra sự hấp dẫn giới tính nơi anh.

Quen với không khí nặng nề ấy từ năm 18 tuổi, tôi từng nghĩ tất cả những người đàn ông hơn tuổi đều có mùi như vậy. Ấy thế mà nhìn đi nhìn lại, hẹn hò từ bạn cùng trường cho đến những người đã đi làm, tôi chẳng thể tìm được ai giống Haseo.

Trái ngược với khí chất đó, cứ mở miệng ra là Haseo ăn nói nhăng cuội như trẻ con, chẳng biết ý tứ gì, giọng thì to, tay chân thì khua khoắng, lại hay cười. Tuy anh thường nói mấy chuyện ngốc nghếch nhưng tuyệt nhiên không hỏi những câu thừa thãi, cũng không ác miệng. Anh luôn trân trọng bạn bè và đám đàn em trong câu lạc bộ bóng đá. Những hình bóng phụ nữ quanh anh đều hời hợt, không sâu đậm.

Điểm đó giống hệt tôi, ghét bị ràng buộc, thay người yêu như thay áo, không bao giờ có nổi một mối quan hệ ổn định.

Đây là cố tật sinh ra từ khi quen Haseo, đến giờ tôi vẫn không hiểu.

“Haseo, anh ra dáng dân chơi rồi đấy. Rõ là bắt mắt.”

Tôi cố tình trêu, Haseo cười ra chiều khoái chí lắm, anh Iwasa thì thờ ơ hất ra.

“Anh sẽ về quê.”

“Về Fukuoka á?”

“Ừ, xong lấy vợ.”

“Vợ thật á?”

“Ừ, vợ thật.”

Trong đám bạn gái không đếm xuể, cô nào Haseo cũng gọi là vợ. Chỉ đòi hỏi mỗi cơm với xác thịt nên gọi là vợ, anh bảo thế kèm điệu cười đầy ác ý. Giữa chúng tôi, “vợ” không phải để ám chỉ người đặc biệt, thậm chí còn không rõ có mấy cô, đơn giản chỉ là một từ đùa bỡn.

“Tốt nghiệp xong chắc em cũng lập gia đình.”

Tôi buột miệng.

“Thế à?”

Haseo hơi sụp mắt xuống.

Hoa anh đào rụng lả tả, như thể tiếng cười nói huyên náo cùng tiếng máy ảnh đã làm những cánh hoa lìa cành. Màn sương trắng mỏng phủ kín bầu trời, tôi ngược nhìn lên thì hốc mũi đau nhói.

“Ê, bạn cô đang gọi kìa.”

Ngoảnh đầu lại thì thấy mấy đứa bạn cùng khoa đang vẫy tay, có cả thầy giáo nữa. Chắc là chụp ảnh lưu niệm cả lớp.

“Đi đi.”

Tôi nhìn hai người đàn ông đang vừa nheo mắt vừa hút điếu thuốc không biết là thứ mấy.

Chỉ cách đó vài mét là biển Kimono và Hakama phấp phới đầy màu sắc. Dường như có một ranh giới vô hình giữa bầu không khí đầy khói thuốc của Haseo với đám đông rực rỡ như một rừng hoa kia.

Tôi chỉ chào anh, “Thôi nhé.” Chắc hẳn anh đã đáp lại “Ờ” như mọi khi.

Cẩn thận không để ống tay áo vung vẩy, tôi bước thẳng về phía đám bạn. Chẳng cần quay đầu lại cũng biết hai người họ vẫn đứng lặng ở đó. Hình ảnh ấy không thể phai nhạt trong ký ức tôi, cho dù họ có bị chôn vùi dưới những cánh hoa anh đào đi chăng nữa.

Tôi đã nghĩ đó là lần cuối.

Đêm lạnh như thể mùa đông vừa đột ngột tràn tới.

Nhưng xuống khỏi tàu Keihan rồi đi đến cầu Shijo, cảm giác có vẻ ấm áp hơn. Dọc theo bờ sông Kamo là một loạt quán ăn san sát, đèn điện thấp sáng trưng cả một khu phố. Tiếng ồn ào phát ra từ các hàng quán át cả tiếng nước chảy lạnh lẽo của dòng sông.

Nên về nhà hay đi về phía Gion nhỉ? Tôi đang băn khoăn thì có một đám nhân viên công ty chân nọ đá chân kia bước tới, tôi tránh họ rồi đi luôn đến khu Kawaramachi.

Nơi Haseo hẹn gặp tôi là quán thuộc một chuỗi thương hiệu cà phê nằm ở ngay gần ngã tư Shijo và Kawaramachi. Kiểu bài trí cứ như bị tẩy trắng khiến lòng bất an, nhưng vì lạnh nên tôi bước vào không chần chừ. Cơ thể suốt ngày ru rú trong nhà của tôi rất nhạy cảm với không khí bên ngoài, cứ đến mùa đông là thể nào cũng bị cảm. Tôi chọn một chỗ trong góc, bên dưới ngọn đèn rẻ tiền, cẩn thận kiểm tra các đầu ngón tay xem có dính mực hay màu vẽ không. Việc ấy đã thành thói quen. Tuy tay sạch sẽ nhưng lại khô ráp. Nếu là một cô gái làm việc văn phòng thì chắc lúc nào cũng mang kem dưỡng tay bên mình, tôi vừa nghĩ vừa lấy túi trà lọc ra khỏi cốc.

Xung quanh là từng tốp sinh viên và nhân viên công ty vừa đi nhậu về, mặt mũi đỏ bừng, trò chuyện ồn ã. Chỉ có mấy cậu chàng đang ngủ gục trên bàn hay mấy cô bé ăn mặc lòe loẹt đang ngẩn ngơ điếm lại là giữ im lặng. Thời gian như đông cứng giữa khung cảnh ảm đạm này.

Phòng sinh hoạt của câu lạc bộ thời đại học cũng như thế, tôi nhớ lại đầy hoài niệm. Câu lạc bộ tôi từng tham gia vốn là nhóm nghiên cứu về các phim đoạt giải thưởng lớn song không hề có chuyện mọi người thảo luận sôi nổi; trên thực tế, chúng tôi chỉ vừa xem phim vừa lờ mờ vẽ truyện tranh hoặc viết lách linh tinh. Haseo và anh Iwasa thì lúc nào cũng ngẩn trên

chiếc ghế gấp bị vỡ mặt gần cửa sổ, gác chân lên bàn, cười nói hô hô và nhả khói thuốc.

Rốt cuộc thì, tôi nghĩ, đã gần ba mươi mà tôi vẫn ở Kyoto thế này, tuy được làm công việc trong mơ nhưng chỉ già đi, chẳng thay đổi gì. Không biết Haseo có trưởng thành lên tí nào không nhỉ? Liệu anh có thất vọng khi gặp lại một đứa vẫn y như cũ, là tôi?

Tôi hớp thử một ngụm trà sữa hoàng gia. Cái gì mà hoàng với gia, nhạt toẹt. Kem thực vật có vị chẳng khác gì sáp nến. Tôi nhìn đồng hồ Còn sáu phút nữa là đến 12 giờ. Mãi đến 11 giờ hơn Haseo mới thém gửi email. Tôi mở ra đọc lại. Tiêu đề là: *Tệ quá.*

Anh đang đến. Đợi ở quán cà phê chỗ Shi-jo-Kawaramachi nhé. Anh sẽ đến trước 12 giờ.

Tôi khẽ thở dài.

Đang định cất điện thoại đi thì một cái cặp xách tay đen thui được đặt phịch xuống mặt bàn. Ngước lên thì hóa ra là Haseo.

“Lâu quá không gặp!”

Anh mặc sơ mi trắng có đính măng sét ở cổ tay, áo vét sọc nhỏ, áo khoác đen và đi giày da bóng lộn. Nước da ngăm đen, mắt đen và mái tóc đen thô cứng. Vóc dáng cao ráo lực lưỡng của anh khiến người khác dễ liên tưởng đến loài thú ăn thịt to lớn nhưng linh hoạt. Chất lãng tử còn nguyên dù trang phục thì giống hệt một nhân viên văn phòng mẫn cán, phảng phất vẫn là mùi hương vừa ngọt ngào vừa cay đắng chỉ anh mới có. Anh cũng có gu, biết ăn mặc mà chẳng hiểu sao vẫn có vẻ phong trần. Tôi chống cằm, ngắm anh từ đầu đến chân như muốn xác nhận lại. Làm gì có chuyện anh ấy bị hoa anh đào chôn kín luôn chứ? Rõ ràng Haseo đang đứng đó và tỏa ra không khí hắc ám mù mịt.

“Anh vất vả quá!”

Ngực tôi phập phồng nhưng giọng nói lại nhẹ bằng. Haseo vẫn đứng im.

“R ấ r ấ, sang khu hút thuốc nhĩ...”

Tôi vừa đứng dậy là Haseo chẳng nói chẳng rằng lôi cặp xách đến một bàn trống bên khu hút thuốc. Anh vứt cặp ở đấy rồi sải bước đến quầy thanh toán.

Tôi cúi người, vừa kiểm tra vừa với tay lấy từng thứ một. Nào áo khoác, khăn lông, găng tay, cuối cùng là túi xách. Chúng tôi chuyển chỗ. Tôi quay lại chỗ ngồi cũ một lần nữa để lấy tách trà sữa hoàng gia đã nguội tanh nguội ngắt, mang bộ mặt vô cảm đi đến quầy thanh toán trả lại chiếc khay. Lúc đứng ở quầy, tôi có cảm giác Haseo đang nhìn mình.

Haseo đi về phía bàn, một tay cầm chiếc khay đựng thứ đồ uống đang bốc khói nghi ngút. Dáng vóc cao lớn lại mặc toàn màu đen đó thật nổi bật. Cũng vì to cao mà chân tay anh thừa thãi, vụng về, đến nửa đường đánh rơi luôn cái gạt tàn nhựa. Âm thanh chói tai vang vọng trong quán khiến mọi người xung quanh bất giác im lặng. Anh tỉnh bơ nhặt gạt tàn lên rồi ngồi phịch xuống ghế, duỗi dài chân.

Tôi nhìn kiểu ngồi hơi ngửa người ra sau ấy của Haseo một lúc. Cà phê đen. Bật lửa đặt trên gạt tàn. Cách nhả khói thuốc qua khẻ miệng vẫn chẳng khác gì ngày xưa, chỉ có loại thuốc anh hút là thay đổi.

“Hồi trước là Karafuneya^[7] cơ.” Đột nhiên Haseo mở miệng.

“Hả?”

“Chỗ này, hồi trước là nhà hàng Karafuneya ấy. Cô không nhớ à? Quán ngày xưa đẹp lắm, giờ cứ trắng bóc ghê ghê thế nào ấy.”

“Ngày xưa từ thời nào thế, Haseo?” Cuối cùng tôi cũng cười, “Tiếp theo mình làm gì nhỉ?”

“Anh đang uống dở cái này.”

Haseo dùng điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay chỉ vào cốc cà phê.

“Em thấy rồi. Đây, hay mình đi xem phim? Không biết giờ còn suất chiếu muộn nào không nhỉ?”

Haseo tròn mắt rồi đột nhiên bật cười ha hả.

“Cái cô này, hơn mười năm mới gặp mà lại muốn chui vào rạp chiếu phim ngồi im như thóc với nhau hả? Cô không có chuyện gì để nói với anh à? Vẫn hâm như ngày xưa.”

“Haseo.”

“Gì?”

“Mới bảy năm thôi. Chưa đến mười năm đâu.”

Haseo nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Ờ thì khác gì đâu, tóm lại là lâu rồi.”

Vừa uống cà phê, Haseo vừa nói. Khói thuốc bay lơ lửng.

Haseo lôi ra từ trong cặp ra một gói bánh manju^[8] nhân đậu trắng có vỏ ca cao hiệu “Phản Hồn Đán” và cả bánh gạo vị tôm trắng. Anh ấn hết vào tay tôi làm đóng bao bì kêu sột soạt.

“Đặc sản Toyama đây, không biết cô ăn có hợp không chứ thấy có vẻ nổi tiếng lắm.”

“Nghe tên kêu như bảo bối trong truyện tranh thiếu niên ấy nhỉ? Xin lỗi nhé, em chẳng mua gì cho anh cả.”

“Khỏi. Kyoto thì anh đây đi suốt.”

“Cho em để nhờ cặp anh đến lúc về đi, túi xách của em không vừa.”

Không có lý do gì để từ chối, anh im lặng nhét vào chỗ cũ.

Lại còn bày đặt mua đặc sản nữa chứ, tôi cười.

Ra khỏi quán cà phê, đi bộ một chút, chúng tôi vào ngay quán bar ở tòa nhà gần đó. Chỉ có hai khách nam mặc vét đang ngồi ở quầy và hai chúng tôi ngồi ở ghế xô pha. Haseo ung dung ngồi giạng chân bên xô pha ba chỗ.

Điện thoại của Haseo nháy sáng liên tục, chói cả mắt trong quán bar tối mờ mờ. Anh nhấn lại nhanh như gió rồi quăng điện thoại lên mặt ghế.

“Anh nhấn nhanh thế.”

“Anh cố trả lời ngắn gọn thôi.”

Haseo có đến ba chiếc điện thoại, chắc để phân định giữa công việc và cá nhân. Lúc đó hai chiếc đồng loạt sáng, uể oải dựa vào lưng ghế, anh làu bàu, “Toàn mấy câu kiểu ‘Anh đang ở đâu thế?’ thôi.” Không hiểu là vợ hay người yêu nhỉ?

“Anh có nói dối không?”

“Không. Anh nhấn là đang ở quán. Nói dối làm gì?”

“Thế nào cũng bị giận đấy.”

“Chắc thế.”

“Xong anh định làm sao?”

“À thì, đầu tiên là lúc gặp sẽ ôm chặt lấy, không để cho phản ứng. Đại khái nếu được anh ôm thì cô nào cũng sẽ nguôi giận ngay.”

Chẳng biết có đến bao nhiêu cô bạn gái nữa. Cái thói trắng hoa đúng là không sửa được. Tôi vừa nói “Bỉ ối!” vừa chạm móng tay sơn nhũ vàng vào giọt nước đọng trên thành ly Bourbon.

Thế giới trong mắt kẻ say thật huyền ảo.

“Haseo có biết yêu là gì đâu nhỉ?”

“Chịu. Anh không hiểu ghen tuông hay quan tâm là thế nào. Anh cũng chưa bao giờ nghĩ đến cảnh không ở cạnh anh thì các cô ấy làm gì. Anh thì,” anh khề khề cái điện thoại vừa bị quăng xuống, “Chỉ biết cô ấy đang giận, nhưng tại sao lại giận thì chịu chết. Anh cứ kệ thì sẽ tự hết giận. Hoặc thế, hoặc là cô ấy nổi điên thật sự và bỏ đi luôn.”

“Anh không thấy cô đơn à?”

“Ở một mình anh vẫn thấy vui chán. Đọc sách, chơi cờ phiêu, đi đá bóng. Có nhất thiết phải biết nhất cử nhất động của đối phương không?”

“Nói cũng đúng. Những thứ không cần nhìn thì đừng nhìn đúng không?”

“Chuẩn. Ví dụ như điện thoại di động, phụ nữ chắc chắn sẽ xem trộm. Không xem thì chẳng phải sẽ hạnh phúc mãi hay sao?”

Vừa nói chuyện băng quơ tôi vừa nghĩ, liệu Haseo có phải loại chuyên làm người thứ ba không. Đột nhiên, tôi nghĩ đến anh Shinji. Cả hai có điểm chung là sự kiêu hãnh, cho rằng mình hơn người và chẳng thèm che giấu điều đó. Nhưng tôi chưa bao giờ thấy Haseo tôn trọng người khác.

“Em thì khác xưa một chút r ồi. Em muốn thử đem lại hạnh phúc cho người khác, một người thôi cũng được, thế nên em đang sống chung với người yêu. Dù xảy ra chuyện gì em cũng không để người ấy biết. Dù phải nói dối đi chẳng nữa em vẫn sẽ bảo vệ mối quan hệ đến cùng.”

Tôi nói mà cảm thấy mình giả nhân giả nghĩa biết bao. Haseo nhấp ly cocktail buổi chum và mỉm cười. Trông thế thôi chứ có khi anh chẳng hứng thú với câu chuyện của tôi.

R ồi mặt anh nghiêm trở lại.

“Anh bảo này,” Haseo chậm chạp nói, “... lúc đi ngoại tình, có bao giờ cô thấy tội lỗi không?”

“Không,” tôi đáp.

Từ xưa đã vậy, chính tôi cũng không biết tại sao, thậm chí còn nghĩ chắc mình có vấn đề về thần kinh. Tôi chưa bao giờ nói chuyện này với ai nhưng với Haseo thì khác. Dù thế nào anh cũng không thất vọng về tôi.

“Anh cũng thế. Dù có quan hệ tình dục cũng không thấy có lỗi. Đi mua dâm lại càng không. Thế cô đã bao giờ bị lộ chuyện ngoại tình chưa?”

Tôi thử nghĩ một chút.

“Chưa luôn.”

“Quả nhiên. Vì không hề thấy tội lỗi đúng không?”

Chắc là vậy. Theo kinh nghiệm của mình thì tôi thấy, nếu cảm xúc của bản thân không dao động thì hầu như không bị phát hiện.

“Sao anh hỏi thế?”

“À không, anh chỉ muốn hỏi thử thôi. Nhưng bản thân anh vẫn hiểu xã hội không chấp nhận loại người như chúng ta.”

“Có gây phiền phức gì cho xã hội đâu nhỉ?”

“Họ lên án kiểu ‘khát tình’ đó thôi. Nhưng với tư cách là sinh vật thì anh nghĩ chúng mình hoàn toàn đúng, chắc chắn là như thế.”

Tôi khẽ nhấm lại hai chữ “sinh vật”. Nói vậy thì cảm giác an tâm khi ở với Haseo của tôi gần giống bản năng tìm đến bầy đàn.

Haseo uống cạn rồi gọi thêm một ly cocktail loại uống lâu. Tôi chợt nhớ ra, trông anh thế thôi nhưng tửu lượng thấp.

“Quả nhiên cô mặc đồ bó sát người kiểu này hợp hơn nhiều,” anh nói. Tôi cười, “Thế em đã trở thành người phụ nữ tốt chưa?” Thì anh đáp với vẻ nghiêm túc, “Từ xưa cô đã có vẻ gợi tình rồi.” Ánh mắt ấy như muốn nói “Anh đây kinh nghiệm đây mình, đã nói là cấm có sai”, hoàn toàn không có vẻ tán tỉnh. Có lẽ với Haseo, những hành vi vô đạo đức như ngoại tình cũng chỉ đơn giản là một trải nghiệm.

Lần này đến lượt điện thoại của tôi nháy sáng. Là chị Horinouchi. Chắc chị đang lo cho tôi. Đưa Haseo xem thì anh cười bảo, “Chắc chắn nó đang nghi ngờ anh.”

“Thấy bảo dạo trước anh chọc ghẹo gì các chị khóa trên?”

“Hồi xưa đâu có nói chuyện với mấy con bé đó nên anh chỉ trêu thử thôi. Cũng vui phết, không tệ đâu.”

Thái độ như thế bảo sao mà bị ghét. Tôi đang tròn mắt thì anh đã nói, “Nhấn lại là đang ở khách sạn đi,” rồi với tay lấy điện thoại của tôi. Tôi đánh khẽ vào tay anh.

“Thôi đi, ai bảo Haseo lúc nào cũng có gái vây quanh mà cứ úp úp mở mở nên mọi người mới đồn thổi linh tinh.”

“Anh biết, nhưng đã bảo rồi, có những chuyện mà chính bản thân anh còn không hiểu, nói ra làm gì? Mà càng giấu thì người khác lại càng bối rối.”

Anh nhìn tôi như thể muốn nói, khoản này thì cô nhẽ hơn anh đấy.

“Này này, anh không định tán em à?” Tôi đùa anh.

“Cô đến gặp anh để được tán à?”

“Không, nhưng em muốn xem bình thường anh đi tán gái thế nào.”

“Anh không tán tỉnh gì hết, chỉ nhờ vả thôi.”

“Là sao?”

Haseo nhếch mép rồi liếc nhìn tôi, “Cho anh ‘ấy’ cái đi.”

“Thô lỗ! Bối rối!” Tôi cười ầm lên.

“Đừng có cười, tỉ lệ thành công hơi bị cao đấy.”

Haseo cũng cười. Thoải mái thật đấy! Anh không hề soi mói câu chữ của tôi như anh Shinji nhưng cũng không để ý, bao bọc tôi như Akihito. Đã lâu lắm rồi tôi mới cười một cách tự nhiên thế này.

Haseo đưa tay lấy ly Scotch khuấy đá tôi vừa gọi.

“Ừm, nhưng mà giờ anh toàn qua lại với gái làng chơi thôi.”

Vừa liếm thử một cái anh đã nhăn mặt, “Khó uống thế.”

“Tại sao?”

“Vì chẳng phải nghĩ gì. Anh ở quê mà, nếu hẹn hò với một cô bình thường thì thế nào cũng bị bắt cưới.”

“Nói mới nhớ, anh chưa lập gia đình à?”

“Rốt cuộc thì vẫn chưa.”

Haseo cười như thể chỉ là chút chuyện vặt.

Chúng tôi ra khỏi quán lúc 3 giờ sáng. Trong khi tôi vào nhà vệ sinh, Haseo tính tiền, quấn khăn quàng lông thỏ của tôi quanh cổ rồi đứng đợi ở

hàng lang quán. Dáng anh cao, lại mặc áo khoác dài nên quần thêm cái khăn trông như một ca sĩ rock lạc hậu.

Tôi lấy chiếc khăn quàng đen của Haseo từ tay anh, tự quấn quanh cổ mình. Chất cashmere mát mịn, thoảng mùi thuốc lá ngòn ngọt.

“Có mùi của cô này.” Haseo áp mũi vào khăn của tôi.

“Cái này cũng có mùi của Haseo.”

Ký ức về mùi không hề phai nhạt.

Như muốn xác nhận lại đi đâu gì đó, Haseo lấy tay cuốn cuốn mấy lọn tóc của tôi. “Thôi đi,” tôi đẩy tay anh ra, lấy lại khăn của mình rồi kiềng chân quấn lại khăn vào cổ cho anh.

Chúng tôi vừa cười đùa vừa đi bộ dọc theo khu Pontocho đã không còn nhộn nhịp như xưa. Trước đây, tôi và anh cũng hay chí chóc như những chú chó nhỏ, chòng ghẹo, xô đẩy, lấy đồ của nhau, chán cũng chán cùng một lúc. Anh Iwasa thường ỉu xiu bảo, “Hai đứa là học sinh tiểu học à?”

Khí trời càng lúc càng lạnh, hơi thở biến thành làn khói trắng. Một con mèo lao đi êm ru trên vỉa hè.

“Anh không ngờ lại có ngày đi dạo cùng cô ở Kyoto thế này.”

“Anh nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại em à?”

Im lặng một lát, rồi anh đáp, “Không phải. Anh chưa hề nghĩ đến việc có gặp lại hay không.”

Tôi bất giác cười. Khoảng cách gần thế này khiến người ta an tâm biết mấy.

Hơi lạnh thấm dần vào áo khoác, từng lời của anh cũng từ từ ngấm vào tim khiến lồng ngực tôi thất lại.

“Nhưng mà...”

Haseo nói mà vẫn nhìn thẳng về phía trước.

“Lúc đi họp câu lạc bộ không thấy cô, xong nghe Horinouchi kể là cô đã thành họa sĩ minh họa, còn xuất bản được sách tranh. Kể cũng phải, hồi xưa cô thích hội họa lắm mà. Tìm trên Amazon cũng thấy sách của cô, hết cả hên!”

Hàm răng trắng bóng trong đêm. Hơi thở trắng xóa. Tôi lờm anh, “Nói huyền thuyên gì thế?”

“Thôi thôi, anh đùa một tí. Thực ra anh phục cô lắm, cô giỏi quá mà. Anh cũng mua sách r ồi đấy.”

“Để xem có ra tẩm ra món không chứ gì?”

“Ừm, anh muốn xem cô làm ăn thế nào, cũng được ra phết.”

“Chẳng vui về gì lắm đâu.”

“Thế nào chẳng bị ghen ghét đúng không? Nhưng mà cô đừng bận lòng về mấy chuyện con con ấy. Hiểu lầm thì kệ hiểu lầm, cứ đường hoàng tiến tới!”

Anh nói như thế đấy là lẽ đương nhiên.

Tôi không nghĩ anh đã mua sách của tôi, đến việc có gặp lại nhau hay không còn chưa biết nữa là.

Nhưng chỉ nghĩ thôi, không hề nói ra.

“Đúng thế nhỉ,” tôi thì thầm, bước nhanh để theo kịp dải chân dài của Haseo.

Anh không nắm tay tôi, cũng không đi chậm lại chờ tôi. Được một người đàn ông như thế thừa nhận thì cũng đáng để kiêu hãnh đấy chứ.

Pontocho hoàn toàn tĩnh lặng. Đến bây giờ cơn say mới ập đến, tôi càng như chìm sâu hơn vào đêm đen.

Vừa đi dạo, chúng tôi vừa nói về truyện tranh, phim và sách. Haseo chịu khó học hỏi đủ mọi lĩnh vực, từ liệu pháp tinh dầu cho đến kinh tế học. Tôi thì cái gì cũng chỉ tò mò. Có nhiều họa sĩ rất sành điệu, để ý đến phong cách sống, trông có vẻ hiểu biết rộng đấy nhưng thực tế kiến thức lại hạn hẹp. Yêu thích một thế giới đồng nghĩa với việc quay lưng lại với thế giới khác. Tôi cũng không phải ngoại lệ.

“Trông Haseo có vẻ khỏe nhỉ?”

Nghe tôi nói, anh cười như trẻ con, “Anh ghét bị ốm mà, có tí vấn đề sức khỏe thôi đã chán muốn chết r ồi.”

Chỉ có tim anh bị bệnh thôi, tôi cười.

Tránh trục đường chính, chúng tôi liêu xiêu đi về phía Kiyamachi. Giờ này mà trên đường vẫn nhiều người say. Dù đông người đến đâu đi chẳng nữa, Haseo cũng không bao giờ né tránh. Anh cứ thế đâm thẳng vào giữa đám người đang say xỉn.

“Quán đèn mờ h ồi xưa Haseo làm việc ở mạn này à?”

“Không, ở Gion cơ. Mạn này thì hay lượn lờ thôi. Câu lạc bộ bóng đá hể đi nhậu là toàn ra đây uống đến sáng. Mấy thằng đấy thật hết thuốc chữa. Khoảng mười đứa đi với nhau mà lúc mới vào phải gọi đến 40 cốc bia. Cuối buổi thì nhân viên quán phải ngán ngẩm bê thùng đến cho chúng nó nôn. Đấy, đến lúc góp tiền thanh toán thì chẳng thấy mặt mũi thằng nào, đứa nhập vào hội nhậu khác, đứa đi tán gái, đứa gục trong nhà vệ sinh, đến là khở.”

Anh bật cười ha ha.

“Có anh Naka nghiêm túc còn gì.”

“Sao cô biết Naka?”

“Thì Haseo hay dẫn em đến xem tập bóng mà, ở sân Arashiyama ấy. Thành viên hội mật chược cũng toàn người bên đấy. Anh Naka còn dạy em đánh mật chược nữa. Nhưng mà đi nhậu thì em không được rủ.”

Lúc tôi xuất hiện, các thành viên trong câu lạc bộ bóng đá kháo nhau âm lên, “Haseo dẫn gái đến.”

Nhưng mà chẳng ai có ý định gì với tôi. Ngay đến anh chàng nổi tiếng thích gái hư cũng nói vì tôi là gái do Haseo dẫn đến. Bởi thế tôi có thể yên tâm ngủ ngon ở phòng Haseo.

“Đợt anh còn làm ở quán đèn mờ, cô bé hoa khôi quán vốn tốt nghiệp cùng trường có đến nhà anh ít lâu. Thấy bảo là vì bạn cùng phòng dẫn trai về nhà. Lúc nào cũng uống ở quán đến không biết trời đất gì nữa xong quay sang cãi nhau với anh, đến là mệt với cái cô nàng ấy.”

“Thế mà cũng làm hoa khôi?”

“À, lúc say thì nói chuyện vô lý lắm nhưng mà kiêu say rất đáng yêu. Nhìn thôi cũng thấy thú vị rồi. Mỗi tội anh không thích phiền phức nên không dây vào.”

“Hai người ngủ với nhau rồi chứ?”

“Không. Có vẻ rắc rối, anh chẳng thích. Chỉ hôn thôi.”

Đó là khoảng thời gian tôi không còn bên anh nữa. Thời đang bị tôi bám dính, anh không cho phụ nữ ngủ lại. Dù là ai thì anh cũng sẽ gọi điện bảo “Không ngủ lại được đâu” rồi bảo họ về trước khi kịp đến nơi. Không phải vì tôi được đối xử đặc biệt, tôi chỉ là bạn anh mà thôi. Anh vốn là người coi trọng bạn bè.

Sau khi Haseo tốt nghiệp, tôi ít đến trường, cũng bỏ luôn câu lạc bộ. Rảnh là tôi vẽ, đi làm thêm kiếm tiền mở triển lãm cá nhân.

Đối với một người con gái đang mang tâm trạng mỗi một thì người đến không đũa, đi không nín như Haseo quả là một điểm tựa yên bình. Tôi cũng từng lợi dụng anh giống như cô gái làng chơi kia.

“Ô, nhớ ghê.”

Haseo tay xách cặp, chân dừng trước một quán ramen^[9]. Hơi nước bay lên cùng với mùi dầu mỡ nồng nồng.

“Đúng đây, em cũng hơi đói rồi.”

“Đói hả, được, vào ăn thôi.”

Vừa nói dứt lời anh gạt đám đông, tiến đến hỏi cô bé nhân viên.

“Xếp hàng ở đây hả em?”

“Vâng, anh chị xếp theo thứ tự từ đằng kia giúp em với ạ.”

Cô nhân viên mặc bộ đồ Ông già Tuyết, nửa thân trên vậy đầy dầu, trả lời với vẻ hơi cáu kỉnh. Mới đầu tháng Mười hai mà đã bắt đầu có không khí Giáng sinh rồi. Chính tôi cũng vừa vẽ xong minh họa cho tạp chí năm mới mấy hôm trước. Công việc luôn phải hoàn thành trước các sự kiện và theo từng mùa nên ngày tháng trôi qua nhanh đến chóng mặt.

“Xếp hàng nào.”

Tôi vẫn đang đứng ngẩn ngơ nghĩ ngợi thì Haseo đã gọi rồi đứng vào cuối hàng. Cả hàng chỉ có mình tôi là nữ. Ngược lên nhìn Haseo, anh lại bắt đầu huyền thuyên chuyện ngày xưa. Có bàn trống ngay. Anh hất hàm ý bảo “Ngồi đi” rồi tự gọi hai suất mì thường, rót luôn cả nước cho tôi.

Mì trong bát chỉ xấp đầy nhưng cũng ngon. Hồi xưa mùi kinh lắm, ăn xong có lần tôi bị đau bụng. Nhưng cuối những buổi chơi thâu đêm với Haseo mà không đi ăn thứ mì hôi như nước cống này thì có cảm giác không trọn vẹn nên chúng tôi vẫn miễn cưỡng ăn.

Việc uống say rồi xếp hàng vào quán mì thật kỳ quặc. Từ khi bắt đầu sống với người sinh hoạt lành mạnh như Akihito, chúng tôi chưa bao giờ cùng nhau đi ăn mì lúc đêm hôm thế này. Tự nhiên bát mì lại chinh phục được kẻ khảnh ăn như tôi.

“Lạnh chân quá.” Haseo lau bầu.

Cái lạnh của Kyoto là kiểu lạnh thấm từ dưới chân lên rồi vào đến tận xương tủy, sống ở xứ này bao nhiêu năm rồi mà tôi vẫn không quen nổi. “Haseo, em lạnh.” Ra khỏi quán mì là tôi phàn nàn luôn mồm, làm như đó là lỗi của anh vậy.

Phải một lúc nữa mới có tàu điện, Haseo đòi đi tắm nên chúng tôi quyết định vào quán cà phê Internet.

Haseo gõ vào cửa kính chiếc tắc xi đang đỗ làm ông chú lái xe đang gà gât ngủ giật mình thức giấc. Trước vẻ kinh ngạc của ông, anh hỏi địa chỉ quán cà phê Internet. Thái độ đúng mực lại không có ác ý nên hầu hết mọi người đều làm theo ý Haseo như thể bị anh đe dọa. Tôi bần thần đứng sau lưng nhìn anh đang dựa vào cửa sổ xe tắc xi.

Mang tiếng là cà phê Internet mà chỉ còn trống mỗi một phòng karaoke lớn.

Ở sảnh có bàn bóng bàn và bia ném phi tiêu, đám thanh niên cứ thản nhiên chơi như đang ở nhà, chẳng thêm quan tâm tới sự hiện diện của người khác. Đúng là một không gian dị thường, không ai để ý gì đến xung quanh.

Tôi vào toa lét trang điểm lại, rót trà ở quầy đồ uống rồi mang vào phòng thì thấy Haseo đã cởi áo vét, ghép hai chiếc xô pha lại tạo thành một khoảng có thể ngủ được. Điện thoại di động và máy tính đang cắm sạc bày đầy ra trên mặt bàn. Các kẹp tài liệu, catalô thuốc cũng như tờ điển bị quăng khắp nơi.

Tôi hỏi “Anh làm việc à?” thì anh đáp “Mai anh sẽ làm trên tàu”. Đã sang ngày mới rồi đấy, tôi nghĩ, nhưng hiểu tâm trạng của anh nên không thêm bắt lỗi. Hôm nay tôi cũng phải làm việc. Có nên bỏ quách Haseo ở đây rồi về nhà không nhỉ?

Haseo thoăn thoắt xếp lại gối trên cái “giường” ghép bằng xô pha, “Hôm nay anh ngủ với cô,” rồi đặt thân hình to lớn xuống phía tường. Mới đầu tôi tưởng anh đùa nhưng hóa ra là thật.

“Ờ, thôi, Haseo ngủ một mình đi. Mai anh phải đi làm còn gì. Em quen thức đêm rồi.”

“Nói vớ vẩn, anh đây đã mất công làm giường cho cô rồi. Thôi, lại đây.”

“Ở ngoài nhìn thấy đấy.”

Tôi cố tình liếc vèphần dưới trong suốt của cửa kính ra vào.

“Đã bảo là không ai thèm nhìn mà! Có những cặp còn quan hệ với nhau trong phòng karaoke cơ, mới ngủ cùng giường thì đã ăn nhằm gì.”

“Em thì không thích quan hệ ở chỗ như thế này.”

Chưa dứt lời thì tôi đã bị kéo lên ghế, bốt gót nhọn cũng bị Haseo đè ra lột mất.

“Đây, cho cô gối lên tay anh.” Anh vừa nói vừa chìa tay ra.

Ai thèm. Không, không phải tôi không thích mà là vì xấu hổ. Nhưng việc nhận ra mình đang xấu hổ còn đáng xấu hổ hơn nên tôi để đầu xuống chỗ xa xa một chút, lập tức bị kéo đến sát ngực anh. Vì đầu Haseo ngay bên cạnh nên tôi nhìn lên trần nhà.

“Vóc dáng Haseo vẫn thế nhỉ? Chị Horinouchi từng nói, cánh nam giới qua ngưỡng ba mươi là cái bụng sẽ phệ ra.”

Tôi liền thoáng để che giấu sự bối rối.

“Thì da dẻ chị em phụ nữ cũng lão hóa còn gì. Anh chơi bóng đá nên mới được thế đấy, lâu lâu còn nhịn ăn để đi đâu chỉnh lại cơ thể nữa.”

“Bóng đá ngoài trời à? Hay bóng đá trong nhà?”

“Ờ, bóng đá ngoài trời. Chẳng hiểu sao anh chỉ thích chạy ở những chỗ rộng rãi.”

Tôi nhớ lại hình ảnh anh thời đại học, vừa chạy quanh bãi đất trống ven sông vừa cười hân nhiên như trẻ con, hào hứng dốc toàn lực băng qua những đám cây cỏ. Lúc nào trông Haseo cũng hớn ha hớn hở. Dù là chơi đùa hay công việc anh đều toàn tâm toàn ý tận hưởng. Cứ như thế, anh chạy thực mạng khắp bãi đất giống hệt một chú chó mực to lớn không cần biết đích đến, chỉ cần chạy đã thấy vui. Hình ảnh đó ùa về làm tôi bật cười, mắt vẫn nhìn lên trần.

“Này, cô cười gì thế?”

“Cười đâu? Mà anh nhịn ăn thế nào?”

“Cứ nhịn thôi, chẳng ăn gì hết. Anh hay phải đi tiếp khách, sinh hoạt thất thường nên cố gắng nhịn ăn có định kỳ. Ví dụ như lúc được nghỉ mấy ngày phép, chỉ uống nước hoặc đồ uống có men. Ruột và cơ thể đều trở nên nhẹ nhõm, các giác quan cũng sắc bén hơn.”

“À, em biết, em biết. Giống như lúc thiếu máu, thế giới sẽ trở nên kỳ ảo, cứ lung linh như kính vạn hoa hay mờ mờ như hơi nước trong nhà tắm ấy. Nhưng những lúc như thế anh có bị mất ham muốn không?”

“Ngược lại.”

“Thấy sinh mệnh gặp nguy hiểm là phải cố gắng hơn bình thường đúng không?”

Hai chúng tôi ngẩng nhìn trần nhà ảm thấp trong lúc nói chuyện. Dù đã động đến chủ đề giới tính nhưng Haseo vẫn nằm im, ngoan ngoãn để tôi gối lên tay.

Ồn mà, tôi nghĩ. Dù có lăn ra ngủ say ở đây thì cũng giống như ngày xưa, chẳng có chuyện gì xảy ra hết. Tôi thở một hơi dài. Không tìm lại được.

Haseo để ý thấy, anh khẽ cười, “Thở dài kìa.”

Tôi lờ đi.

“Cô vừa mới thở dài đúng không?”

Tôi giả vờ cúi, “Thế thì sao?” Rồi tiếp tục nhìn trần nhà nhưng hoàn toàn không bực mình.

“Không, chẳng sao cả. Cơ mà, mục tiêu chính khi đến Kyoto anh đã hoàn thành rồi, hỏi được cô mấy chuyện rõ hay, thế là thỏa mãn.”

Vừa nói Haseo vừa lấy áo khoác của mình đắp lên cho tôi. Một lúc sau đã nghe thấy tiếng anh thở đầu đầu, cứ như thể chỉ chờ tôi yên tâm là lăn ra ngủ.

Đúng là hết thuốc chữa. Anh chẳng hiểu gì cả.

Hoặc giả, tôi đang cố tình nghĩ thế để trấn an bản thân.

Vai anh có vẻ mỏi nên tôi đặt đầu xuống mặt ghế. Thực ra tôi đâu có thích nằm gối đầu lên tay người khác. Nghiêng người, mũi tôi chạm vào lồng ngực rắn chắc của Haseo. Cái mùi đầu nhưng nhớ. Nhắm mắt lại là hình ảnh căn phòng bê tông kín mít lại hiện lên trong tâm trí. Căn phòng tối nhờ nhờ ấy là không gian bình yên nhất trên thế giới.

Bảy năm dài đằng đẵng, ấy vậy mà chỉ cần một mùi hương quen, một ánh mắt từng ghi khắc, cơ thể đã gom được tất cả thời gian lại.

Tôi nghĩ bằng cái đầu đã ngà ngà say.

Chợt nhớ đến Akihito đang đợi ở nhà, lòng tôi chùng xuống. Hiện thực như vết mực đổ trên giấy, cứ từ từ loang ra. Tôi định ng ẩ dậy thì đột nhiên bị kéo giật lại.

Nửa thân trên dán chặt vào lồng ngực mạnh mẽ của Haseo, tim tôi như muốn bắn ra ngoài.

Len lén ngẩng mặt lên thì nghe thấy tiếng thở của anh pha lẫn tiếng ngáy.

“Anh có cái tật ngủ xấu lắm, cứ ngủ là ôm chặt lấy người bên cạnh. Cánh phụ nữ tưởng anh có ý gì với họ nên vui mừng, cho là mình may mắn chứ nói thật, anh chẳng nhớ gì hết.”

Tôi nhớ lại chuyện anh vừa nói vừa cười lúc ng ẩ ở quán bar. Hóa ra là thế này.

Tôi dần trấn tĩnh, cơ thể cũng từ từ thả lỏng r ồi nghiêng đầu ngấm khuôn mặt ngủ trong yên bình của Haseo. Sự từng trải dày lên cùng năm tháng. Trông anh chẳng hề phòng bị gì khiến máu tinh ranh trong người tôi nổi lên, muốn thử hôn anh song lại thôi.

Tôi nắm lấy tay anh. Bàn tay to lớn, khô và ấm. Cứ dựa vào ngực Haseo như thế, tôi chìm sâu vào giấc ngủ.

Sáng sớm, Haseo tắm xong, quay lại phòng, nói rõ to, “A, đã quá!” Chúng tôi chỉ ngủ vồn vện ba tiếng đồng hồ. Ngay từ ngày xưa, dù là sáng tinh mơ hay đêm hôm khuya khoắt, có mệt đến đâu Haseo cũng không cáu bẳn, lại thêm suốt ngày nói bằng cái giọng oang oang.

“R ồi r ồi, không phải khoe.” Tôi nói cho qua. Anh l ầm b ầm “Thèm thuốc quá!”, r ồi đi ra sảnh.

Đám thanh niên tóc tai dựng đứng vẫn đang chăm chú chơi ném phi tiêu, chúng tôi vừa lơ đãng đứng xem vừa uống ly cà phê sữa có mùi hương ngọt đến kỳ lạ.

“Anh mát xa cho em đi.”

Tôi chìa tay ra, anh chẳng nói chẳng rằng, nắm lấy tay tôi xoa bóp. Dễ chịu quá. Được một lúc thì chẳng hiểu vì chán hay toàn bị anh nhắm vào huyết đầu mà tôi rút tay về.

“Em không tiễn anh ra ga được.”

“Ờ.”

“Lần sau có khi em đến Toyama đấy.”

“Ờ, đến đi.”

“Thật không? Có cho em ở nhờ không đấy?”

“Thật, đến đi rồi anh cho ở.”

Vừa thì thầm trò chuyện, chúng tôi vừa ra khỏi quán, bắt một chiếc tắc xi. Anh bảo tôi lên trước.

“Thôi, anh lên trước đi.”

“Khỏi, đã bảo lên đi.”

Ngồi trong chiếc tắc xi đã lăn bánh, tôi ngoái lại phía sau. Haseo mặc nguyên một cây đen đứng giữa không gian thanh khiết buổi sớm, đang giơ tay chào, vẻ mặt anh nghiêm trang lạ thường. Tôi cũng khẽ đưa tay lên.

Nắng nhạt phủ xuống cửa kéo của các cửa hàng và mặt đường nhếch nhác, chỉ có mình Haseo nổi bật.

Anh sẽ không biến mất. Dù ở bất cứ đâu, anh vẫn ngẩng cao đầu như vậy mà sống.

Tóc tôi ám mùi thuốc lá của Haseo, nặng và bám dai hơn mùi thuốc bạc hà anh Shinji hay hút. Hết nửa buổi hẹn thì anh chuyển sang loại thuốc bao đỏ giống với ngày xưa, mùi tóc và da thịt cũng lẫn theo khói thuốc.

Về đến nhà, tôi chui luôn vào đông chăn gối vẫn để nguyên từ hôm trước trong phòng làm việc để ngủ, lúc tỉnh dậy thì mở ngay quyển vẽ phác thảo ra, không thèm đi tắm.

Tôi cứ thấy nóng ruột suốt ngày, tuy vui vẻ mà đầu óc trống rỗng. Hay là tại thiếu ngủ nhỉ? Rồi dáng đứng cô độc của Haseo trên con phố yên tĩnh lại hiện ra. Lòng tôi rối bời.

Tôi cứ thối mãi cái bong bóng giấy tặng kèm trong gói manju.

Trời sẩm tối, tôi đi ra phòng khách thì thấy Akihito mặc đồ ngủ đang ngồi chơi điện tử. Anh về rồi sao, tôi tự hỏi rồi mới nhận ra hôm nay là ngày nghỉ.

Tôi ngồi xuống cạnh Akihito, ngả đầu ra lưng ghế xô pha. Anh nhìn cái bong bóng giấy trên tay tôi rồi hỏi, “Cái gì thế?”

“Nó ở trong gói bánh em được tặng.”

“Ai tặng?”

“Một người bạn khác giới thời đại học.”

Akihito khẽ nhắc lại, “Bạn khác giới à?”

“Sao thế?”

“À không, anh chỉ thấy từ đó nghe cứ gian xảo thế nào ấy.”

Tôi im lặng thì anh thêm, “Anh không có ý gì đâu.”

Một thời gian ngắn trước khi chia tay Haseo, lúc vẫn còn là sinh viên, thỉnh thoảng tôi cũng tự hỏi nếu mình cứ ở cạnh anh thế này thì có bị coi là gian xảo không. Liệu có phải tôi đang muốn “gian xảo” thêm một lần nữa?

Tôi búng cái bong bóng giấy ra xa, nó bắn vèo xuống dưới sàn nhà rồi sột soạt lăn tới chân tường đối diện, chao đảo dưới gió đi đều hòa. Tôi vừa quan sát vừa vòng tay ôm đầu gối.

“Em muốn ăn thịt nướng.” Tôi nói rành mạch.

“Hiếm thấy nhỉ?”

Không rời mắt khỏi màn hình, Akihito nói. Có vẻ như anh hoàn toàn không có ý định ra ngoài cùng tôi. Tôi muốn nhét vào dạ dày thứ gì đó mỡ màng, nặng nề để vấy bẩn nội tạng, muốn đi dạo để khuấy động bầu trời đêm.

“Ừm, em đang có tâm trạng như thế.”

Tôi đáp với giọng khẽ khàng như thể đang chờ đón một cơn sốt sắp cuộn cuộn trong cơ thể.

2

Công việc của tôi, vẽ những điểu hư cấu lên trang giấy trắng, vốn là nghề nói dối.

Nhưng để vẽ một tác phẩm, không cần thiết phải lừa dối bản thân. Hội họa rất phù hợp với một người không giỏi che giấu cảm xúc và rung động như tôi. Nếu không được vẽ, những tình cảm sục sôi như dung nham ấy sẽ làm tôi phát điên.

Dù thế, kể từ khi tôi sống cùng với Akihito, thực tế cho thấy dối trá chính là chất dầu bôi trơn cho mọi mối quan hệ giữa con người. Trước đây tôi thường phải nghe câu, “Kanna nên học cách nói dối thì hơn đấy.” Người khác giới có quan hệ xác thịt thì nói với vẻ hơi khó chịu, bạn bè thì vừa cười gượng gạo vừa khuyên.

Bây giờ tôi đã giỏi nói dối hơn rồi.

Những đêm đi ngoại tình rồi nói dối Akihito, tự dưng tôi muốn đi mua hoa quả dưới ánh đèn sáng chói. Tôi đứng tần ngần một lúc lâu trong siêu thị 24 giờ không một bóng người. Nào bưởi chùm, nào cam, nào dâu tây, những sắc màu tươi rói ấy đập vào vào đôi mắt đã quen với bóng tối.

Những đêm như thế, tôi hay nhớ đến bộ truyện tranh về một cô nhân viên văn phòng làm gái bán hoa để nuôi cá sấu. Trong một chung cư thành phố, cô gái ấy chỉ tin vào giá trị quan của mình, cùng sống với chú cá sấu mà cô yêu nhất. Tôi nghĩ, chẳng ai có quyền trách cứ hay cười nhạo cô. Mỗi người đều có cách sống và cách nhìn nhận riêng về cái đẹp.

Đêm nay tôi chọn lê tây. Về đến nhà, tôi áp tay vào ngực trong hành lang tối đen như mực, nhón chân bước qua cửa, bật điểu hòa sười ở phòng khách lên rồi chui luôn vào nhà tắm.

Cánh cửa phòng ngủ mở hé. Vừa đặt tay lên nắm cửa thì nghe thấy tiếng thở đều đều. Lúc thức Akihito ít nói nhưng lúc ngủ lại thở rất to, tuy không đến nỗi như ngáy nhưng tôi vẫn thấy khó chịu, chúng tôi thường

ngủ riêng, trừ khi tôi đi ngủ trước. Tôi khẽ khàng đóng cửa lại. Làm việc bất kể ngày đêm nên tôi thường cuộn tròn trên nệm trong góc phòng làm việc mà ngủ. Nhà cũng đã biến thành nơi làm việc.

Tôi đứng trước bồn rửa mặt tẩy trang cẩn thận. Thực ra tôi đã tắm ở khách sạn rồi. Không dùng xà phòng hay sữa tắm thì có tắm ở ngoài cũng không bị lộ.

Vẫn còn việc phải làm nên tôi không ở lại mà về luôn. Tôi muốn vẽ một bức thật rục rĩ, nhưng tối nay còn phải hoàn thành tác phẩm cho triển lãm nhóm mang chủ đề Giáng sinh vào tuần tới.

Tôi đun nước, pha thật nhiều hồng trà, xếp lê ra đĩa rồi bày tất cả lên bàn làm việc. Vừa hớp một ngụm trà tôi vừa thở dài.

Tôi bỏ những quả lê vỏ xanh điểm nâu, lưỡi dao màu bạc trượt qua thịt quả không một tiếng động, nước quả trắng đục ứa ra làm ướt cả ngón cái và cổ tay tôi. Bỏ xong, tôi bốc ăn luôn, chẳng buồn lấy đĩa.

Tôi cứ nghĩ lê sẽ phải mọng nước và ngọt thanh nhưng khi cắn rộp một cái, vị chát cũng lan ra trong miệng. Lê vẫn còn xanh, chưa chín hẳn, giống y như vị tinh dịch tôi vừa nuốt vài giờ trước. Chẳng ngon cũng chẳng dở.

Tôi thử điểm lại những gì mình đã làm trong đêm nay. Vì tôi nói đã đến ngày rụng trứng nên lúc quan hệ, anh Shinji đã xuất vào miệng tôi. Thỉnh thoảng anh lại thích những biểu hiện của tình cảm sâu sắc kiểu đó. Nhìn tôi nuốt xong, vẻ mặt anh vừa hạnh phúc vừa mang chút thỏa mãn. Trong số đàn ông tôi từng quan hệ, cũng có người tỏ ra chưa thỏa mãn nhưng phần lớn thì nở nụ cười mãn nguyện. Những người đàn ông tôi ít nhiều liên quan hầu hết đều như vậy.

Liệu đó có phải là hành động yêu đương?

Hay đơn thuần chỉ để thỏa mãn dục vọng?

“Nó đem lại cảm giác được chấp nhận,” một người tôi đã gặp vài lần khoảng hai năm trước giải thích, rồi thêm, “Đàn ông đơn giản lắm.” Người ấy hơn tôi chừng mười tuổi.

Nếu đây là quan niệm đúng, thì những phụ nữ “không đơn giản” sẽ cảm thấy được chấp nhận vào lúc nào? Sau khi đối phương thỏa mãn họ một điếu gì đó tương tự việc họ nuốt tinh dịch, liệu họ có thể ngủ với khuôn mặt an tâm như cánh đàn ông sau khi quan hệ? Thỏa mãn nhục dục là một

cách bảo vệ cuộc sống yên ả? Còn nữa, liệu phụ nữ có cảm thấy hạnh phúc chỉ với thực tế là được người đàn ông mình yêu đón nhận?

Tôi cho rằng tất cả đều sai. Tôi muốn tự kiếm tiền để duy trì cuộc sống, cũng không đòi hỏi đối phương phải chấp nhận mình về mọi mặt. Cho dù là kết hôn, tình ái hay quan hệ xác thịt, tôi đều không nghĩ có thể dựa vào một người mà thỏa mãn cả đôi bên.

Rốt cuộc tôi phải làm gì để có được sự yên ổn?

Ngủ với ai đi nữa, tôi cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Giống như tình địch, chẳng ngon chẳng dở. Nếu yêu thì có khác không? Khi yêu thương ai đó hết lòng, chắc những đêm thế này tôi sẽ đau khổ và dần vật biết mấy. Chợt có cảm giác như nghe thấy tiếng thở của Akihito, tôi ng ẩng l ặng.

Qua đêm với những người đàn ông không hề có tình cảm khiến tôi nghĩ ngợi đủ chuyện chẳng đâu vào đâu. Vừa nghĩ ền ắm những suy nghĩ quẩn quanh tôi vừa nh ồm nhoàm ăn hoa quả. Dù có thể dễ dàng đổi lòng để v ợi bớt cảm giác tội lỗi, tôi vẫn tự biết bản thân mình thiếu một cái gì đó. Tôi muốn vùi lấp cái hang động trống hoác trong lòng bằng thứ nước quả ngọt thơm.

Trong góc phòng có tiếng sột soạt rất kh ẽ. Bị gió đi ều hòa thổi, cái bong bóng giấy của Haseo đang chậm chạp l ặn tròn.

Haseo, người đơn giản nhất trong số đàn ông tôi từng quen biết, những đêm thế này anh sẽ nghĩ gì? Câu trả lời đã quá rõ ràng. Chắc chắn là chẳng nghĩ gì hết.

Với anh, dù có ngủ với người đàn bà thế nào, hay tình dục tuyệt vời đến đâu, anh cũng chẳng nghĩ đến chuyện được chấp nhận hay không. Đối với Haseo, quan hệ tình dục giống như thỏa mãn nhu cầu ăn uống. “Xong bữa.” Từ ngày xưa, vừa rời cơ thể đàn bà ra là anh đã cười và nói vậy. Không hề nhiễm ác ý, chỉ đơn giản là cảm nhận. “Xong bữa.” Một thực tế trần trụi, không tô vẽ màu mè. Rồi khoảnh khắc tiếp theo, mọi chuyện đều lùi về quá khứ.

Nghe thô thiển đấy nhưng tôi thoáng ghen tị với anh. Sự giản đơn ấy thật đẹp.

Hình như tôi đã mệt đến mức không muốn đứng lên, li ền nhắm nghiền mắt, úp mặt vào hai bàn tay.

Bóng áo đen lưng lửng đi bộ trên vỉa hè như hiện lên trong tâm trí.

“Cứ đường hoàng mà tiến tới!”

Cái giọng khàn khàn cộc cằn ấy đã nói thế.

Sự thật giản đơn. Chỉ cần tiến lên thôi.

Mở mắt ra, tôi thấy mấy miếng lê đang ăn dở bắt đầu thâm đen bên đứng dậy, vợ lại vớt hết vào thùng rác trong bếp, rửa bàn tay dính nước lê nhóp nhép bằng nước lạnh rồi đi vào phòng làm việc.

Vì xưởng in sẽ nghỉ vào đợt cuối năm và Tết Dương lịch nên hạn nộp bài cho tạp chí tháng Mười hai bao giờ cũng gấp hơn một tuần so với thường lệ. Các tòa soạn phải hoàn thành nội dung rồi mới gửi yêu cầu minh họa nên đợt cuối năm cứ phải làm việc liên tục.

Vẽ xong là lập tức gọi chuyển phát đến nhận hàng, ngủ một chút rồi lại bắt tay vào công việc tiếp theo. Bởi vậy, trong khoảng thời gian này, tôi không hẹn gặp ai vì không biết có vẽ kịp để tới đúng hẹn không, mất thời gian hẹn hò sẽ không được vẽ thoải mái và khiến hạn nộp bài chất chùng như núi. Tệ hơn là nếu bị bắt sửa thì sẽ lấn sang thời gian sáng tác của công việc tiếp theo, tiến độ cứ thế mà dãn lại. Cuối năm là thời kỳ tôi tập trung hơn bao giờ hết cho việc sáng tác.

Tôi từ chối cả anh Shinji, chuyện quên trả lời tin nhắn cũng tăng lên. Khi tôi bảo dạo này rất bận, anh hay nói kháy, “Bạn nhưng được ở nhà thì vẫn thích nhỉ!”, ám chỉ việc tôi đang sống cùng Akihito. Tôi không cự nự mà chỉ nghĩ thầm trong bụng, “Bản thân có gia đình mà còn đi lăng nhăng thì lấy tư cách gì để nói người khác.” Tôi có thể đoán được phản ứng của anh, và thực lòng không muốn hao tâm tổn trí vào những cuộc cãi vã kiểu ấy.

Thời kỳ bận rộn này, tuy ở cùng nhà nhưng tôi cũng hiếm khi thấy mặt Akihito. Chỉ ăn uống qua quýt vài thứ không làm bận tay, những lúc cao điểm có khi ba ngày liền tôi còn không tắm, lấy đâu ra thời gian quan hệ. Giải thích thì chắc anh Shinji cũng hiểu, nhưng tôi có cảm giác anh không đòi hỏi câu trả lời cụ thể đến thế.

Vào những lúc không thể gặp nhau, tôi biết mình phải làm gì để xoa dịu Akihito. Nhưng thật phiền phức. Một khi đã dãn tâm trí vào việc sáng tác

thì tôi sẽ không phí sức bày tỏ, hờn dỗi, nghi ngờ, ghen tuông, biện hộ... chỉ để đeo bám tình yêu.

Thế nên tôi toàn làm hỏng chuyện. Tôi và Akihito đã làm bạn rất lâu, anh thừa hiểu tính khí tôi nên không bao giờ can thiệp. Nhờ vậy chúng tôi mới có thể chung sống suốt một thời gian dài. Nhưng nếu ai đó hỏi, giữa chúng tôi là mối quan hệ gì thì tôi không thể tìm được từ ngữ chính xác để diễn tả. Tình cảm luyện ái, cảm xúc yêu thương giữa người với người, bạn bè, cảm giác ràng buộc, cái nào cũng đúng.

Chắc chỉ mình tôi dễ chịu khi yêu anh. Hễ mới sống chung, Akihito nói rất nể phục cách tôi theo đuổi ước mơ nên không muốn trở thành chướng ngại. Có lẽ anh đã phải chịu đựng rất nhiều. Tiếc rằng thời điểm để xác nhận đi đâu đó đã trôi qua.

Dù bận đến không thở được nhưng chỉ cần cầm bút lên là tôi như lạc vào thế giới khác.

Việc đem lại sự sống cho một thứ vô tri giống như chèo thuyền một mình giữa biển cả tối đen như mực. Chỉ có trong tay mái chèo bằng gỗ và một chiếc đèn nhỏ, tôi phải vượt biển trong đêm tối mịt mùng. Bốn bề đều là bóng tối, đất trời như hòa làm một. Tôi rọi đèn soi những vật bị mái chèo kéo lên. Bình nước hoa, san hô đỏ, vỏ sò bóng loáng, xương của những loài chim vô danh, nhạc cụ bằng da rắn, mảnh thiên thạch, lông chim thiên đường, mẫu gỗ có khắc những ký tự cổ xưa, ghim cài áo, con bọ que to bằng lòng bàn tay, mặt nạ dị quốc màu mè sặc sỡ. Đắm đuối ngắm nhìn những đồ vật đã từng ngủ sâu dưới đáy nước rồi chấp nối chúng lại với nhau, cảnh vật xung quanh con thuyền nhỏ dần trở nên rõ ràng hơn.

Không phải tất cả những vật đó đều khiến tôi phấn khích, có những vật khủng khiếp như một cơn ác mộng. Những lúc như thế, tôi đành tiếp tục lang thang trong bóng tối tưởng như vô tận, chân đứng không vững, mọi sức lực đều cạn kiệt nhưng vẫn gắng gượng. Có lúc tôi phải thả tay vứt bỏ những thứ đã mất bao công thu thập, cũng có lúc tôi có thể vẽ nên bao nhiêu hình thù đẹp đẽ giữa trận chiến đằng dai với những vật hiểm ác hiện ra từ bóng tối.

Bởi thế, tôi lại dong buồm ra khơi, không hề nhụt chí. Dưới đáy sâu thăm thẳm của đại dương có ánh sáng. Ẩn trong bóng tối là những sự vật tuyệt vời. Đó là đi đâu duy nhất mà tôi tin tưởng.

Tôi chăm chú vẽ với mong mỏi tìm ra chúng.

Trước Giáng sinh, tôi hoàn thành công việc cuối cùng.

Tuy đã gửi tác phẩm nhưng vẫn chưa hề đặt chân đến triển lãm nên tôi quyết định đi xem một lần. Lâu lắm mới vào trung tâm thành phố, khu Shijo-Kawaramachi đông nườm nượp. Chắc học sinh các trường đã bắt đầu bước vào kỳ nghỉ đông. Đi về phía Sanjo, tôi rẽ vào mấy ngõ hẻm quanh co.

Vừa mở cánh cửa quán cà phê được cải tạo từ một ngôi nhà truyền thống, tôi ngửi thấy mùi cà phê quện với mùi dầu đèn. Đó là hương vị của mùa đông. Tiếng máy pha cà phê Espresso vang vọng khắp quán. Chính giữa quán là một chiếc lò sưởi màu kem đang tỏa ra hơi nóng hừng hực. Trong bếp, các nhân viên mặc đồng phục sạch sẽ đi lại như những con thoi. Vừa bước vào, tôi đã thấy những cuốn tạp chí về đời sống tự nhiên và sách mỹ thuật xếp hàng dài trên giá sách, kết hợp hài hòa với không gian quán. Với tôi, giá sách chính là hình mẫu thu nhỏ của một quán cà phê.

Cô bé trông có vẻ là sinh viên làm thêm vừa ra chào bằng giọng lạnh lốt thì chị chủ quán đang ng ẩ trên chiếc xô pha sọc kẻ cũng đứng dậy bước tới.

“Kanna, em đọc email của chị rồi à?”

“Vâng, em xin lỗi đã đến muộn. Đây là bưu thiếp bổ sung ạ.”

“Em không có tác phẩm mới nào sao?”

“Vâng, em vẫn chưa hoàn thành... Cuối năm em sẽ mang đến. Xin lỗi chị.”

Tôi hấp tấp cúi đầu, chị chỉ cười, “Ừ, chị háo hức lắm đấy.” Chị là người hầu như không phải trang điểm mà vẫn đẹp. Cả da lẫn mắt đều đẹp đến mức khiến tôi phải tự hỏi, không biết cơ thể chúng tôi có cấu tạo giống nhau không.

Chị từng làm trong công ty thiết kế thời trang nhưng nghỉ việc sau khi lập gia đình và cùng chồng mở quán cà phê này. Tường quán được trang trí bằng những tấm bưu thiếp của các nhiếp ảnh gia và họa sĩ minh họa, trên giá bày nhiều đồ vật nhỏ như trâm cài tóc hay bát đĩa bằng gốm. Tất cả đều do hai vợ chồng tự tay lựa chọn.

Có khá nhiều cửa hiệu và quán ăn ở Kyoto mở những buổi triển lãm nhỏ hoặc trưng bày các tác phẩm nghệ thuật kiểu này, giá cả và phí lưu giữ rẻ hơn khá nhiều so với các phòng tranh thông thường. Những không gian nghệ thuật như thế rất đáng quý nhưng thường được tổ chức định kỳ, lại thêm mối quan hệ dây mơ rễ má nên không thể từ chối khi được đề nghị gửi tác phẩm. Ngay cả triển lãm lấy chủ đề Giáng sinh lần này, tôi cũng bị nài nỉ “Một tấm cũng được!” nên đành miễn cưỡng nhận lời.

Có khách hàng lên tiếng gọi nhân viên, chị chủ vui vẻ “Vâng” một tiếng rồi nhìn tôi ra chiều xin lỗi. Tôi cười với chị, lắc đầu tỏ ý không sao và tiến về phía phòng trưng bày.

Phòng trưng bày nằm trong góc sâu nhất của ngôi nhà kiểu cổ này nên phải băng qua một khoảng vườn. Vừa ra đến bên ngoài, hơi thở đã bị nhuộm trắng xóa. Tôi thấy lạnh run. Không biết đợt Giáng sinh, tuyết có rơi không nhỉ?

Căn nhà được xây theo kiến trúc hình ống nên rộng hơn nhiều so với khi nhìn từ bên ngoài, càng đi sâu vào phía trong, ánh mặt trời lẫn mọi âm thanh càng xa dần. Ngay giữa trung tâm thành phố lại có một không gian yên ắng như thế này.

Tôi vừa đặt chân lên thềm đá của phòng tranh thì điện thoại trong túi rung lên. Là Haseo.

Từ sau lần gặp lại, thỉnh thoảng anh gọi điện cho tôi, thường vào tận sáng và nói những chuyện tào lao trong lúc đang ngủ trên chuyến xe đường dài của công ty hoặc rảnh rỗi đợi bác sĩ cần gặp ở bệnh viện. Anh gọi trùng vào giờ tôi cũng đang giải lao hoặc vừa mới thức trắng đêm xong, đang ngủ thoải mái nên cũng muốn nói chuyện để giải tỏa tâm trạng. Nếu tôi bảo “Em chợp mắt một lúc, anh gọi em dậy nhé” thì tới đúng giờ cần đánh thức, anh sẽ gọi lại. Cứ thảo luận về bộ phim mới xem hay cuốn sách mới đọc là Haseo kết thúc câu chuyện, “Thế thôi, có gì anh lại gọi” rồi dập máy.

Thế nào cũng lại là một cuộc điện thoại kiểu đó nhưng tôi vẫn nghe thử.

“Ô, sao rồi cô em?” Anh nói rồi chuyển sang những lời than phiền tôi đã nghe mòn cả tai.

“Giờ em đang ở ngoài đường.”

“Hiếm có nhỉ? Công việc bớt bận rộn rồi hả?”

“Cũng tạm ổn. Em đến xem triển lãm tranh.”

“Của ai cơ?”

“Của em. À không, của bọn em.”

Haseo nói với giọng phóng đại, “Những chuyện như thế cô phải báo sớm cho anh chứ?”

“Em nói thì anh đến xem à? Đến tận Kyoto?”

“Ờ, lấy cớ là đi công tác. Lý do thì vô thiên lủng, lấy tiền công ty đi.”

Nghe cũng hợp lý đấy.

“Lần này là triển lãm nhóm nên khỏi đi. Đến lúc nào làm triển lãm cá nhân em sẽ báo.”

“Ờ.”

Tôi mãi miết vẽ quá lâu nên chẳng có chủ đề nào để nói. Có tiếng gió rít trong ống nghe. Chắc anh đang đi trên đường cao tốc. Tôi đi lòng vòng trong vườn cho đỡ lạnh, bắt gặp một vòng hoa trang trí rất đáng yêu làm từ quả thông và lá thường xuân treo trước cửa nhà vệ sinh. Cửa tiệm trang trí rải rác ba màu xanh lá, đỏ và vàng kim.

Tôi hỏi “Anh định làm gì vào Giáng sinh?” thì anh đáp về cọt nhả, “Anh đây không theo đạo.”

“Không đùa đâu nhé, em có phải gái của anh đâu, chẳng việc gì phải rủ anh đi chơi Noel cùng. Em vẫn còn muốn thử چرا cắm đàn ông chỗ này chỗ kia, sao anh lại nghĩ em chịu bị một người duy nhất trói chân chứ?”

Tôi nói một lèo, nghe tiếng anh cười khùng khục trong họng vô cùng khoái chí.

“Anh thường lấy công việc làm bịa đỡ trước những lời lèo nhèo của đàn bà. Cố gắng chia nhỏ thời gian để gặp tất cả các cô thì cũng được, nhưng phiền lắm. Ngày sinh nhật anh cũng giấu tiệt.”

“Anh sợ cô này đột ngột đến sẽ đụng độ cô kia?”

“Ờ.”

Tôi nói như thể đang ngâm nga.

“Anh tính toán cũng chi li đấy.”

“Ờ, nhưng anh vẫn tặng quà sinh nhật cho tất cả.”

“Anh tự chọn cho từng người cơ à? Chịu khó thế.”

“Không, tất cả đều giống nhau. Nước hoa Chloe hoặc vòng tay Tiffany.”

“Tại sao?”

“Anh thích mùi nước hoa đó, còn vòng tay thì không như nhẫn, ai cũng đeo được. Hiệu Tiffany thì an toàn, hợp với hầu hết các cô. Cứ mua một lô như thế, vui vẻ cả làng.”

Anh nói không hề do dự, xong than thở, “Ây dà, đối c ần cả ruột.”

“Khiếp quá, cái anh này. Thế cứ cô nào xúc nước hoa Chloe, đeo vòng tay Tiffany thì là bạn gái của Haseo à?”

“Ừ, đúng r ồi, dấu ấn của anh đấy.”

Anh nói giọng đùa cợt, cười hô hố.

“Chẳng có cá tính gì hết, ở đâu cũng có những cô như thế.”

Nghe tôi nói, anh càng cười to hơn, “Thế mới không bị lộ. Cô thì sao?”

“Em cũng không theo đạo.”

“Nhắc mới nhớ, h ồi đại học, có lần cô chẳng làm lâu Giáng sinh ở nhà anh còn gì. Anh nhớ hình như cô có nói là bị bạn trai lạnh nhạt nên chia tay thì phải.”

Anh lại bật cười. Tại Haseo mà lần nào tôi cũng chia tay trong bí thảm. Đạo ấy, tôi không hề giấu chuyện tôi và anh dính chặt lấy nhau, thậm chí còn qua đêm ở phòng anh và nghĩ, nếu người ấy không thông cảm thì không thể kéo dài mối quan hệ.

Có lần tôi được một anh cùng câu lạc bộ tỏ tình. Nghe phong thanh chuyện đó, Haseo trêu chọc dai đến nỗi người ta phải bỏ câu lạc bộ. Khi tôi lòi ra trách thì anh cười h ần nhiên, “Ai bảo lúc bị trêu, phản ứng của h ần bu ồn cười quá.” Cứ dính dáng đến Haseo là hầu hết các mối tình của tôi đều đứt gãy.

Tay tôi lạnh nhức nhối. Đúng lúc này anh chủ quán thò đầu ra từ sau cánh cửa phòng tranh, chào tôi bằng ánh mắt.

“Thôi nhé,” tôi nói.

“Ờ,” Haseo đáp r ồi cúp máy.

Anh chủ giữ cánh cửa to bản chờ tôi. Tôi chậm rãi bước v ề phía anh.

“Bạn trai hả?”

“Dạ không, là anh khóa trên h ồi đại học của em.”

“Thế à? Tại anh thấy cách nói chuyện của em có vẻ khác so với mọi khi.”

Lần trước, anh Shinji cũng nói biểu cảm của tôi rất khác khi nói chuyện cùng Haseo. Tôi đáp, “Tại bọn em chơi với nhau lâu rồi,” thì anh cười bảo, “Đúng là có cảm giác đó.”

“Bổ bã mà thoải mái ạ.”

Anh vừa chỉnh lại cái mũ cát kết vừa gật đầu. Hai vợ chồng anh đi giày cùng hãng, họ giống hệt nhau cả về sở thích lẫn cách sống. Cứ nhìn họ là tôi lại có cảm giác phức tạp, họ giống một đôi bạn đồng hành hơn là một cặp vợ chồng. Như thế cũng hay, nhưng tôi không hề ghen tị với hạnh phúc của họ. Chúng tôi khác nhau quá xa.

“Đã có người muốn mua tác phẩm của Kanna rồi đấy.”

Anh chủ vừa khép cửa vừa nói. Phòng tranh vuông vức được quét vôi trắng, không một bóng người.

“Thế ạ, em mừng quá!”

Hình như giọng tôi ghen lại hay sao mà ngữ điệu rất vô cảm.

“Thật không?” Anh cười hỏi.

“Sao anh lại hỏi thế ạ?”

“Vì nghe Kanna nói lạnh lùng quá, như thế em chỉ cần hoàn thành tác phẩm là đã cảm thấy nhẹ nhõm rồi.”

Tôi chỉ biết im lặng mỉm cười rồi đảo mắt nhìn quanh căn phòng.

Đây là triển lãm Giáng sinh của tám nghệ sĩ. Các tác phẩm được treo vào tám con tuần lộc kéo xe cho Ông già Tuyết, còn tên chúng tôi nằm ở miếng gỗ dính trên sừng của từng con.

Ý tưởng triển lãm lần này có vẻ không nhất quán. Có những người cố định nhiều tác phẩm nhỏ của mình bằng vô số ghim, cũng có những người - như tôi - chỉ gửi duy nhất một bức tranh. Có những bức đơn giản với đường nét và màu sắc sống động, cũng có những bức cầu kỳ toàn vòng hoa và họa tiết trang trí Giáng sinh. Khi nhận các yêu cầu vẽ cho tạp chí, nếu tôi không chịu đọc kỹ mô tả mà tự vẽ theo ý mình thì sẽ lập tức một đi không trở lại, nhưng thù lao tại các triển lãm thế này không cao, nên tôi có thể thoải mái sáng tác.

Kyoto có nhiều trường chuyên môn và đại học mỹ thuật nên vô số nơi nhận tổ chức triển lãm tranh, chính vì vậy, hầu như không có khoảng cách giữa nghiệp dư và chuyên nghiệp. Hồi còn là sinh viên và sáng tác tự do, tôi không nhận thức được đi đâu đó, nhưng từ khi theo đuổi con đường chuyên nghiệp thì tôi bắt đầu trở nên mặn cảm với mức độ nhiệt huyết của các họa sĩ khác.

Tôi không thể thoải mái làm việc mình thích nữa. Cảm giác mãn nguyện khi hoàn thành một tác phẩm vẫn nguyên vẹn như ngày đầu, nhưng nếu tác phẩm đó bị từ chối thì sẽ vô cùng tổn thương, việc sáng tác về sau cũng trở nên khó khăn hơn. Lúc nào tôi cũng phải chờ đợi kết quả.

Dẫu vậy, bị phê bình vẫn phải giữ bộ mặt tươi cười. Lấy lý do để thanh minh, than vãn hoặc xả ra mọi bức xúc thì chỉ là dân nghiệp dư.

“Trắng, xanh lam và xanh lục.” Anh nhìn tranh tôi và nói. “Cách phối màu này chỉ có thể là Kanna thôi.”

“Tối tăm quá ạ?”

“Không, yên ả lắm. Nhìn như dưới đáy biển mà lại có tuyết rơi lất phất.”

Tôi đã vẽ Giáng sinh trong lòng đại dương sâu thẳm. Cây rong biển tươi tốt được trang trí bởi xương trắng của những sinh vật biển như cá, sao biển và cá ngựa.

“Vòng ren tròn này là gì vậy?”

“Là xương của nhím biển ạ.”

“Ồ, xương mà cũng đẹp quá đi mất...”

Vừa nói chuyện với anh chủ tôi vừa xem qua sổ ghi nhận xét của những người đến tham quan. Được nhận trực tiếp các bình luận là ưu điểm của triển lãm, nhưng tôi hơi thất vọng khi thấy toàn nhận xét của người trong giới. Người ta đến xem tranh mình thì lại phải đến triển lãm của họ để đáp lễ. Tôi muốn nhận được những bình luận nghiêm khắc của người ngoài giới hội họa cơ.

Tôi luôn nghĩ như vậy. Nếu mà triển lãm này thu phí thì thế nào cũng chẳng ai thèm đến ngoại trừ những khách quen. Đó mới là nhận xét chân thực, nghiêm khắc nhất.

“Em có đến dự sự kiện tối nay không?”

Tôi quay phắt lại nhìn anh không kịp nghĩ.

“Ơ, không phải sự kiện diễn ra vào ngày 24 à?”

Anh phì cười.

“Hôm nay đã là 24 rồi cô gái ời, hôm qua là sinh nhật Thiên hoàng nên tính là ngày nghỉ còn gì? Đãng trí quá đấy.”

Hôm qua mệt quá, tôi ngủ li bì. Lúc chiều tối hé mắt ra, tôi có thấy Akihito. Tôi lơ mơ nghĩ rằng anh về sớm, nhưng hóa ra hôm qua anh được nghỉ.

Tôi thở hắt ra một cái rồi nói, “Hôm nay em mệt, chắc em về thôi.” Anh cười, “Ừ, về nghỉ ngơi đi em.”

Nghe anh chủ quán nói hôm nay là đêm trước Giáng sinh, tôi mới thấy, dường như khuôn mặt những người đi đường đều bản khoăn. Tôi đi đến cửa hàng có thương hiệu ưa thích của Akihito, mua cho anh một đôi găng tay nhìn rất ấm. Hàng bình dân, bền, đơn giản, không chạy theo mốt, rất giống với anh. Tôi vừa nghĩ vừa xem đồ trong cửa hàng rồi qua hiệu sách vì muốn mua thêm một quyển.

Mắt vừa nhìn thấy dãy sách tranh, bước chân tôi liền dừng lại. Sách mới lũ lượt xuất bản nhưng những quyển mà tôi ưa thích ngay từ hồi nhỏ lúc nào cũng có sẵn. Tôi thích loại sách tranh độc đáo với những bức hình đáng sợ, ngôn từ kỳ quái. Cùng thể loại nhưng tôi vừa thấy sợ vừa bị cuốn hút bởi những chi tiết rùng rợn trong truyện *Ba con dê được thả*^[10] hơn là *Moomin*^[11]. Dù độc giả có già thêm bao nhiêu tuổi vẫn không thể quên được những hình ảnh đó. Giá như tôi có thể sáng tác ra một báu vật như thế, một quyển sách đọng lại đầu tiên và vĩnh viễn trong tâm trí trẻ nhỏ. Đó là niềm mong mỏi của tôi.

Bao nhiêu năm rồi, giấc mơ vẫn chỉ là giấc mơ.

Dạo một vòng sách tranh, tôi có cảm giác khó thở như bị sặc nước, người cũng trở nên bối rối. Đột ngột được giải phóng khỏi guồng quay điên loạn của công việc, tôi không đủ sức để kiểm soát cảm xúc của mình. Chẳng làm gì, chẳng làm được gì, chẳng thể trân trọng điều gì. Cảm giác nôn nóng trào lên một cách mãnh liệt. Kiểu sống phó mặc mọi thứ này liệu có ổn không? Công việc không ổn định, nỗi bất an ập đến khiến tôi trở nên bị quan.

Tôi vội vàng gạt những ý nghĩ u ám ấy khỏi tâm trí rồi chọn cho Akihito một quyển sách tranh về xe đạp của nước ngoài, mang ra quầy thanh toán. Nhìn quyển sách được gói lại đẹp đẽ và bỏ trong chiếc túi có màu Giáng sinh, tôi bình tĩnh trở lại.

Bầu trời dần ngả sang màu xanh sẫm. Chiều đang về Tôi vẫn muốn lang thang, liền đi theo hướng Gion.

Rời khỏi con đường lớn lúc nào cũng tràn ngập khách du lịch, tôi rẽ về phía Bắc, men theo con đường nhỏ. Nếu trên vỉa hè bằng đá của phía Nam là những phòng trà và quán ăn kiểu Nhật nhộn nhịp thì phía Bắc là một loạt biển hiệu lờ lờ của những quán đèn mờ nhô ra từ các toà nhà cho thuê trông rõ bát nháo.

Dòng người đi lại tấp nập, có những người đàn ông mặc đồ đen, những cô gái tóc uốn xoắn trông như gái làng chơi và những phụ nữ mặc kimono. Có vẻ như giờ họ mới bắt đầu một ngày làm việc. Ở khu này có nhiều quán ăn và quán mì udon^[12] chỉ mở vào chiều tối, còn ban ngày, phố xá trở lại với sự yên ắng tuyệt đối. Tôi bước vào phố nhỏ, rẽ phải ở bảng hiệu bắt mắt dán đầy ảnh các cô tiếp viên quán bar. Đi xuống cầu thang bên cạnh toà nhà đen ngòm là cánh cửa treo biển hiệu Trăng Non mờ ảo có những giọt nước đọng rõ tong tong.

Tôi mở cửa bước vào, chị Tsuyutsuki đang đứng trong quầy bar liền ngẩng mặt lên. Chiếc cằm thon nhọn như một con dao rọc giấy làm bằng ngà voi, mắt mũi đều sắc sảo, gương mặt góc cạnh như diễn viên đóng vai nam trong Takarazuka^[13] nhưng lại toát lên vẻ mềm mại, có lẽ phải dùng từ kêu gọi.

Trong quán toàn một màu đen, chỉ có ánh đèn đỏ lập lờ. Chị Tsuyutsuki trung thành với trang phục đen, hôm nay trên mình chị là chiếc váy dài bó sát kiểu xường xám, mái tóc đen dài chấm eo được cột chặt sau gáy. Tuy kiểu tóc đuôi ngựa này vốn vui tươi nhưng khi chị áp dụng thì mang phong thái khác hẳn.

Chị từ tốn nhìn tôi từ đầu đến chân rồi mở miệng.

“Cái cô này, hôm nay đến đây làm gì hả? Ăn mặc tuềnh toàng thế kia thì chắc không đi hẹn hò Giáng sinh đúng không? Bị người yêu đá hả?”

Tôi tháo khăn quàng dài kiểu Tây Tạng khỏi cổ, thả người xuống chiếc ghế cao có bọc da đen, gỡ búi tóc trên đỉnh đầu rồi dùng mấy ngón tay cào

cho rồi.

“Em với bạn trai yêu nhau lâu lắm rồi, chẳng thiết đi chơi Giáng sinh nữa; anh b ồ thì còn đang mải tiệc cuối năm với trực ca bận rộn lắm.”

“Lại còn phải chăm vợ con nữa chứ,” chị Tsuyutsuki cười vẻ trêu chọc. Vốn là một trong những nữ hoàng của câu lạc bộ SM^[14] ở Osaka nên nụ cười của chị cứ như nữ hoàng thực thụ. Đến phụ nữ như tôi mà còn thấy sồn da gà. Có vẻ như trong giới chị khá nổi tiếng với danh hiệu “Nữ hoàng” nhưng sau khi bỏ nghề cũng chỉ được “kẻ b ề tôi” giàu có nào đó mở cho quán bar nhỏ vẻn vẹn một qu ầy bar và hai bàn.

“Ờ, chuyện gì thế?”

Akira bước ra hỏi. Cậu là nhân viên làm thêm duy nhất của quán, mặc áo len mỏng tang khiến đ ầu ngực lộ cùng cái qu ần bó sát lấy thân hình mỏng manh như que củi, đ ầu cạo trọc, bấm khuyên một bên tai. Ban ngày, cậu học ở học viện thời trang.

“Cô nàng này đang cặp kè với một anh tình nhân làm bác sĩ. Có vẻ trẻ trung, lại ra dáng đàn ông lắm.”

“Nhưng mà tính cách thì siêu tệ.”

“Ấy, chị Kanna, tính cách xấu xa nhưng ngoại hình đẹp là tuyệt nhất còn gì!”

Cậu hỏi “Chị có ảnh không?” rồi ch ồm người lấy điện thoại của tôi đang để trên mặt qu ầy. Chị Tsuyutsuki cười khúc khích trong góc tối. Akira nói chuyện yếu điệu nhưng không chịu mặc qu ần áo nữ. Cậu tự nhận mình là gay chứ không phải bóng lộ. Tôi cũng không rõ hai khái niệm ấy có gì khác nhau nên cậu ta nói sao thì tôi biết vậy.

“Chị cho em loại nào mạnh mạnh ấy. Scotch hoặc là Bourbon.”

Chị Tsuyutsuki nghĩ một lát rồi nhắc chai Cognac của Paul Giraud đang đứng ngay ngắn trên giá. Loại rượu tôi thích nhất. Chị bảo, “Hôm nay chị được Cún cưng tặng sô cô la nên cho cô một ân huệ nhé,” rồi lôi ra một cái hộp nâu có buộc nơ cùng màu. “Cún cưng” là tên gọi yêu của anh chàng b ề tôi đó.

“A, là hãng Maison du Chocolat.”

“Thích chưa, đúng món khoái khẩu của cô. Đêm nay không bận gì thì cứ thoải mái mà nhấm nháp.”

Chị vừa nói vừa tháo nơ bằng những ngón tay búp măng. Chắc vì không có đối tượng cụ thể nên quán chẳng mấy khi có khách. Tôi và chị Tsuyutsuki cùng quen một người thuộc giới ăn chơi, tôi gặp chị trong một sự kiện của người đó. Từ lúc ấy chị không coi tôi là khách, thỉnh thoảng lại mời tôi ăn các món trong quán. Tôi có cảm giác mình luôn có mối quan hệ tốt với những người bị xã hội xa lánh, như Haseo chẳng hạn.

“Nhưng nói gì thì nói, b ồ cô vẫn là bác sĩ nên chắc quà xin lỗi cũng phải xịn lắm nhỉ?”

“Không có chuyện đó đâu. Em đang sống cùng người yêu, b ồ cũng có gia đình. Nếu nhận quà của nhau thì dễ bị lộ lắm.”

Chị Tsuyutsuki đặt ly Brandy trước mặt tôi.

“Đừng nói với chị là cô ngủ với hắn mà không lấy một xu nhé. Thế thì đâu có gọi là tình nhân? Cô có biết mình đang làm gì không thể? Phải hưởng cái mình xứng đáng được hưởng chứ!”

Đột nhiên Akira lên tiếng bằng giọng mũi, hình như nãy giờ cậu vẫn nghịch điện thoại của tôi.

“Này, em bảo, cái người gọi đến rõ nhi ều tên Haseo này là ai thế? Người yêu chị à?”

“Akira làm người yêu của chị không?”

“Thôi ngay, em không có hứng thú với phụ nữ.” Cậu lắc đầu qu ầy qu ậy.

“À, Haseo không phải người yêu cũng chẳng phải tình nhân, là bạn khác giới thôi.”

“Cái gì, sao mà nghe ám muội thế. Có cả cái gọi là bạn khác giới à?” Chị Tsuyutsuki cau mày, trông cực kỳ g ộ i cảm.

“Đàn anh thời đại học. Bọn em mất liên lạc trong một thời gian dài nhưng g ần đây có gặp lại.”

“Có ngủ với nhau không?”

“Chỉ ngủ chung giường thôi chứ không quan hệ. Cảm giác từ ngày xưa đã thế r ồi nên em chẳng biết phải gọi anh ấy là gì ngoài bạn khác giới. Nhưng mà người yêu em cũng nhận xét giống chị Tsuyutsuki.”

“Cậu ấy cũng thấy ám muội à?”

“Anh ấy bảo, ‘Bạn khác giới nghe có vẻ gian xảo.’”

“Nói cũng đúng.”

“Chứ còn gì, trai gái ở chung mà bảo không có cảm giác thì rõ là nói dối. Sặc mùi giả nhân giả nghĩa!”

Akira tuôn một tràng. Một tên tự nhận mình đờng tính mà cũng nói được câu đó, tôi thề ăn nhĩ.

Tôi đưa mũi lại gần ly Cognac, để mùi hương đăng đăng thấm vào khứu giác rồi uống cạn. Vừa vớ tay lấy chai rượu thì chị Tsuyutsuki đã nhanh tay lấy trước.

“Ồi dào, rõ chán, cho cô uống loại rượu đất tuyền này chỉ phí của.”

Chị thay thế nó bằng một chai Rum. Tôi rót rượu vào chiếc cốc mới được Akira mang đến cho, rồi nhón tay lấy một viên sô cô la. Vị đắng của ca cao hòa với lớp sô cô la trộn kem từ từ lan ra trong khoang miệng.

“Ừm, nhưng đúng là với Haseo không có cảm giác đó mà. Ví dụ như chiến tranh bùng phát rồi phải ra chiến trường, nếu được mang theo một người thì em sẽ không mang theo người yêu bởi anh ấy nhất định sẽ phải lo lắng cho em. Tình nhân có thể phản bội mình bất cứ lúc nào, cũng không được. Nhưng Haseo là một lựa chọn hoàn hảo. Anh ấy là người em có thể dựa vào. Cảm giác kiểu như thế.”

“Thay vì bạn cùng giới thì lại muốn bạn khác giới bảo vệ, khôn lỏi quá còn gì.”

“Hơi khác. Nói sao nhỉ, có cảm giác dù phải sống bần thủ đến đâu đi chăng nữa em cũng không bị anh ấy đánh giá. Có lẽ thế giới quan của bọn em giống nhau.”

“Còn nữa, sao Kanna là con gái mà phải đi ra chiến trường? Điềm ấy đúng là Kanna đàn ông hơn những người đàn ông khác.” Akira bật cười, ngẩng mặt lên từ từ giới thiệu trong hộp sô cô la.

Chị Tsuyutsuki đưa ra cho tôi nước cam và cái ly, tôi đổ lần nước cam vào rượu Rum, khuấy lên rồi đưa lại cho chị, chị cũng nhân tiện làm cho mình một ly. Vì Akira không uống được rượu nên pha bột Collagen vào nước cam. Chẳng ai nhớ nổi tên của loại cocktail được pha bữa phứa ấy. Chị Tsuyutsuki nhấp một ngụm rồi nói.

“Thế sao cô không yêu quách anh chàng Haseo rồi lấy anh ta luôn có phải hơn không?”

“Vì không yêu nhau chị à,” tôi đáp, “từ cả hai phía.”

“Hồi trước cô cũng bảo không yêu tình nhân bây giờ đúng không? Người yêu thì sao?”

“Cái người mà không yêu không được ấy à?”

“Sao lại dùng thể nghi vấn thế?” Chị Tsuyutsuki cười nhăn nhó, rồi đưa tay chống cằm, “Cô đúng là không biết đường nào mà lẩn.”

“Em nghĩ để chung sống cùng một người nào đó, ai cũng cần một lý do chính đáng.”

“Không cần đến khái niệm to tát như tình yêu để có thể sống với nhau phải không?”

Đột nhiên, chị Tsuyutsuki bảo. Ngược lên thì thấy chị đang chăm chú nhìn tôi bằng đôi mắt đen huyền như biết nói.

“Lúc trước cô từng nói thế mà. Nhưng không yêu thì cũng phải nhận tíền từ tình nhân chứ. Thay tình bằng tíền.”

“Tại sao?”

“Vì sau này cô sẽ phải chịu tổn thương.”

“Tự nhiên chị hiên thế. Chẳng giống chị Tsuyutsuki gì cả.”

“Không phải thế. Làm tổn thương người khác thì trước sau gì bản thân mình cũng phải chịu những đau đớn tương tự. Lúc đó thì chẳng hay ho gì đâu.”

Tôi cười, ừng ực nốc cạn ly rượu. “Này này, hai chị đừng quá khích thế,” Akira nhăn nhó nhưng tôi cũng mặc, đáp trả.

“Em chẳng sao cả. Thế giới này làm gì có cái gọi là công bằng. Bị tổn thương thì phải gây tổn thương lại? Đối xử tử tế thì được tử tế lại? Đâu ra cái lý ấy? Người ta cứ nói phải nhẫn nhịn, phải nghĩ là người tổn thương mình một lúc nào đó sẽ phải chịu báo ứng. Những ai muốn tin đi đâu ấy thì cứ việc, em thì không. Ví dụ như cái gọi là kỷ niệm Giáng sinh của em chẳng hạn.”

“Hôm nay có vẻ nhiều ví dụ quá nhỉ?”

“Em đang nói chuyện thật mà. Món quà đầu tiên em nhận của một người khác giới mà không phải bố mình, là dương vật đấy. Hồi lớp Một, đi dự tiệc Giáng sinh ở nhà bạn thì bị anh trai nó gọi lên tầng hai. Hắn nói, ‘Anh có quà cho bé, lên đây.’ Em vẫn còn là học sinh tiểu học, hắn lại là người anh hiên lành vẫn thường chơi cùng. Thế nhưng sau tấm rèm, đột

nhân hắn kéo khóa quăn rồi bắt em phải thủ dâm cho hắn, còn bị hắn phóng tinh đầy mặt. Hắn vừa lấy khăn giấy lau mặt cho em vừa dịu dàng dặn em tuyệt đối không được nói cho bất cứ ai.”

Ngày ấy tôi chưa hiểu ý nghĩa của hành động đó. Tuy từng nhìn thấy dương vật của bố nhưng tôi chỉ nghĩ rằng thành người lớn rồi thì vật đó sẽ tự mọc ra. Thế nhưng, sau tấm rèm cửa, trong hơi thở gấp gáp của gã trai, tôi đã được trải nghiệm thực tế, và cái vật gớm ghiếc ấy cả đời cũng không mọc ra trên cơ thể tôi.

“Món quà ấy không chỉ đến một lần. Vì sợ hãi nên em không dám nói với ai. Nửa năm sau, vì công việc của người cha nên cả nhà đó phải chuyển đi, em đã nghĩ cuối cùng cũng được giải thoát. Nhưng sau khi vào đại học, có lần em về thăm nhà và tình cờ gặp lại gã đó ngay ở ga. Tuy hắn béo ú na ú nần nhưng nhìn thoáng là em nhận ra. Chân em như bị trúng bùa, không thể cử động được. Còn hắn, chị nghĩ sẽ phản ứng thế nào? Vừa nhìn thấy mặt em là co cổ chạy. Cầm đầu cầm cổ chạy trông đến là nực cười. Nghe đồn hắn đang làm giáo viên dạy tiểu học. Cái ngữ ấy chắc chắn vẫn ngựa quen đường cũ, suốt ngày quấy rối bọn trẻ con thôi. Làm gì có quả báo.”

Sau chuyện đó tôi cũng không bị mắc bệnh sợ tình dục. Cứ nhớ lại cái thân hình đồ sộ vừa chạy lạch bạch lên cầu nổi sang sân ga đối diện vừa thở hổn hển là tôi lại thấy tức cười. Chỉ là giờ đây, tôi không còn giữ mộng tưởng về tình yêu không dục vọng nữa.

Ở đâu chẳng có chuyện thế này, nên tôi vẫn chưa kể cho bất cứ ai. Nhưng một khi đã bắt đầu nói thì không thể dừng lại được. Hết chuyện rồi mà chị Tsuyutsuki vẫn tiếp tục im lặng nên tôi đành nhe răng ra cười.

Akira vội vã ôm chặt lấy tôi, “Chị Kanna phải chịu đựng nhiều rồi. Em đây hồi trung học cũng bị bắt phải ‘thối kèn’ cho một gã trong rạp chiếu phim. Nhưng mà cũng nhờ thế em mới được thức tỉnh về giới tính thật của mình.” Cậu cười.

Nghĩ đi nghĩ lại thì chị Tsuyutsuki và Akira mới là những người đã phải trải qua nhiều thăng trầm trong cuộc sống, ấy thế mà tôi đã tự cho là mình bất hạnh hơn người. Đột nhiên tôi cảm thấy xấu hổ.

Tôi nói, “Em đi vệ sinh đã,” rồi đứng dậy. Sàn nhà chao đảo. Tại uống khi dạ dày rỗng tuếch nên hình như tôi bắt đầu say.

“Vì thế mà em muốn vẽ sách tranh?”

Là giọng chị Tsuyutsuki. Tôi quay lại, người vẫn dựa vào tường.

“Sao chị nói thế?”

“Vì em không có được một tuổi thơ bình thường như những đứa trẻ khác.”

Tôi nghiêng đầu cười. Xương cốt như đã hóa thành cao su, người cứ nhũn ra.

“Em cũng không biết nữa. Nhưng chắc ước mơ không thể thành hiện thực r ồi. Tuy có đoạt giải thưởng nhưng lại là giải nước ngoài. Em đã thử gửi tác phẩm cho các nhà xuất bản của Nhật nhưng toàn bị từ chối khéo là không phù hợp với trẻ con. Vẽ tranh ấy, thực ra chẳng tự do tí nào. Những thứ được xuất bản, toàn bộ đều nằm trong khuôn mẫu có sẵn. Họa sĩ chỉ có thể sáng tạo trong khuôn khổ.”

“Bất cứ chuyện gì cũng đều có luật lệ hết, như SM cũng phải có quy tắc. Nếu không thì chán chết.”

Chị Tsuyutsuki nở nụ cười buồn. Akira vừa lắc đầu lia lịa vừa hét, “Không có chuyện ấy đâu, giới tính là tự do, không có luật lệ hay khuôn khổ gì hết!”

Tôi gượng cười. Không phải tôi chỉ thân thiết với những người đang mang trong mình vết thương lòng, chỉ là khi ở bên họ, chia sẻ và thấu hiểu lẫn nhau, tôi mới thấy thoải mái. Chị Tsuyutsuki dùng ngón tay sơn móng đen đóng nắp chai Rum cho tôi.

“Đi vệ sinh xong em phải uống trà đấy. Em hôm nay cứ như mất hồn ấy, mệt quá chứ gì? Chị sẽ pha cho em tất cả chỗ còn lại.”

Mặt sau thực đơn của quán là một danh sách trà Trung Quốc, chị Tsuyutsuki phải đích thân mua ở tận Đài Loan. Chị thường pha trà cho tôi trong một cái bình bé tí tẹo như đồ chơi, nhưng trà rất ngon. Tôi gặt đầu r ồi xiêu vẹo đi vào nhà vệ sinh.

Kết cục là tôi ngủ luôn tại quán, sáng hôm sau mới về nhà.

Trước khi yêu nhau, Akihito là bạn tôi nhưng tôi không thể gọi anh là “bạn khác giới”. Hơn bất cứ ai, anh thấu hiểu chuyện tôi muốn làm, tôi từng nghĩ nếu chung sống với anh, giữa chúng tôi sẽ có một thứ tình cảm thật nhẹ nhàng và ấm áp.

Tôi lôi điện thoại ra định gửi tin nhắn cho Akihito nhưng cạn pin. Cẩm sắc xong, đèn tín hiệu xanh bé xíu nhấp nháy sáng.

Tin nhắn của Haseo, vồn vẹn một câu: *Giáng sinh vui vẻ.*

Tôi lấy trong túi giấy ra món quà dành cho Akihito, đặt nó lên bàn, thở dài và đứng dậy. Phải đi siêu thị mua đồ để tối nay làm món lasagna^[15] mà anh ưa thích, đun nước xốt thịt thật kỹ rồi cho thêm cả cà tím vào nữa. Tôi không trả lời Haseo mà nhắn cho Akihito: *Em nấu bữa tối nhé.*

Từ Giáng sinh cho đến năm mới, tôi bận không kịp thở, đến mức có cảm giác như việc cả năm trời đã dồn vào vài ngày ít ỏi đó. Nào là dọn dẹp nhà cửa, viết bưu thiếp chúc mừng năm mới, mua đồ cho ngày đầu năm... Ở nhà lẫn ra đường, đâu đâu cũng có việc phải làm. Nếu làm nhân viên văn phòng thì còn phải vất vả đi dự tiệc tất niên nữa.

Càng gần đến cuối năm lại càng sốt ruột, các dự định bắt đầu sôi ùng ục trong đầu. Vì công việc cũng đã vãn bót, tôi muốn tập trung cho tác phẩm của riêng mình nên từ chối hết, từ những buổi tụ tập của các họa sĩ minh họa cho đến các sự kiện. Ấy thế mà tự nhiên lại có ký giả liên hệ từ tờ báo mà tôi mới cộng tác một lần. Hình như tác giả nổi tiếng chuyên vẽ minh họa cho cột định kỳ mới mất.

“Chúng tôi muốn nhờ chị vẽ gấp vài tấm,” ký giả nói giọng gấp gáp. Người đó sắp phải đi đến tận Shikoku để dự đám tang.

“Phóng viên viết bài cho cột đó là người khá khó tính. Vì người đó thích tranh hơi dị một chút nên chúng tôi nghĩ các tác phẩm của chị Kanna sẽ hợp. Lát nữa tôi sẽ fax sang những tranh minh họa từ trước đến nay, chị vẽ theo phong cách ấy giúp chúng tôi nhé.”

Chẳng để tôi mở miệng nói câu nào, ký giả đó nhấn mạnh “Nhờ chị nhé,” rồi dập máy, vài phút sau, máy fax reo lên báo có fax đến. Tờ báo đó phát hành toàn quốc, lại là mục có tiếng tăm được đăng hằng tuần, kiểu gì cũng là món hời nên họ nghĩ tôi sẽ không từ chối. Nhưng phải vẽ theo phong cách sẵn có thì tác phẩm đó còn là của tôi không? Tôi hiểu rõ dân chuyên nghiệp là phải đáp ứng được các yêu cầu của khách hàng rồi dựa vào đó thêm thắt chút bản sắc, thế mà đám mây đen ấy vẫn luẩn quẩn trong đầu tôi.

Tối đó, tôi gửi tin nhắn từ chối một cuộc hẹn với anh Shinji, nhốt mình trong phòng làm việc vẽ không ngừng nghỉ. Lòng ấm ức không rõ lý do nên tôi quyết tâm hoàn thiện trước khi ký giả đó trở về từ đám tang. Vẽ

xong, tôi gọi bên chuyển phát nhanh, gửi đồ xong cũng chẳng thèm đi tắm mà thả người xuống giường ngủ li bì, lúc thức dậy thì đã thấy email: *Ờn rồi*. Tuy đạt được mục tiêu nhưng trong lòng lại thấy trống rỗng.

Tin nhắn trách móc của anh Shinji sau đó lại càng khiến tôi xuống tinh thần. Tôi nhớ lại lời chị Tsuyutsuki, “Vì em sẽ bị tổn thương.” Dù gì cũng là tình nhân, sao cứ phải hiểu lầm, tức giận rồi làm tổn thương nhau? Tư cách tình nhân khiến tôi càng cảm thấy bức bối mỗi khi chúng tôi không hiểu nhau. Mối quan hệ này không bình đẳng, nhưng cũng tuyệt đối không phân cao thấp.

Tuy ngán ngẫm, song không thích cãi vã, tôi liền nhắn lại: *Bây giờ em đi nhậu. Anh xong việc sớm thì đến nhé*. Địa điểm là quán bar thảnh thơi chúng tôi hẹn hò. Tự trọng của Shinji rất cao, chắc anh sẽ không đến chỉ bằng một tin nhắn nhưng tôi vẫn nên tỏ thái độ hợp tác thì hơn.

Hôm qua, Akihito đã về quê ở Nagano. Có lẽ anh thấy ngại khi tôi chẳng bao giờ về quê nên mới bảo, “Ông anh không được khỏe nên anh phải về” chứ theo như tôi biết, cứ dịp Tết là anh sẽ về nhà.

Đêm 30, khắp nơi sẽ vắng vắng tiếng chuông giao thừa. Quanh các đền chùa, hàng quán vỉa hè mọc lên như nấm, đêm đã khuya mà vẫn còn huyền ảo. Với tôi, Kyoto là thành phố lớn vừa đủ nhưng rất đặc biệt. Sự kiện đếm ngược được tổ chức trong nội thành, đến đó rất dễ gặp người quen, tôi không thích. Những chỗ có thể đi một mình cũng rất nhiều nên không buồn.

Mùng Một là ngày tôi được tự do, có lười biếng nằm lăn qua lăn lại từ sáng đến tối cũng không ai nói gì. Thêm nữa, đầu năm mới chui trong phòng vẽ tranh cũng là ý kiến hay. Dù nghĩ thế, tâm trạng tôi vẫn không phấn chấn lên nổi.

Giữ bộ mặt ủ ê ấy, tôi trang điểm rồi mặc một bộ váy len liền, chọn một món trang sức cỡ to và xỏ chân vào đôi bốt gót nhọn. Vừa bước ra ngoài, hốc mũi đã đau nhói vì lạnh nên tôi leo ngay lên tắc xi.

Đang đi bộ trên con đường hướng đến quán bar thì chuông điện thoại reo. Tôi thấp giọng nói “Gì thế?” thì Haseo cười.

“Ô, lâu rồi mới thấy cô nhắc máy.”

Lúc đó mới chợt nhớ, mấy ngày nay công việc bù đầu nên tôi chẳng để ý đến điện thoại của anh. Không gọi lại thì Haseo cũng không để bụng nên

tôi kệ luôn.

“Đêm trước Giáng sinh chẳng nói chuyện với nhau rồi còn gì?”

“Ừ nhỉ, anh thấy cứ như là lâu lắm ấy. Sao nghe giọng khó chịu thế? Đang bận gì à?”

Tuy đã đến quán bar nhưng tôi không vào mà đi vòng quanh, mắt chạm mắt với con mèo đang đứng trong bóng cột điện.

“Em đang chán đời đây. Cứ thấy trống rỗng ấy.”

Tôi ngạc nhiên với chính mình, đây là câu nói của một người sắp bước sang tuổi ba mươi sao? Thế nào cũng bị đem ra làm trò cười. Nhưng tôi biết Haseo sẽ không bao giờ chế nhạo. Không, đúng ra là dù Haseo nói gì tôi cũng không thấy tổn thương. Tự dưng, cơn tức giận và chán chường trong lòng bị thổi bùng lên. Quả nhiên, Haseo nói cứ như không.

“Từ xưa đến giờ có lúc nào mà cô không thấy trống rỗng?”

“Không phải!”

Tôi vô thức phản kháng kịch liệt. Hơi thở biến thành làn khói trắng.

“Sao tự nhiên lại hăng tiết vọt lên thế?”

Haseo vừa cười vừa nói. Nghe tôi đáp “Với ai em cũng thế thôi” thì anh lại cười vẻ bối rối.

“Nhưng không phải kiểu tiêu cực đâu. Nếu cô mà không có cái sự trống rỗng ấy thì làm sao sáng tác được.”

Có thật thế không? Tôi im lặng ngẫm nghĩ.

“À, hôm nay anh xong việc rồi đấy.” Giọng Haseo thoáng vẻ mệt mỏi.

“Anh vẫn còn làm việc à? Mai là tất niên rồi.”

“Công việc này trông thế mà khắc nghiệt lắm, cứ phải vất vả chạy theo lấy lòng mấy ông bác sĩ. Những người vào công ty cùng đợt với anh cứ vơi dần, năm nào cũng có người nghỉ việc.”

“Haseo này, anh có thích công việc của mình không? Hay ghét?”

“Anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó.”

“Anh không thấy mệt mỏi à? Cũng chưa bao giờ nghĩ tới mục đích làm việc?”

“Nghĩ cũng có giải quyết được gì đâu, thà đừng nghĩ cho xong.”

“Nghĩ thoáng qua thôi cũng không à?”

“Cứ nghĩ là sẽ sinh ra chán và muốn nhảy việc. Nhưng anh quyết định rồi, trước mắt sẽ làm ở đây khoảng năm năm, sau đó tính tiếp.”

“Năm năm?”

“Ờ, sau một khoảng thời gian, nhiều thứ sẽ thay đổi, nên nhìn nhận lại rồi mới quyết định chặng đường trước mắt thì hơn.”

Nói xong, Haseo lại bắt đầu câu chuyện kinh tế mà anh rất sành sỏi. Có vẻ như “năm năm” không chỉ là con số mà còn có cả lý do mang tính kinh tế học. Tôi không cảm nhận được những thứ cứng nhắc như vậy nên nghe cứ như nước đổ lá khoai. Nhắc đến số má là thấy đau đầu.

“Em mới nhận được một hợp đồng lớn, lịch năm sau kín mít rồi,” tôi nói khẽ.

“Chuyện vui thế còn gì!”

“Nhưng không phải công việc em sống chết muốn theo đuổi. Cứ nghĩ đến việc bị ràng buộc suốt một năm trời, phải vẽ theo khuôn mẫu là em lại thấy oải.”

“Nói thế chứ, không có việc thì chắc chắn cô còn khổ hơn.”

“Em cũng biết thế...”

“Vậy thì cứ vẽ thôi, đừng nghĩ.”

“Hả?”

Về đùa cợt trong giọng nói của Haseo đã biến mất từ lúc nào.

“Không nghĩ thì sẽ không cảm thấy gì, thời gian cứ thế trôi qua. Cô có thể nghĩ đến những thứ khác, nhưng không thể phung phí thời gian làm việc, đến lúc ngoảnh lại nhìn thì đã đạt được mục tiêu nào đó rồi. Với người thường suy nghĩ quẩn quanh như cô thì có thể khó nhưng hãy tập trung vào việc trước mắt đi.”

Hóa ra anh đang động viên tôi. Tật xấu của tôi là cứ suy nghĩ những việc không có cách giải quyết, một mình loay quanh trong hố sâu.

“Đúng thế nhỉ,” tôi gật đầu.

“Sau đây gửi cái tạp chí phát hành hằng tháng ấy đến đây để anh còn làm đơn khiếu nại.”

Anh cười ranh mãnh. Tôi bực bội nói “Đồ ngốc, nói linh tinh!” rồi cúp máy.

Tôi hít thật sâu không khí lạnh toát, cảm thấy màn sương trong đầu đang dần tan đi. Phải gắng hết sức thôi, chỉ còn con đường đó. Phải ưu tú hơn bất cứ ai, mạnh mẽ hơn bất cứ ai. Nếu có thể, lúc nào cũng phải tươi cười như Haseo ấy.

Bước qua lối vào hẹp dẫn lên cầu thang thì điện thoại tôi vừa chuyển chế độ im lặng rung lên trong túi xách.

Nếu là anh Shinji thì còn quá sớm.

Mở cửa quán bar, tôi ng ã xuống ghế ở qu ãy. Vừa cởi áo khoác ra, tôi li ãn rùng mình. Không ngờ lại lạnh như thế.

Gọi một ly Rum nóng xong, tôi lấy điện thoại ra thì cảm thấy có người đang nhìn mình. Đó là một cô gái ng ãi trong góc.

Bên cạnh cô là một anh chàng mặc vét khá điển trai. Mái tóc xoắn nhẹ của cô màu hạt dẻ, trên mình mặc áo khoác len xù màu trắng ngà và váy dài đến đầu gối. Chiếc vòng tay nhỏ xinh sáng lấp lánh trong quán tối mờ. Cô toát lên khí chất thật cao sang và khả ái, nhưng cũng có vẻ là kiểu người ít bạn bè.

Hay cô ấy là vợ hoặc bạn gái của người quen mình chẳng? Tôi ngẫm nghĩ và khẽ cúi đầu chào, cô gái mỉm cười. Anh chàng đi cùng cô gọi chủ quán lại nói chuyện gì đó nên không để ý đến chúng tôi.

Tuy vẫn cảm thấy cô gái đang nhìn mình nhưng tôi tránh ánh mắt cô, mở tin nhắn ra đọc. Là của Haseo: *Nếu mệ thì mai đến đây.*

Ngạc nhiên thật. Không hiểu anh có ý gì nhỉ? Có khi chỉ là trò đùa hoặc anh rảnh quá nên đi chọc phá tôi, nhưng nhớ đâu anh đang lo lắng cho tôi thật thì sao?

Tôi trả lời: *Mai là 30 đây*, thì anh lập tức nhắn lại: *Chẳng sao*. Tôi lại nhắn: *Anh nói thế là em đến thật đây*, thì không thấy anh trả lời.

Tôi thấy nhẹ nhõm hơn, đặt điện thoại xuống rồi đưa tay chống cằm, lấy thanh quế khuấy ly rượu nóng và đưa lên miệng.

Anh chàng mặc áo vét ng ãi trong góc đứng lên, vừa áp điện thoại vào tai vừa đi ra cửa. Lúc anh ta lướt qua, tôi ngửi thấy mùi đàn hương dịu dịu. Hương nước hoa khiến người khác liên tưởng đến rừng thẳm, chắc Haseo sẽ thích.

“Cho hỏi có phải cậu là Kanna Aoi không?”

Nghe thấy giọng nói ngọt ngào ấy, tôi quay sang bên cạnh thì thấy cô gái cười với mình khi nãy.

“Đúng rồi...”

“Tớ, Tsujita Miho đây. Cậu nhớ không?”

Chất giọng cao vút “Ơ, thế không nhớ tớ à?” và tiếng cười giòn tan của cô làm tôi đang lúng túng bỗng sức nhớ. Ra là cô bạn cùng khoa thời đại học. Tôi hoàn toàn không nhớ họ nhưng lại nhớ tên cô, vì hồi đó, bất kể bạn nam hay nữ đều gọi cô bằng tên.

“Xin lỗi nhé, tớ nhớ rồi. Ơ, mà không phải cậu đi Tokyo sao?”

Tôi nhớ mang máng có nghe nói Miho làm việc liên quan đến đài truyền hình. Cô có vẻ ngoài yêu kiều đến mức nhập học một cái đã được coi là ứng viên cho vị trí hoa khôi trường nên lúc cô kiếm được việc làm, ai cũng đoán cô làm phát thanh viên.

“Ừm, cưới xong tớ quay lại Kyoto. Nói là quay lại nhưng đây không phải quê tớ đâu.”

Tuy chỉ là câu chuyện rất bình thường nhưng cô vẫn cười khúc khích. Rồi cô gọi tôi bằng họ, nụ cười hơi sượng đi.

“Tớ nghe nói Kanna đã trở thành họa sĩ minh họa?”

“Ừ, có gì to tát đâu.”

Vì tôi không học đại học mỹ thuật nên cứ gặp lại bạn cùng khoa là thế nào cũng phải nghe những câu như “Giỏi thế!” hay “Tuyệt vời!”. Họ cứ nói trong khi không hề hiểu tôi giỏi cái gì hay tuyệt vời thế nào. Nhưng phản ứng của Miho lại khác.

“Ừ, cũng chẳng phải hoàn toàn tốt đẹp đúng không? Công việc nào cũng thế thôi,” cô chậm rãi nói khiến tôi bất ngờ.

Đột nhiên, điện thoại đang đặt trên bàn rung lên. Haseo gọi. Có nên nghe không nhỉ? Tôi còn ngần ngại thì Miho hỏi, “Cậu đang bận gì à?”

“Tớ đang phân vân không biết có nên ăn Tết ở Toyama không.”

“Ồ, cậu đến ra mắt gia đình người yêu à?”

“Không, đến nhà của bạn khác giới.”

“Hay nhỉ, Kanna đúng là vẫn thú vị như ngày nào.”

“Như ngày nào là sao?”

“Thì ngày xưa chúng ta chẳng thân thiết gì mà cậu vẫn cho tớ trú chân nhờ đây thôi, lúc tớ ngủ dậy còn thấy cả bữa sáng để sẵn nữa. Trứng cuộn tuy đã nguội ngắt rồi nhưng vẫn ngon lắm ấy. Lúc đó tớ đã nghĩ, đúng là một cô gái được giáo dục cẩn thận.”

Nghe cô nói thế, những chuyện xa xưa, kể cả lý do ngày ấy tôi không ra cô chợt ập đến như một cơn bão.

“Nhắc mới nhớ, anh trai cậu...”

Lời vừa cất lên, nụ cười của Miho vụt tắt ngấm, gương mặt bỗng tối sầm. Biểu hiện ấy cho tôi cảm giác rõ ràng rằng, cô vừa bị nói trúng tim đen. Miho mới hé đôi môi tô son hồng thì chúng tôi nghe thấy tiếng bước chân lên cầu thang.

“Chờ cậu à?” Tôi hỏi nhưng cô khẽ lắc đầu.

“Tớ toàn nói dối chờ thôi.”

Miho cười nhẹ tênh như kẹo bông gòn. Lòng tôi dấy lên cảm giác vừa như đợi cảm vừa như muốn né tránh.

Cánh cửa mở ra, người đàn ông mặc vét đã quay lại. Thấy chúng tôi, anh hỏi “Người quen của em à?” rồi tiến lại gần.

“Vâng, bạn cùng khoa thời đại học của em.”

Miho mỉm cười lùi lại, đứng như chen vào khoảng trống giữa tôi và người đàn ông. Cô chạm vào tay anh, hờ hững giục anh về chỗ cũ.

Người đàn ông vừa quay người đi, Miho hơi nghiêng mặt lại.

“Lần sau chúng ta lại nói chuyện nhé.”

Như một phản xạ, tôi lấy danh thiếp từ trong sổ tay ra đưa cho cô. Miho nheo mắt, “Cảm ơn cậu, tớ sẽ nhắn tin,” và trở lại chỗ của mình.

Tôi gọi thêm một ly Scotch rồi cầm điện thoại bước ra ngoài.

Ánh sáng đèn trái trên đường nhựa, lạnh lẽo và yên tĩnh.

Tôi nhớ lại đêm cho Miho ở nhờ.

Vừa xuống cầu thang chung cư thì tôi thấy người đàn ông được Miho gọi là anh trai đứng trong màn đêm tĩnh lặng y như thế này, bên cạnh là chiếc xe máy phân khối lớn im lìm như một chú chó trung thành.

Miho lúc nào cũng được bọn con trai hâm mộ, lại khá đa tình. Cô có vẻ đáng yêu của thiếu nữ mới lớn, đồng thời lại mang dáng dấp của một phụ

nữ trưởng thành. Các buổi tiệc tùng, cô nhất định sẽ đến muộn rồi cứ thế, một mình độc chiếm hết đàn ông. Thuở đó, Miho là cái gai trong mắt đám nữ sinh nhưng ai cũng tỏ ra thân thiện với cô chỉ để tránh tiếng ghen ghét.

Tuy cô thú nhận rằng chuyện tình duyên không suôn sẻ nhưng chưa hề thấy cô chia tay. Còn người “anh trai” đó lúc nào cũng đưa đón cô. “Vì anh ở ngay tầng trên cùng chung cư nên tớ chẳng mấy khi gọi được bạn trai đến nhà,” cô vừa cười vừa thổ lộ.

Đêm ấy, tại buổi nhậu của khoa, Miho say ngất ngưỡng. Tình cờ thế nào quán rượu lại ngay gần nhà tôi nên tôi dìu tạm cô về. Thân thể say khướt của cô dựa trên người tôi, ngực và cổ tay mềm mại như bong bóng nước khiến tôi hồi hộp đến khó hiểu.

Về đến phòng tôi, Miho nôn thốc nôn tháo trong nhà vệ sinh vài lần rồi nằm vật ra giường. Tôi cảm giác như mình vừa nhìn cảnh tượng không nên nhìn, liền bước vào bếp pha trà thì điện thoại của Miho kêu inh ỏi. Tiếng trò chuyện vọng ra.

“Ừ, không sao, không sao. Ở nhà một bạn gần đấy. À, bạn nữ. Hử? Địa chỉ? Em chịu. Gần quán nhậu. À, em nhớ là phía trước có một trường tiểu học, bên cạnh có cửa hàng tiện lợi. Đường lớn? Ừm, trước mặt có đường lớn.”

Có phải người yêu cô không nhỉ? Đúng lúc ấy, Miho nói giọng lè nhè, “Ông anh à, không cần đâu, em đã bảo là không sao rồi mà.” Thấy im lặng nên tôi bước ra xem sự tình thế nào. Hóa ra cô đã ngủ mất.

Đặt cốc trà lên bàn con, tôi ngắm Miho và nghĩ không biết chuyện gì đã xảy ra.

Trong giấc ngủ, khuôn mặt cô hồn nhiên đúng tuổi, cả hàng mi dài lẫn bờ môi đều rất xinh xắn. Tôi loay hoay đắp chăn cho cô rồi chuẩn bị đi ngủ thì nghe thấy tiếng xe gắn máy tiến đến gần rồi dừng phía trước chung cư. Vì điện thoại của Miho cứ đổ chuông liên tục nên lúc tôi bước ra ngoài thì “anh trai” của cô đã đứng đó.

Thân hình rắn rỏi, khuôn mặt rất can trường, Miho có nói anh vào đại học bằng học bổng thể thao nên nhìn cái là tôi nhận ra ngay. Nghe tôi nói “Miho ngủ mất rồi ạ!” thì anh cúi đầu, “Đã làm phiền em.”

Ngày hôm sau, tôi phải làm thêm từ sáng sớm ở tiệm cà phê nên ra khỏi nhà khi Miho vẫn đang ngủ. Đến lúc về thì chỉ còn một mẫu giấy nhắn.

Vài ngày sau, lúc gặp ở trường, cô chạy đến bên tôi, “Hôm trước làm phiền cậu quá.”

Nghe tôi bảo “Anh trai cậu lo cho cậu lắm đấy” thì cô khựng lại, cười, “À, anh ấy không phải anh trai tớ đâu. Tớ là con nuôi. Tớ lớn lên mà không biết đến cha mẹ hay anh chị ruột thịt. Anh ấy sống một mình, là hàng xóm tớ thân nhất. Lúc nào cũng ở cùng nhau, giống hệt anh em ruột nên tớ gọi thế luôn. Phòng bên cạnh còn một chị nữa đấy. Cứ như tự mình tạo ra một gia đình ấy, vui lắm.”

“Sao hai người không yêu nhau luôn?”

“Không được đâu, nếu như thế làm sao mà ở bên nhau mãi mãi?”

Miho nói, về thờ ơ. Khuôn mặt Haseo hiện lên trong tâm trí. Tôi cảm thấy bản thân mới là kẻ gian xảo.

Tôi nhớ đó là lần duy nhất chúng tôi nói chuyện riêng với nhau.

Hơi thở trắng toát, tôi rút điện thoại ra gọi cho Haseo. Đến cuộc gọi thứ ba thì anh bắt máy, trả lời rõ to, “Đây, đây. Sao, mai đến không?”

“Em đến được thật à? Bạn gái anh thì sao?”

“Anh quyết định nghỉ Tết này sẽ tuyệt thực và đọc sách nên đã bảo các cô ấy không được đến r ồi. Cô thì anh có tuyệt thực cũng chẳng bận tâm đúng không?”

Anh nói như lẽ tất nhiên, tâm trạng tôi nhờ thế mà nhẹ bớt. Haseo chẳng để ý gì, tiếp tục nói, “Xong nếu không có bão tuyết thì đêm sẽ đi Kanazawa. Người yêu Iwasa đang sống ở đấy nên hẳn cũng đi. Đôi ấy muốn đến vườn Kenroku hay chỗ nào có tổ chức đếm ngược thì phải.”

“Hả?” Tôi bất giác buột miệng, “Anh kể với anh Iwasa là mai có thể em sẽ đến à?”

“Ờ, lúc nãy hẳn gọi nên anh kể luôn.”

Tôi có thể hình dung ra khuôn mặt ngạc nhiên của anh Iwasa. Dù sao thì hai bên cũng đều đã trưởng thành cả r ồi nên tôi không muốn anh kể những chuyện như thế. Trong lúc tôi đang bận tìm những từ đơn giản để kể ngược như Haseo cũng có thể hiểu được thì có một chiếc tắc xi đỗ xích trước quán, Miho và người đàn ông đi cùng cô từ c ài thang bước xuống. Miho khẽ vẫy tay với tôi r ồi ng ồi vào tắc xi. Tôi cũng vẫy tay chào họ.

“Thôi nhé, bao giờ lên tàu thì nhớ gọi điện báo. Anh đi ngủ đây.” Haseo nói.

“Em có bảo là sẽ đến đâu?”

“Đến đi. Cứ nhốt mình trong nhà mãi sẽ có lúc chán đời như vừa nãy đây. Đi khỏi Kyoto vài ngày rồi đón năm mới với tâm trạng mới mẻ đi.”

Anh nói với kiêu ta đây hiểu rõ lắm làm tôi hơi bức. Nhưng khi nãy, đúng là tôi chán đời thật.

“Em biết rồi,” tôi hạ giọng.

“Ok, quyết thế nhé. Ngủ ngon!”

Anh nói bằng giọng ra lệnh rồi ngắt máy.

Quay lại quán, tôi từ tốn uống ly Scotch suông, gần 12 giờ thì ra khỏi quán. Bình thường sẽ uống nhiều hơn một chút rồi mới về nhưng nghĩ đến sáng mai phải đi Toyama, tôi muốn về ngủ sớm.

Ngồi trong taxi, tôi thấy hơi bất an.

Vụ gãi tay lần trước anh không kể cho anh Iwasa đấy chứ? Tôi gửi tin nhắn cho Haseo. Đã bảo đi ngủ rồi thế mà trả lời ngay lập tức: Ai thêm kể những chuyện như thế chứ!

Tôi thở phào. Vừa yên tâm được một chút thì lòng thất lại. Chuyện anh giữ bí mật, tôi nên hiểu thế nào đây? Tim tôi đập thành thịch, máu chảy rất nhanh. Tôi hơi say, đầu óc cũng quay cuồng. Không, đó là Haseo, chẳng có ý nghĩa gì sâu xa cả. Anh chỉ nghĩ đơn giản, nếu bị mọi người làm to chuyện thì sẽ phiền phức nên không nói ra.

Không hiểu sao hơi thở tôi ngắn lại. Càng lúc càng khó thở, tôi ôm chặt lấy ngực, nằm cuộn tròn đơn độc trên giường. Lâu lắm rồi tôi mới ngủ trong phòng ngủ.

Không ngủ được nên tôi dậy sớm. Hiếm lắm mới có dịp thế này.

Mở máy tính lên, tôi kiểm tra ghế trống trên tàu. Trước đó tôi đã thử gửi tin nhắn xác nhận lần nữa với Haseo: *Có thật là em đến được không? Dù mới chỉ hơn 8 giờ sáng anh đã trả lời ngay: Được mà.* Tôi nhớ có lần anh nói, dù được nghỉ cũng không thích ngủ nướng rồi lờ đờ cả ngày. Chắc anh sinh hoạt đều độ lắm. Tôi tự kiểm điểm lại bản thân, lúc nào cũng ngủ đến quá trưa rồi uể oải bắt đầu công việc.

Tôi nhấn cho anh giờ tàu, đang dọn bếp thì có điện thoại.

“Ở đây tuyết rơi kinh lắm.”

“Nhưng em đã mua vé tàu nhanh đi Toyama rồi. Hay tuyết dày quá thì hủy vậy?”

“Cô đi tàu Thunder Bird hả? Tàu ấy dù tuyết rơi cũng không dừng đâu nên chắc vẫn đi được, nhưng chuẩn bị tinh thần đến muộn đi. Mà, tối nay khỏi đi Kanazawa nhé. Chẳng chơi đâu được nên anh đành ra siêu thị. Cô muốn ăn gì không?”

“Em không. Không phải Haseo đang tuyệt thực sao? Em đã mua cơm hộp và vài món đại loại thế rồi, với zoni^[16] nữa, chắc anh ăn được chứ? Hay em mang mochi^[17] theo nhé?”

“Mochi à, nghe được đấy. Mà thôi, lại mất thời gian. Cô không phải bận tâm đâu.”

“Sao lại thôi, có đáng gì đâu. Nhà Haseo hay ăn zoni thế nào?”

“Với xúp sumashi^[18], cho cả cá vào nữa. À, cô làm xúp nhé, lâu lâu lại muốn ăn.”

Cuộc đối thoại nghe rõ đáng yêu. Tôi bật cười.

“Tí quên, cô thì sao, không cần gì thật à? Nói ra xem nào.”

“Sô cô la vậy.”

“Sô cô la? Thế thôi hả? Ở đây không có mấy loại đắt tiền đâu nhé.”

“Loại bình thường có bán trong siêu thị là đủ. Nguồn sống của em đấy.”

“Đừng nói là cô vác cả việc đến đây làm nhé. Công việc quá rồi. Thôi cũng chẳng sao. À mà, tuyết rơi kinh khủng, không biết đôi Iwasa có đi tiệc đếm ngược được không nữa.”

“Chờ đã!”

Tôi gọi giật Haseo lúc anh đang định dập máy.

“Bạn gái anh không sao chứ? Sẽ không có cô nào đường đột xuất hiện chứ?”

“Bạn gái là cái gì?” Haseo cười.

“Anh bỏ cái giọng ấy đi. Tóm lại, em không muốn tự nhiên có cô nào ùng ùng đến rồi biến nhà anh thành bãi chiến trường, còn em thì bơ vơ,

phải đứng run như cầy sấy giữa một con phố lạ hoắc trong đêm 30 đầu đầy nhé. Liệu có ổn không?”

“Đến thì sao?”

“Hả?”

“Gái đến thì ba người chúng mình chung sống hòa thuận. Anh không để ý mấy chuyện nhỏ nhặt ấy đâu.”

Tôi chán không buồn nói, tỏ vẻ giận dữ gọi anh là “Tên ngốc hết thuốc chữa!” rồi đập máy.

Nhìn đám bọt nổi trắng trong máy giặt, bất giác tôi mỉm cười. Tuy anh lúc nào cũng sống vô nguyên tắc như thế nhưng tôi không hề ghét. Thoáng giận, thoáng cười, nhờ anh mà tôi có sức sống hẳn lên.

Tôi giặt hết đồng quần áo chất chồng và đem phơi, lau sàn bếp sáng bóng rồi nhanh chóng ra khỏi nhà. Trên con dốc đi đến trạm xe buýt, tôi chợt nhớ ra đồ bỏ quên, phải lộn lại đến hai lần để lấy, cuối cùng học tốc chạy lên xe buýt. Lâu rồi không chạy, tim tôi đập thành thịch. Siêu thị dưới lòng đất nhưng nhúc nhủ người, tôi mua bánh ngọt, hũ trà và nguyên liệu làm zoni, còn mang theo cả tinh dầu mát xa từ nhà.

Lúc nhận ra thì đã chẳng sớm sửa gì nữa, tôi ba chân bốn cẳng lên tàu Thunder Bird, may mà kịp. Tuy mới 5 giờ chiều thôi mà trời đã nhập nhoạng tối.

Tôi hối hả lên tàu. Trong toa rất yên tĩnh. Ghế sau lưng tôi có một võ sĩ sumo mặc vét đang ngáy o o. Tôi tựa người vào chiếc ghế rộng, đợi tàu khởi hành.

Điện thoại rung. Anh Shinji gọi. Tôi chợt nhớ ra đêm qua hình như anh có liên lạc. Tuy nghĩ quán bar để đợi anh nhưng tôi lại chẳng nhớ gì đến cuộc hẹn cả. Điện thoại vẫn tiếp tục rung. Chắc là vợ con về nhà ngoại ăn Tết nên muốn gọi tôi đến đây. Năm ngoái cũng vậy.

Tôi tắt ngu ồn. Thunder Bird rùng mình chuyển động.

Vầng trăng tròn trịa đang tỏa sáng trên nền trời xanh thẳm.

Cảnh sắc ngoài cửa sổ dần nhuộm màu tuyết. Nhà cửa lẫn ruộng đồng, tất cả đều bị tuyết bao phủ.

Thế giới xung quanh chỉ còn đêm đen và tuyết trắng.

Đoàn tàu xé toạc không gian đen trắng ấy, tiến về phía trước.

3

ường như tuyết có mùi tro bụi.

Rồi sẽ tan ra thành nước.

Tôi hít không khí năm mới vào sâu trong lồng ngực. Lạnh đến mức hốc mũi nhói lên, nhưng tôi không hề chán ghét cảm giác đau đớn đó chút nào. Từ các tòa nhà đến máy bán hàng tự động, tất cả như bị bao phủ bởi một tấm màn trắng xóa dẹt bằng tuyết, vẽ thành những đường cong mềm mại màu xanh trắng. Thế giới dần bị tách khỏi hiện thực, cuốn vào một bức họa không lời.

“Không phải trắng đúng không?”

Tôi nheo đôi mắt thiếu ngủ, lẩm bẩm nói làm Haseo đang xách túi hộ quay lại hỏi, “Gì cơ?”

Chúng tôi thức trắng cả đêm nói chuyện như thời sinh viên nên Haseo cũng có vẻ lơ đãng.

“Màu của tuyết. Không phải cái màu đơn thuần như thế.”

Tôi cứ nghĩ anh sẽ hững hờ đáp lại “Chẳng màu trắng thì màu gì?”, nhưng khuôn mặt anh thoáng nét đăm chiêu rồi mở cửa sau xe.

“Nói cũng đúng,” anh đáp rồi để túi của tôi vào trong xe. “Buổi đêm thì trắng xóa đấy, nhưng sáng hôm nào đẹp trời thì lóa hết cả mắt.”

“Màu vàng kim?”

“Ờ, cả một thế giới lấp lánh, nghe rõ trẻ con nhỉ? Chối đến không thể mở nổi mắt.”

Anh hất hàm bảo tôi lên xe. Tôi ngồi ghế phụ.

“Anh sinh ra ở Kyushu mà giờ rành chuyện tuyết thế?”

Vừa mở máy Haseo vừa gạt đầu về chán nản.

“Vì ở Toyama chỉ có tuyết và mưa. Mùa đông thì dài, suốt thời gian ấy đâu đâu cũng toàn tuyết là tuyết. Lúc đi tập thể dục, anh thấy nhiều người

có vẻ chán đời lắm.”

“Haseo thì làm gì biết chán nản đúng không?”

“Biết chứ.”

“Lúc đấy anh sẽ thế nào?”

“Sẽ nghĩ là, ‘À, mình đang chán đời đây.’”

Thế thì chỉ đơn giản là hiểu tình huống thôi, tôi thầm nghĩ, đưa mắt ngẩng nhìn cảnh vật bên ngoài. Chắc chắn anh sẽ đi đá bóng, gọi gái đến hoặc làm gì đó để thay đổi tâm trạng.

Ngày đầu năm, phố xá vắng tanh không một bóng người lẫn xe cộ. Dưới bầu trời u ám, nền tuyết trắng trải rộng. Xa xa, nơi trời và tuyết giao nhau, những chuyến tàu điện vẫn chạy qua lại.

“May mà tuyết ngừng rơi rồi nhỉ?”

Bỗng nhiên không muốn về nên tôi không trả lời, chỉ dựa sâu vào lưng ghế và liếc mắt nhìn Haseo đang lái xe. Anh nhìn thẳng về phía trước. Từ ngày xưa, trông anh có vẻ giống dân đua nhưng thật ra lại lái rất cẩn thận.

Xe chạy qua cửa sắt cuốn, lao ra khỏi khu phố có mái vòm. Đến gần nhà ga, Haseo nói giọng trầm trầm, “Chẳng đi được đâu cả.”

“Thì tại tuyết lớn mà. Haseo cũng đang nhịn ăn nữa.”

“Vì chỉ có mấy kỳ nghỉ dài anh mới nhịn được thôi.”

Anh đảo vô lăng, cho xe chạy quanh vòng xuyên rồi tiến vào bãi đỗ xe rộng thênh thang nằm bên cạnh ga.

Tuyết lại lất phất rơi. Vòi chống đông phun nước khắp nơi, làm tan chảy những bông tuyết đang nhẹ nhàng rơi xuống.

Anh phanh xe rồi chậm rãi tắt máy.

Chúng tôi bỗng trở nên kiệm lời. Phải chăng là do tâm trạng lúc này quá khó để diễn đạt?

Tự nhiên tôi muốn nán lại thêm một đêm, nhưng nói ra thì chẳng khác nào thú nhận tôi không muốn rời xa anh. Mong muốn ấy không mãnh liệt đến mức phải bày tỏ. Tôi còn nhiều việc phải làm. Chưa muốn trở về khác với chưa muốn chia ly, nhưng biết đâu anh sẽ hiểu thành một nghĩa.

Có câu gì hay ho để nói không nhỉ? Tôi nhìn mặt đường ướt rượt trong bãi đỗ xe. Nếu tàu điện ngừng chạy vì tuyết thì chẳng cần phải mất công tìm lý do để ở lại đây.

Sự im lặng kéo dài. Chưa biết chừng Haseo cũng đang có suy nghĩ ấy. Tôi phì cười.

“Sao thế?” Haseo hướng về phía tôi. Anh ăn mặc rất phong phanh nên giờ co ro vì rét.

Tôi âm ừ, nghiêng đầu nhìn Haseo rồi bất giác ôm chầm lấy anh.

Tôi ngửi mùi trên cổ anh. Haseo đứng yên, mặt tỉnh bơ.

Không hề có bất cứ ý niệm nào khác.

Mối quan hệ chẳng ra yêu đương, chẳng ra cặp kè, ấy vậy mà lúc chia tay lại có ít nhiều cảm xúc.

Chắc chắn tôi đã muốn xác nhận điều đó.

Tôi nói “Em đi đây!” thì anh nhếch mép cười, “Ừ, lần sau lại đến nhé.”

“Em muốn ngắm tuyết rơi trên mặt biển dậy sóng, còn muốn đi chợ xem thế nào nữa.”

“Vậy thì sớm quay lại thôi. Chúng ta đi Himi rồi gửi cho Iwasa loại cá cam đông lạnh mà hắn ta ghét nhất. Đắp một người tuyết thật to. Ăn thật nhiều cá ngon.”

Haseo vẫn liên thoáng như thể đây chỉ là chuyện thường ngày.

“Nghe được đấy. Ở Kyoto chẳng mấy khi được ăn cá ngon.”

“Ở đây vừa rẻ, vừa nhiều. Cô cũng ăn uống cẩn thận đi, gầy đét cả ra. Đàn bà thì phải có da có thịt một tí.”

“Anh đừng nói như mấy ông chú thế.”

Tôi mỉm cười và mở cửa. Hòa mình vào bầu không khí lạnh lẽo, những cảm xúc vu vơ cũng bị cuốn trôi.

Tôi vừa sải bước vừa lấy túi xách khỏi tay Haseo. Đã bảo không cần tiễn mà anh vẫn theo đến tận cửa soát vé. Trong ga vắng lặng, các gian lưu niệm đã đóng cửa, vài gia đình đang đứng rải rác.

Phải một lúc nữa tàu mới chạy, tôi mua một chai trà xanh ở máy bán hàng tự động, Haseo thì mua cà phê. Anh rút thuốc ra hút.

“Anh Haseo!”

Đột nhiên, từ trong ga có tiếng gọi lớn, một chàng trai cao to chạy lại.

“Chúc mừng năm mới.”

Người đó đứng sừng sững trước mặt chúng tôi. Cậu ta lực lưỡng, vai rộng, rắn chắc như một võ sĩ đấu vật. Tuy Haseo cũng cao nhưng hoàn toàn khác ở độ nở nang của từng phần cơ thể. Tôi ngẩng lên thì cậu đã cúi chào rất lịch sự.

“Bây giờ em đi về quê đây ạ. À, kia là vợ em.”

Trước cửa soát vé là một phụ nữ bụng bầu, cúi chào bằng cử chỉ giống hệt anh chàng.

“Em nhớ là quê anh Haseo ở Kyushu đúng không ạ? Giờ anh cũng chuẩn bị về ạ?”

Cậu thanh niên hỏi thăm, mắt liếc sang tôi. Người không thích bị soi mói đời tư như Haseo sẽ không bao giờ giới thiệu người yêu cho người quen. Đầu năm mới mà đã ở cùng nhau thì kiểu gì cũng bị hiểu nhầm là người yêu. Nên đi luôn thì hơn. Tôi nghĩ, nhét chai nước vào trong túi.

“Thôi nhé.”

Tôi vừa mở lời thì bị tiếng đánh lửa loẹt xoẹt từ chiếc bật lửa ngăn lại.

“Đây là Kanna.”

Haseo nói, miệng vẫn ngậm điều thuốc. “Cô ấy ở Kyoto, đến chơi. Anh đi tiễn.” Anh giải thích trong khi nhả khói.

Câu giải thích chỉ tổ khiến người ta hiểu nhầm thêm. Lẽ ra phải nhấn mạnh rằng chỉ là bạn bè, hay phải nói dối là bà con gì đó chứ. Tôi lờm Haseo, toan mở lời “Này này...” thì anh chàng vẫn đang đứng há hốc miệng ra kia bỗng nói lớn.

“Chị là người vẽ sách tranh đúng không ạ?”

“À, vâng, bây giờ thì đúng là thế...”

“Từ lúc sở bệnh viện anh Haseo phụ trách tăng lên, khoa Nhi nào anh ấy cũng mang sách của chị đến. Em được anh ấy tặng một quyển, bị anh ấy bắt đọc cả bài báo viết về chị. Thảo nào, em cứ ngờ ngợ, rõ ràng là nhìn thấy chị ở đâu đó rồi.”

Haseo vẫn hút thuốc, mặt tỉnh bơ. Cậu thanh niên xem chừng còn muốn tiếp tục câu chuyện nhưng bị vợ gọi nên chỉ kịp thốt lên “A! Tàu đến!” rồi chạy biến.

Tôi nhìn theo bóng lưng vừa chạy vừa quay người lại cúi đầu chào của cậu ấy.

“Cao lớn quá nhỉ...”

Vì gương ngệu nên tôi chỉ nói được có thế.

“Nghe nói cậu ta là một tuyển thủ bóng bầu dục có tiếng h ồi đại học. Là đàn em trong công ty anh.”

Không biết có phải vì xấu hổ không mà tự nhiên anh chuyển sang nói giọng Kansai.

“À, còn chuyện kia... Anh mang sách tranh đến cốt để cưa cẩm mấy cô y tá khoa Nhi.”

“Ừm, em cũng nghĩ vậy.”

Vừa dứt lời đã thấy gương gạo. Cả hai đều chẳng thành thật chút nào.

“Chẳng thay đổi gì cả,” tôi nhìn Haseo.

“Cái gì cơ?”

“Anh không thấy hình bóng mình ngày xưa ở cái cậu đàn em có vẻ ngoài đáng sợ đấy à?”

Cả cái kiểu im im dỗi theo người khác nữa. Tôi nhét lon cà phê vào bàn tay to lớn của anh.

“Thôi, em đi đây. Cảm ơn anh nhé.”

Chỉnh lại túi xách trên vai rồi tiến về phía cửa soát vé, tôi mới nghe thấy anh “Ồ” một tiếng sau lưng.

Băng tuyết trên sân ga lẫn vào nhau. Ngoảnh lại nhìn, Haseo vẫn ở chỗ cũ.

Tôi đưa tay lên vẫy. Đang dứt tay trong túi, Haseo cũng khẽ giơ tay lên.

Giống hết với đêm hôm trước, khi tôi đến nơi. Đôi chân dài đứng nghiêm, anh im lặng trước cửa soát vé, nhìn thẳng vào tôi.

Tàu điện trườn đến giữa chúng tôi, che khuất bóng hình Haseo.

Thế nhưng, ngay cả khi đã ng ồi trên con tàu đi xa dần, bóng hình ấy vẫn in hằn trong đáy mắt tôi.

Tôi thả lỏng người, buông tiếng thở dài rồi đưa chai trà bắt đầu lạnh lên miệng, uống từng ngụm lớn như thể muốn nuốt trôi những đợt cảm xúc đang dâng trào trong lòng ngực, sau đó lòi đông thiệp mừng năm mới ra bắt đầu viết.

Bạn đồng nghiệp, những người liên quan đến công việc, những người đã ghi nhận xét vào sổ ở triển lãm... Năm này qua năm khác, số người cần gửi thiệp chúc mừng năm mới và tin nhắn trực tiếp trên mạng xã hội cứ tăng lên, mà tôi lại muốn tự tay viết. Mấy năm nay, đợt cuối năm tôi viết không xuể, đã sang năm mới rồi vẫn phải viết tiếp.

Thiệp mừng còn bao hàm cả việc thông báo hoạt động một năm qua nên tôi đâu tự thiết kế rồi in ở nhà in. Lần trước tôi đã vẽ một bức tượng trưng cho con giáp của năm mới cùng với rất nhiều cỏ cây hoa trái.

Năm tới mà có thể viết về dự án sách tranh trong thiệp mừng thì tốt biết mấy.

Bất giác tôi cứ thiết tha nguyện ước.

Tôi vốn ghét việc cầu khẩn, cảm thấy giống như vay mượn sức mạnh từ đâu đó vậy. Tại sao cứ phải nói ra ao ước của mình bằng lời? Giấc mơ nói ra miệng sẽ mãi chỉ được coi là mơ, rồi chúng ta lại tự thỏa mãn với những gì đang có ở hiện tại. Đó không phải một giấc mơ mang tính hiện thực. Từ lúc trở thành họa sĩ chuyên nghiệp, tôi chưa một lần cầu nguyện với thần linh, ngay cả lễ chùa đầu năm cũng không đi.

Ước mơ không được thực hiện cũng giống với bức tranh chỉ nằm trong đầu người họa sĩ, nếu không vẽ ra thì không hề tồn tại.

Trước khi trở thành họa sĩ minh họa, tôi giữ kín ý định đó với toàn bộ người thân quen. Một phần vì muốn dựa vào thực lực bản thân, nhưng phần lớn hơn là vì tôi không muốn bất cứ ai mua tác phẩm của mình bằng sự đồng cảm hay giúp đỡ.

Nhưng tôi lại có một niềm vui giản đơn trước hành động của Haseo. Không ngờ anh lại lặng lẽ làm những việc vì tôi như thế. Mặt tôi lúc ấy hẳn phải đỏ như cà chua chín.

Tôi muốn quá nhiều điều, muốn giữ mãi tình cảm vụng về của anh, muốn phát hành cuốn sách tranh của riêng mình, muốn trở nên nổi tiếng, muốn các tác phẩm vang danh. Và muốn Haseo mừng cho tôi.

Ý nghĩ ấy thật mãnh liệt.

Trong giây phút chia tay, tôi thực sự muốn chạm vào Haseo.

Nhưng phải chạm vào anh thế nào cho đúng? Vỗ vai, bắt tay, ôm kiểu người Mỹ? Có gì đó không phải. Tôi còn nghĩ đến việc thân thiết hơn một chút, như hôn anh chẳng hạn.

Chỉ có đi ầu, giữa chúng tôi không t ần tại tình yêu trai gái, không có ước muốn sở hữu hay độc chiếm. Một cái hôn kiểu bạn bè không mang tính nhục dục - thứ đẹp đẽ, tinh khôi như thế chưa từng t ần tại trong cuộc đời tôi, nó xa vời như lâu đài bằng tuyết trên trời cao vời vợi.

Nên tôi không làm gì cả.

Khoảnh khắc này, rốt cuộc tôi cũng nhận ra. Tôi không muốn một nụ hôn, mà chỉ muốn để lại một dấu ấn nơi Haseo.

Một kỷ niệm thật gần gũi và cụ thể giữa tôi và anh.

Khép mắt lại, căn phòng của Haseo như hiện ra. Không phải căn phòng thời đại học, mà là nơi anh đang ở bây giờ.

Đèn sáng mờ mờ, đồ đạc mang màu nâu chủ đạo. Trên giá chất đầy sách kinh tế có đặt đèn xông tinh dầu Neal's Yard, khiến người ta như lạc vào khu rừng xanh sâu thẳm ngan ngát mùi đàn hương.

Phòng ngủ chếch bên cửa ra vào được dùng làm kho, nơi tập trung toàn bộ quần áo và vật dụng sinh hoạt để khỏi vướng mắt. Trong phòng khách rộng chỉ có một chiếc giường đôi vĩ đại, giá sách, bàn và một cái kệ để chiếc ti vi tinh thể lỏng to tướng. Cứ như một căn nhà vô chủ.

Tôi cười "Giống khách sạn tình yêu quá!" thì anh cười lại "Chuẩn luôn!" và với lấy đi ầu khiến dần DVD. Cái tật bật phim r ồi để đầy của anh vẫn không thay đổi.

Trên màn hình là một diễn viên người nước ngoài già cỗi. Tuy dấu vết tháng năm đã in hằn lên dáng dấp nhưng trông ông vẫn có nét phong tr ần, hấp dẫn lạ thường. Đó là câu chuyện về một người đàn ông trắng hoa thuở xưa nay đi thăm lại những cô gái đã từng có quan hệ với mình trong quá khứ. Nói thế chứ cũng chẳng có chuyện gì ghê gớm xảy ra. Các cảnh trong phim cứ thế trôi đi.

"Đây là phim gì?"

"*Broken Flowers*. Diễn viên chính từng đóng trong *Ghostbusters* đấy."

Tôi nhận xét, "Chẳng hợp với anh gì cả," anh li ền hát bản nhạc phim một cách đầy hoài niệm.

"Anh thích phim này à?"

Ngừng lại một chút, anh nói khẽ, "Thích," r ồi nằm lãn ra giường.

“Cũng đúng, người đàn ông này lãng nhăng giống anh.”

Vừa gọi Haseo là đàn ông, tôi chợt thấy mùi đàn hương như nòng nài hơn. Trẻ trung, ngọt ngào, hít hà một lúc thì thấy thư giãn. Ruột gan tôi dần nhận nhận.

Lần cuối tôi đến phòng Haseo chắc cũng phải cách đây chín năm. Nghĩ như thế, bỗng nhiên tôi đâm bần thần, bèn đi vào bếp, tự ý mở tủ lạnh.

Có mỗi một hộp đậu phụ và mozuku^[19], còn lại toàn đồ uống có men. Tuy là năm mới nhưng có vẻ anh quyết tâm tuyệt thực thật. Trong ngăn rau có bốn hộp sô cô la. Tôi cười một mình, “Mua nhiều quá,” rồi nhét nguyên liệu làm zoni và bánh ngọt vào tủ lạnh. Xong xuôi, tôi quay lại phòng khách thì thấy một túi giấy đặt phía trên túi xách của tôi.

“Gì thế?”

“Quà Giáng sinh muộn.”

Chiếc hộp màu lam ngà lục đính nơ xanh navy, mở nắp ra là lớp giấy mỏng với một cuốn sổ tay tím sẫm ẩn mình bên dưới. Từng tờ từng tờ đều là loại giấy cao cấp mỏng tang. Đây là thương hiệu rất được giới quý tộc Anh ưa chuộng.

“Anh thiên vị nước Anh lắm. Chắc cô cũng thế.”

“Ôi trời, em muốn cuốn sổ này lâu lắm rồi! Nhưng sao anh lại chọn màu tím?”

“Ấn tượng về cô.” Haseo nhe răng cười.

“Em đã nghĩ, anh mà tặng nước hoa Chloe hay vòng tay Tiffany thì không biết mình phải phản ứng ra sao nữa.”

Tôi nói về trêu chọc, anh liền đáp, “Nếu chịu làm tròn nghĩa vụ như những cô khác thì anh cũng tặng luôn,” và đứng dậy mở rèm cửa, nhìn ra ngoài. “Sang năm là cô phải quay cuồn với công việc rồi còn gì.”

Tôi gật đầu “Cảm ơn anh!” và đóng hộp lại, nhưng không thất nơ như ban đầu được nữa.

“Cứ tuyệt thế này thì chịu thật, đúng là mình không đi Kanazawa được rồi.” Haseo nói lớn. Ngoài cửa sổ trắng xóa một màu vì bão tuyết.

“Thôi, hôm nay mình làm một sê ri phim 007 đi, cho liên quan đến nước Anh.”

“Haseo đã xem hết rồi còn gì.”

“Cô thì không thế à?”

“Ấy, chuyện đó anh đừng nói với ai đấy, em còn phải giữ hình tượng. Nhưng em thích tất cả đạo cụ trong đó, từ quần áo cho đến những đồ dùng nhỏ nhỏ. Toàn những thứ vừa tinh tế vừa cao cấp.”

“Có phải mỗi thế đâu? Cô em tuy say bí tử mà vẫn sống chết qua phòng anh xem hết từ *Người Dơi*, *Kẻ hủy diệt* đến *Người ngoài hành tinh*.”

Tôi ném cái gối trên giường về phía anh, Haseo vừa né vừa cười. Anh đứng dậy đổi đĩa.

“Anh thích người đóng Bond bây giờ, Daniel Craig.”

Anh quay lại giường, nằm ườn ra như một chú chó.

“Em cũng nghĩ anh sẽ nói thế. Còn em thích M, Judi Dench ấy. Em muốn có được khí chất của bà vào tằm tuổi ấy.”

Tôi cũng ngồi xuống giường, tựa vào Haseo đang nằm.

“Cô có khí chất đấy. Hơi hơi thôi.”

“Ừm...”

“Thật mà, nếu không thì anh đã không chọn màu tím cho cô.”

Lời khen của anh lúc nào cũng rất tự nhiên, tôi thấy yên lòng hơn là vui mừng.

Hai chúng tôi cứ trò chuyện, uống trà và tận hưởng buổi tối như thế, còn mát xa cho nhau theo bản đồ huyết chân nữa. Quá 12 giờ đêm thì bật chương trình “Năm đến năm đi” lên rồi ép nhau ăn món mochi hình hoa của Kyoto. Đây là lần đầu tôi thử món này. Mochi mềm, nấu cùng canh miso và củ ngưu bàng đã ninh nhừ, ăn có cảm giác là lạ nhưng nếu không ăn thì không cảm nhận được không khí Tết. Haseo ăn được hai miếng đã nhăn nhó như thể đang phải uống thuốc. Cả hai cùng gọi điện cho anh Iwasa chào hỏi đầu năm. Anh đáp lại trong kinh ngạc, “Rồi rồi, chúc mừng.”

Phòng của Haseo nằm ở tầng tám. Ngoài trời, tuyết rơi liên miên trong không gian tĩnh lặng, cứ như gian phòng đã bị tách biệt với phần còn lại của thế giới.

Thỉnh thoảng Haseo ra ban công hút thuốc. Không khí buốt giá ẩm ướt len vào phòng, tôi cũng đi chân trần theo anh ra ngắm nhìn xung quanh.

Cảm nhận cái lạnh thật sắc khoái. Hơi thở trắng xóa hòa lẫn với khói thuốc của Haseo.

Ánh điện từ cửa hàng tiện lợi nằm trên phố trước mặt chung cư lấp lóa. Đó là điểm sáng duy nhất trong màn đêm, tuyết đã bao phủ khắp mọi nơi.

Mặc bộ quần áo thể thao mượn của Haseo, tôi nằm lăn ra giường. Khoảng chừng giữa các cuộc hội thoại dần giãn ra, mãi đến khi không thấy anh trả lời nữa, bên tai tôi chỉ còn nghe hơi thở đều đều.

Tôi vội lấy điếu khiếu tắt đèn. Haseo lại ôm chặt lấy tôi như lúc ngủ ở phòng karaoke trong quán cà phê Internet hôm nào, nhưng tôi không còn thấy rung động nữa. Điện thoại có cuộc gọi nhớ của Akihito từ ba tiếng trước. Tôi liền nhấn lại, chắc anh gọi để chúc mừng năm mới. Anh Shinji cũng nhắn tin. *Từ mừng Một phải trực nên anh sẽ ở Kyoto*, anh viết.

Tôi nhấn nút tắt nguồn, không trả lời. Vừa cảm nhận cơ thể cường tráng của Haseo vừa thần thờ ngắm khuôn mặt xinh đẹp của Halle Berry trên màn hình tivi. Sau lưng, tiếng thở cùng nhịp tim đều đặn của Haseo vọng đến.

Thật yên tĩnh. Thì ra đêm 30 bị tuyết cấn chân trong nhà cũng không đến nỗi tệ. Bầu không khí chẳng có gì là của mình này thật khoan khoái, có cảm giác dễ dàng chấp nhận tất cả. Tôi lơ lửng trong mãn nguyện như thể vừa được giải thoát và bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới rồi chìm vào giấc ngủ ngon lành trong căn phòng thoáng thoáng mùi hương của rừng sâu.

Hôm sau, chúng tôi ăn xong bữa thì tuyết ngừng rơi.

Tôi nói, “Em có việc nên phải về” Haseo chỉ đáp “Ờ”.

Cứ thế, giờ tôi đang ngồi lác lác trên chuyến tàu trở về Kyoto. Cánh cửa tuyết vẫn trải dài.

Lúc này Haseo có đang gặp một cô trong đám bạn gái không đếm xuể không nhỉ? Nhắc mới nhớ, anh đã vui vẻ kể cho tôi nghe rằng mới vừa được một cô thì phải.

Bàn tay đang nắm chặt bút của tôi ngừng chuyển động trước núi bưu thiếp dày cộp xếp kê bên đông văn phòng phẩm.

Ánh sáng bao bọc cả toa tàu.

Giật mình nhìn ra ngoài thì bầu trời đầy mây đã không còn nữa. Vầng thái dương rót những tia nắng vàng xuống nền tuyết, bắn tóe ra xung quanh.

Ánh sáng làm mắt nhức nhối, phủ sắc hoàng kim lên vạn vật khiến chúng bừng sáng lấp lánh. Tôi bừng mắt.

Ôi trời. Đây chính là tuyết vàng.

Đã mấy tiếng trôi qua rồi? Tàu đột ngột đổi hướng. Không còn nhận được ánh sáng, toa xe trở lại với màu xám xịt ban đầu.

Thế nhưng, cơ thể tôi vẫn còn ấm áp.

Mình đã đến đây và thỏa mãn đủ thứ rồi.

Cần chặt bút trong tay, tôi dồn sức viết từng chữ một. Tàu chạy hồi hả.

Vừa đến ga Kyoto, tôi chui ngay vào quán cà phê trước ga, lấy lại sức bằng một cốc cà phê sữa và bánh sandwich. Chắc chắn phải hai ba hôm nữa Akihito mới quay lại. Từ giờ đến lúc đó có thể tự do.

Tôi cũng gửi tin nhắn cho anh Shinji đang trực. Tin nhắn trả lời đến ngay. Xem chừng bệnh viện đang vắng bệnh nhân. Tôi lướt nhanh qua những câu chữ ngọt ngào: *Từ đêm 30 tới giờ không được gặp em, anh nhớ em.*

Tôi đứng dậy, đi về phía điểm chờ tắc xi. Bầu trời bắt đầu hửng lên. Kyoto không có tuyết, khiến tiếng xe cộ trở nên ồn ào khủng khiếp. Họa hoằn lắm mới có tuyết rơi trong nội thành, rất thưa nhưng không có thì lại thấy thiếu thiếu.

Trên đường, tôi nhờ lái xe ghé qua cửa hàng tiện lợi mua sandwich và cơm nắm rồi dừng trước cổng sau bệnh viện trực thuộc đại học nơi anh Shinji đang làm việc. Cổng này ở gần bãi đỗ xe dành cho nhân viên, y tá bác sĩ thường ra vào nhưng có cả sinh viên thực tập nên dù là người lạ cũng không bị bảo vệ chặn lại.

Tôi gật đầu chào bảo vệ và đi vào bệnh viện, băng qua hành lang tăm tối, tiến về phía khoa Tổng hợp, chỉ phòng trực cấp cứu còn sáng đèn. Tòa nhà rộng lớn im phăng phắc khiến tôi bất an. Trong bầu không khí rờn rợn cổ hữu của bệnh viện, tôi tìm đường theo ký ức lần trước.

Đi quá phòng H ồi phục là cánh cửa không có bảng hiệu. Tin rằng mình đoán đúng, tôi đứng trước cửa và gửi tin nhắn.

Có tiếng kéo ghế trong phòng. Vài giây sau, cửa hé mở. Khuôn mặt như thấu hiểu của anh Shinji hiện ra.

Tôi lách vào phòng qua khe hở đó.

“Chúc mừng năm mới.”

Tôi nói khẽ, mắt nhìn thẳng, vội vã nắm lấy tay anh Shinji. Đưa tay khóa cánh cửa phía sau lại, anh nhẹ nhàng nói, “Anh không nghĩ là em sẽ đến,” và mỉm cười.

Khuôn mặt ra chiều ngạc nhiên nhưng mắt thì nheo lại như thể muốn nói, anh biết thừa.

“Lâu lắm rồi em mới lại đến đây.”

Tôi nhìn quanh gian phòng hẹp như phòng khách sạn rẻ tiền chuyên phục vụ các chuyến công tác, đồ đạc đều trắng toát nên không gạt bỏ được cảm giác phòng bệnh. Trên bàn là chiếc máy tính xách tay cỡ nhỏ đang mở sẵn. Tôi đặt túi đồ mua ở cửa hàng tiện lợi cùng một ít bánh kẹo xuống cạnh đó.

“Lâu rồi anh mới được gặp em đấy.”

“T ần nửa tháng?”

“Nửa tháng dịp cuối năm dài lắm.”

Anh Shinji vươn tay kéo tôi vào lòng, hối hả khóa môi. Vòng tay của anh chặt đến mức đầu gối tôi chực khuỵu xuống.

Anh đưa lưỡi vào một cách tự nhiên. Độ ẩm khiến hai đôi môi dán chặt muốn tan vào nhau. Bên dưới lớp áo blu trắng là cơ thể ấm áp của người đàn ông.

Tôi tháo thắt lưng anh, kéo khóa quần xuống một nửa, lu ần tay vào khe hở và xoa nắn thứ nhạy cảm ấm nóng đang cương cứng. Anh Shinji rên lên khe khẽ.

“Anh có bận gì không đấy?”

Tôi cố ý nói một cách lạnh lùng, bàn tay vẫn không ngừng cử động. Anh Shinji nhíu mày trông thật đáng yêu. Chỉ những lúc thế này, tôi mới thích khuôn mặt ngọt ngào, điển trai của anh. Cảm giác muốn chinh phục trào lên.

“Anh rảnh cho đến lúc cái này kêu.”

Anh Shinji lôi chiếc điện thoại nội bộ của bệnh viện trong túi ngực ra, đặt lên bàn rồi siết lấy hai cổ tay tôi, ghì xuống giường. Chiếc giường va vào tường, phát ra âm thanh lớn khiến anh cứng người lại trong tích tắc. Bên cạnh cũng là phòng nghỉ. Thỉnh thoảng các bác sĩ không về nhà được sẽ ở lại, ngủ lấy sức sau những ca phẫu thuật dài. Đường như anh Shinji thích cảm giác vùng trộm này.

Vì phòng bên hoàn toàn yên ắng nên anh Shinji bắt đầu lột tất da chân và quần lót của tôi. Tôi cũng cởi cả quần dài lẫn quần lót của anh rồi vùng dậy, trèo lên bụng anh.

Tôi đưa tay bịt miệng anh đang há ra rồi nhìn xuống. Dưới lớp áo trắng, đám lông ngực quần tít của anh trông thật dơ dáy.

“Không được, anh Shinji mà nằm trên thì ảm ỉ lắm.”

Nói đoạn, tôi từ từ hạ hông xuống. Giữ nguyên tư thế, tôi không để anh vào sâu, uốn cơ thể như cố ý khoe những đường cong. Theo chuyển động của tôi, chiếc giường phát ra tiếng kêu mảnh như tiếng rít. Tay anh Shinji nóng muốn đụng chạm, tôi đè bàn tay đó xuống.

Nhìn khuôn mặt khổ sở của anh, khoái cảm dâng trào, tôi run lên. Như không chịu được nữa, anh Shinji vồ lấy hông tôi ấn xuống đồng thời đẩy hông mình lên. Tôi bật ra tiếng rên. Anh điên cuồng tận hưởng mà vẫn không quên ấn ngón tay vào miệng tôi. Tiếng rên của tôi nghẹn lại, hai cơ thể va đập dữ dội.

Tôi muốn khuấy đảo ngọn lửa đang cháy âm ỉ trong lồng ngực. Mạnh, mạnh hơn nữa đi. Tôi thêm khát được cảm nhận bằng từng phần cơ thể.

Cơn cực khoái qua đi, chúng tôi ngủ một chút trên chiếc giường hẹp để sức nóng của cơ thể tản bớt. Tay anh Shinji vuốt từ cổ xuống lưng tôi, nhưng từ trong sâu thẳm, tôi chẳng còn rung động nữa.

Tôi nhồm dậy, nhặt quần áo trên sàn nhà. Lúc mặc đồ lót vào, tôi nổi da gà vì lạnh.

“Em về luôn à?”

“Em còn có việc nữa.”

Anh Shinji cũng đứng dậy, ghé miệng vào vòi nước ở bồn rửa mặt trong phòng. Móng tay, cổ tay, kẽ ngón tay, anh rửa cẩn thận theo đúng thứ tự ấy. Đúng là thói quen bác sĩ.

Tôi vừa cần lấy túi xách thì anh Shinji ngoảnh lại.

“Mai anh tan ca lúc 8 giờ sáng, hay em đợi ở nhà anh? Giờ cũng chẳng có ai.”

Vẫn chứng nào tật nấy.

“Em đã bảo là không thích thế.”

Tôi cố tình thở dài. Kết nối hai cơ thể thì dễ, mà thấu hiểu trái tim cùng hoàn cảnh đôi bên thì thật khó. Làm sao để anh hiểu được, đối với tôi, nếu vượt qua ranh giới cá nhân thì đã không còn là cuộc chơi vui vẻ nữa. Tuy tôi muốn sự kích thích mãnh liệt nhưng thế này là đủ rồi.

“Hay mai anh đến nhà đón Kanna nhé?”

Tôi lắc đầu, mặt không đổi sắc.

“Em xin lỗi, mai và ngày kia em muốn tập trung sáng tác.”

Anh Shinji cười ra chiều bối rối, rồi ghé sát mặt lại. Tôi chỉ đón nhận đôi môi anh.

“Em không muốn lễ chùa hay đi đâu à? Đúng là Kanna đã thay đổi rồi, làm xong là về luôn.”

Tôi vừa ra đến cửa thì anh Shinji lăm bắm một mình bằng giọng buồn buồn. Giữa chúng ta chẳng phải chỉ có quan hệ xác thịt thôi sao? Tôi thầm nghĩ rồi gượng cười, “Mong năm nay sẽ tốt đẹp. Anh cố gắng làm việc nhé.”

Tôi đưa cho anh điện thoại nội bộ đang nằm trên bàn. Tuy trông mặt anh Shinji có vẻ nuối tiếc nhưng tôi lờ đi, mở cửa nhòm ra ngoài rồi rảo bước ra hành lang.

Đương nhiên không có chuyện anh Shinji đuổi theo tôi. Mèo vờn chuột cũng là một phần của trò vui. Nhưng nếu tôi thực sự đeo bám thì chắc chắn anh sẽ bỏ rơi tôi không thương tiếc. Anh Shinji là loại người như vậy.

Tiếng giày cao gót vang vọng trong hành lang vắng lặng. Mỗi một trong cơ thể chọt trào lên. Mỗi lần làm chuyện này xong, tôi lại có cảm giác cơ thể bị đục một cái hốc, tình dục mãnh liệt bao nhiêu thì cảm giác đó rõ rệt bấy nhiêu. Khoái cảm, đau đớn hay trống rỗng, tất cả đều có liên quan đến cái hốc này. Thêm sự cô độc nữa. Tôi vẫn lẩn theo sợi dây liên quan ấy để biết được dáng hình của bản thân.

Tôi thở hắt ra. Vậy là lại quay về với nhịp sống thường nhật.

Haseo nuông chiều tôi, nhưng tôi không cho phép bản thân quen với việc được trân trọng đó.

Anh Shinji thì chỉ biết lấy đi từ tôi. Ngày nay, dạng đàn ông như anh rất nhiều, nhưng tôi làm gì có tư cách coi thường anh. Chính bản thân tôi cũng đang lợi dụng những người như vậy. Khi bị đối xử bạo lực như đồ vật thì xúc cảm thừa thãi sẽ bị gạt bỏ, trong lòng chỉ còn lại một niềm tin mãnh liệt nhất.

Tôi muốn vẽ. Tôi muốn đem thứ vững chãi duy nhất còn sót lại trong nhục thể, như ánh sáng đã được kết tinh lại ấy, trải lên mặt giấy.

Càng cô quạnh, càng vẽ ra được những thứ có độ thu hút khiết cao. Càng trống trải, càng nhìn rõ được lý tưởng của mình. Sự thật luôn đau lòng.

Tôi gọi tắc xi, quay lại ngôi nhà tối tăm, lạnh lẽo.

Nhìn cái bồn rửa bát ánh lên màu bạc trong bóng tối, tôi nhớ lại hôm trước đã đánh bóng nó với tâm trạng căng thẳng.

Tôi mặc nguyên áo khoác ngồi xuống bên bàn ăn. Trong lúc chờ cho phòng ấm lên, tôi xem từng tấm thiệp chúc mừng năm mới được gửi đến thì thấy có tên một nhà xuất bản lớn trên phong bì. Tay tôi ngừng lại.

Không phải thiệp mừng năm mới mà là một lá thư được gửi từ nhà xuất bản ngày xưa tôi từng cộng tác minh họa cho tạp chí. Người viết thư là người phụ trách chuyên mục hồi đó.

Đã lâu tôi không liên lạc gì với chị. Vốn muốn gửi thư cho chị sớm hơn, thế mà lại dùng dằng đến tận dịp cuối năm.

Bức thư bắt đầu bằng những dòng như thế. Có vẻ người này đã chuyển công tác từ bộ phận tạp chí sang sách, phụ trách xuất bản cả sách thiếu nhi. Càng đọc tìm tôi lại càng đập rộn.

Bức thư ngắn, nhưng tôi đọc đi đọc lại đến mấy lần.

Người ấy viết:

Tôi rất hứng thú với tranh của chị Kanna. Tôi cảm thấy không chỉ hình minh họa mà cả câu từ, cũng như cách diễn giải truyện đồng thoại của chị đều độc đáo. Tôi rất mong được gặp chị một lần để bàn về chuyện sắp tới. Khi ấy, không biết chị có thể cho tôi xem vài tác phẩm khác của chị không? Tôi sẽ gửi thư cho chị sau. Kính thư.

Chỉ có thế. Hoàn toàn không có gì cụ thể. Chuông báo động màu vàng réo vang trong đầu tôi, cảnh cáo không được quá kỳ vọng, nhưng tôi vẫn không kìm được nhịp tim đang loạn lên.

Phải vẽ nhiều hơn, rồi còn phải sắp xếp các tác phẩm minh họa từ trước đến nay và cả bản phác nữa. Không biết kết quả thế nào nhưng đây chắc chắn là một cơ hội tốt. Phải cố gắng hết sức làm mọi đi đâu có thể.

Tôi đứng dậy, rót nước vào nồi, bật bếp và ngắm ngọn lửa màu xanh bùng lên, cháy trong yên lặng.

“Nào, bắt đầu thôi,” tôi thì thầm trong tim. Một năm mới đã đến.

“Đến tận Toyama mà chẳng làm ăn được gì, rốt cuộc lại ‘đi công tác’ tận chỗ tình nhân rồi quan hệ với hắn à?”

Miho cười giòn bằng cái giọng đáng yêu.

Giờ ăn trưa, chúng tôi ngồi trong một nhà hàng kiểu Pháp ấm cúng do một cặp vợ chồng làm chủ. Hai phụ nữ trung niên bàn bên đang nói chuyện chột ngưng lại một giây trước từ “quan hệ”.

Tuy họ nói chuyện lại ngay nhưng thì thoảng vẫn liếc nhìn chúng tôi. Tôi nhìn quanh nội thất quán, tránh không chạm mắt họ. Đây là một quán nhỏ yên tĩnh, trang trí bằng những tạp chí được sưu tầm từ các thành phố của Pháp. Đêm hôm trước, Miho gửi tin nhắn rủ tôi đi ăn trưa.

Miho có vẻ muốn tán gẫu về chuyện đi Toyama của tôi hồi cuối năm nên toàn lời chuyện thời đại học ra làm chủ đề. Cô hỏi khá thẳng thắn nên tôi kể luôn về Akihito và anh Shinji.

Thấy tôi cứ nhìn chăm chăm trong lúc cô cười ngặt nghẽo, Miho hỏi “Gì thế?” rồi nghiêng đầu, chấm nước mắt bằng góc khăn tay.

“Tớ đang nghĩ, hiếm khi có người không chỉ trích tớ.”

“Chỉ trích?”

“Ừm, cứ mỗi lần nói về vấn đề này là tớ lại bị chỉ trích. Cảm giác như người ta phủ định hết nhân tính của tớ ấy. Toàn kiểu ‘Không còn khái niệm thủy chung à?’ hay là ‘Phản bội người hết lòng yêu thương mình như thế mà vẫn đi êm nhiên như không ấy nhỉ?’”

Miho nhấp một ngụm vang trắng rồi nhếch môi cười.

“Rồi đến khi kết thúc nhất định sẽ thêm vào một lời nguyền đúng không? ‘Thế nào cũng gặp quả báo.’ Phụ nữ ấy mà, họ đánh giá mọi thứ

thông qua tình huống bản thân rơi vào nên không nghĩ khác đi được đâu. Những người đã có chồng luôn cự tuyệt ngoại tình. Nhưng những người nói ra như vậy là quan tâm đến chúng mình thật lòng đấy.”

Đầu óc tôi trống rỗng. Miho nhìn thẳng vào mặt tôi, “Nghe tớ nói cứ như lời khuyên của một người bạn gái tốt ấy nhỉ?”

“À, ừ.”

Tôi vội gật đầu, nhét miếng cá hũ xông khói cuối cùng vào miệng.

Người phục vụ đứng phía sau nhẹ nhàng dọn đĩa đi không một tiếng động.

Miho cười trêu chọc, “Cậu ngạc nhiên à?”

“Ừ.” Tôi thành thật đáp, “Vì trông cậu không giống kiểu người sẽ nói những lời như vậy.”

“Tớ biết mọi người thường đánh giá tớ qua ngoại hình. Nhưng vì tớ đi lăng nhăng dù đã có gia đình nên cũng hay bị người khác gièm pha. Ấy thế mà ai cũng muốn hỏi chuyện của tớ.”

“Lúc bị chỉ trích, cậu đáp lại thế nào?”

“Chỉ cười thôi, họ sẽ ngạc nhiên rồi tránh xa. Nhưng tớ quen rồi. Tớ không cần bạn bè kiểu ấy nên họ làm gì tớ cũng mặc.”

Cô xé bánh mì bằng những ngón tay nuột nà, chấm vào đĩa xốt bằng cử động vô cùng duyên dáng rồi chọt ngừng lại.

“Nhưng phải thay đổi bản thân mình cho phù hợp với một người đàn ông, họ có cảm thấy bất an không nhỉ?”

“Thay đổi cho phù hợp?”

“Nếu như không thỉnh thoảng hẹn hò thì rất dễ biến thành dạng phụ nữ chỉ biết đến chồng đúng không? Rồi cứ thế, lúc xảy ra chuyện, lớn tuổi rồi, chẳng thể tìm đến người khác nữa.”

“Ô, Miho mà cũng không thấy tự tin à?”

Có lẽ người chồng cũng từng thay đổi cô, khiến cô trở thành một người vợ tận tụy. Nghe tôi nói thế, cô nhìn tôi bằng đôi mắt to tròn, trong trẻo.

“Tớ chỉ là một bà nội trợ xoàng xĩnh thôi, làm gì có thứ gọi là tự tin. Con cái thì chưa có, cưới xong mấy năm liền cũng chỉ có được vài mối

ràng buộc chặt chẽ. Đi lảng nhãng bên ngoài rồi về nhà vẫn phải hoàn thành nghĩa vụ của người vợ để không bị chồng trách móc.”

“Cậu nói vậy là sao?”

Miho nheo mắt, cúi đầu đáp lễ người b ả bàn đến dọn đĩa. B ầu không khí thoải mái bỗng chùng xuống. Tôi luôn cho rằng dù không được tự do nhưng cô vẫn hạnh phúc. Con người đúng là chẳng bao giờ hiểu được ai khác ngoài chính bản thân mình.

“Này, xin lỗi nhé.”

Nghe tôi nói thế, Miho bật cười hỏi, “Sao cậu lại xin lỗi? Tớ đang ghen tị với Kanna chút thôi.”

“Tại sao?”

“Vì cậu không hiểu những chuyện như thế.”

Hình như vẻ mặt tôi bối rối lắm. Miho cười khe khẽ. Vẻ quyến rũ ấy có thể làm mê mết bất cứ người đàn ông nào. Họ sẽ muốn kéo cô vào lòng, ôm siết lấy, biến cô thành của riêng mình. Nhưng như thế không có nghĩa là cô không có ưu phiền.

Mùi thịt nướng cùng tiếng mỡ xèo xèo vọng ra, rượu vang cũng được mang tới.

“Kanna, sắc mặt cậu có vẻ không tốt đấy.”

“Tối qua tớ mất ngủ.”

“Hôm nay tớ có khiến cậu quá sức không?”

“Không đâu, từ Tết đến giờ tớ cứ vẽ suốt, ngày nào cũng ở lý trong nhà. Đã thế, hôm nay, nguyên tác cho tranh minh họa còn đến chậm nữa nên tớ chỉ đang đợi thôi. Cậu hẹn đúng lúc mà.”

Dù có mặc quần áo che đi nữa thì cũng không thể giấu được làn da mệt mỏi, chắc sắc mặt tôi phải kinh khủng lắm. Tôi thấy xấu hổ khi để một người da dẻ láng mịn từ đầu đến chân như Miho lo lắng hộ.

“Kanna, cậu có vẻ tự do thật đấy. Bạn trai đang sống chung không nói gì à? Nhắc mới nhớ, hôm nay là Chủ nhật, cậu ra ngoài thế này có sao không? Chồng tớ thì đi chơi gôn nên cứ v ết ần chi ầu tối là được.”

Tôi lắc đầu.

“Có biết tớ ra ngoài, Akihito cũng không ý kiến.”

Bận rộn với các tác phẩm thông thường, lại thêm công việc mới nhận hồi cuối năm từ tạp chí định kỳ nên tôi chểnh mảng việc nhà. Tuy sống chung với Akihito nhưng chúng tôi hoàn toàn không chạm mặt nhau.

Vì không bị nói gì nên thấy thoải mái? Không có chuyện đó đâu. Mỗi lần thấy Akihito lẳng lặng dọn núi quần áo bẩn chất đống trên xô pha sang một bên để lấy chỗ ngồi hay khi anh rửa hết đồng bát đĩa bẩn tích trong bồn rửa là tôi lại căng thẳng. Dù tôi xin lỗi đi chăng nữa, anh cũng đáp “Không sao” mà chẳng thèm nhìn tôi.

Hằng ngày, Akihito làm cơm hộp, đạp xe đi làm, thư giãn trong bồn tắm, chơi điện tử đến khi đi ngủ. Một cuộc sống nề nếp theo nhịp sinh hoạt cá nhân. Những lúc vẽ đi vẽ lại mà vẫn không ra được tác phẩm ưng ý, bất giác tôi lại có những ý nghĩ tiêu cực như “Công việc có thể kết thúc khi hết giờ làm thì hay quá nhỉ!” hoặc “Làm gì cũng không cần phải gắng hết sức thoải mái thật đấy!”, xong lại tự căm ghét bản thân. Chẳng phải tôi chọn công việc này vì niềm yêu thích sao? Thật đáng thương.

Bởi vậy, tôi thấy mừng khi Miho hẹn gặp. Đã gần mười ngày tôi không hề bước chân ra khỏi nhà nên cũng hơi do dự.

“Kanna này,” Miho hơi nghiêng đầu. “Cậu có quan hệ với bạn trai không?”

Tôi giật mình. Giả vờ liếc sang bàn bên cạnh, tôi nói dối, “Ừ thì, cũng thỉnh thoảng.”

Miho nhìn tôi, “Thế hả?” Nhịp tim tôi đập nhanh hơn một chút. Giống như đêm qua, lúc Akihito đứng sau lưng tôi ở phòng tắm.

Lúc ấy tôi vừa đọc tin nhắn của Miho, vừa kiểm tra lại chân tóc lâu ngày không ra tiệm chăm sóc cùng đám lông mày lộn xộn.

Đột nhiên có bóng ai trong gương, nói sát vào tai tôi, “Em chuẩn bị đi ngủ à?”

“... Em vẫn còn phải làm việc.”

Tôi không buồn nhìn bóng anh trong gương. “Thế à,” Akihito nói rồi biết ý quay đi. Tôi ngoảnh lại gọi với theo.

“Anh dọn nhà vệ sinh giúp em đúng không? Cảm ơn nhé.”

“Ừm.”

Akihito đi thẳng về phòng ngủ, nói “Ngủ ngon!” rồi khép cửa.

Gần đây chúng tôi không hề làm chuyện chăn gối, đến lần cuối là bao giờ tôi cũng không nhớ nổi. Có thể là tại chúng tôi không ngủ chung giường với nhau, nhưng nhìn chung tôi không có tâm trạng để yêu đương.

Nói mới nhớ, sao tự nhiên Akihito lại vào phòng tắm nhỉ?

Trong lúc tôi mãi nghĩ ngợi thì món chim cút nướng đã được bung lên. Các móng chân nướng cháy co quắp lại, thân mình được nhồi căng mọng. Miho mỉm cười, “Cậu cứ ăn trước đi.” Sự tỉnh, tôi lấy dao cắt. Nước thịt trong suốt chảy ra, nước bọt trong miệng cũng ứa theo.

Tôi nhớ đến một người bạn cũ không thể ăn được những món còn nguyên hình dáng con vật. Chắc nhiều người sẽ bảo tôi nhấn tâm vì tôi thấy con chim rất ngon. Không chỉ tôi mà cả Miho cũng thích kiểu này. Tôi nói “Trông ngon thật đấy!” thì Miho gật đầu vẻ nôn nóng. Cô đã gọi món thịt vịt.

“Nhắc mới nhớ, người yêu cậu có biết chuyện đợt tất niên không?”

Tôi hơi nhẹ nhõm khi thấy cô đổi chủ đề.

“Tớ có kể là sẽ đến chỗ Haseo, nhưng nói dối là để dự tiệc đếm ngược cuối năm cùng các anh chị khóa trên trong câu lạc bộ cũ.”

“Tức là anh ấy biết đến sự tồn tại của anh Haseo đúng không?”

“Thì tớ đã bảo là chẳng có gì mà, giấu mới thành ra kỳ quặc. Tuy có lần anh ấy để ý đến nhưng sau cũng nhạt dần. Tớ nói cuối năm đi gặp Haseo, anh ấy cũng chỉ ừ.”

“Tại sao nhỉ?”

“Hả?”

“Thì, anh Haseo là sự lựa chọn số một còn gì. Giả sử là tớ, không tính bạn trai của Kanna thì tớ sẽ chọn anh Haseo, bất kể đã ngủ với cái anh tình nhân bác sĩ đó bao nhiêu lần đi chẳng nữa.”

Tôi sững người. So với từ “quan hệ” thì từ “ngủ” nghe thật hơn nhiều.

“Nhưng mà giữa bọn tớ không phải quan hệ nam nữ. Qua lần này tớ đã xác nhận được chuyện đó.”

“Đấy là cậu nghĩ vậy thôi.”

Miho đưa tay lấy dao đĩa. Món chính đã được bày lên trước mặt cô tự bao giờ.

“Chẳng phải với anh Haseo thì Kanna là sự t ồn tại quan trọng mang tính tuyệt đối sao? Vốn theo chủ nghĩa bí mật mà chuyện gì cũng kể cho cậu, chứng tỏ anh ấy tin tưởng rằng cậu sẽ hiểu được. Anh ấy có thể thay người yêu, nhưng lại không muốn mất đi Kanna, tri kỷ của mình. Lưu luyện không muốn mất đi, theo một nghĩa nào đó cũng là tình yêu.”

Miho vừa cắt thịt vịt ra thành từng miếng nhỏ vừa nói bằng giọng ôn hòa.

“Vì anh Haseo vốn không phải người sâu sắc nên có khi ngay bản thân anh ấy vẫn chưa nhận ra. Nhưng bước qua tuổi bốn mươi là suy nghĩ có thể thay đổi đấy. Hơi khó tưởng tượng nhưng Kanna ạ, đối với những người không sống bằng tài năng đặc biệt thì tuổi tác là vấn đề nghiêm trọng lắm. Ngay ở tuổi này đã lờ mờ cảm thấy mình đang già đi r ồi.”

Nước xốt màu nâu lẫn với màu đỏ máu của thịt tươi được nấu chín tái.

Thi thoảng tôi cũng lo lắng khi về già sẽ chẳng còn việc để làm nữa, nhưng quả thực không hình dung ra. Tôi định phản bác r ồi lại thôi. Chắc hẳn mọi chuyện sẽ không diễn ra như thế. Đúng là giữa họa sĩ như tôi và người bình thường như Miho có một sự khác biệt về tuổi tác và chuẩn mực xã hội. Miho không phân biệt đối xử, cô chỉ đang nêu ra điểm khác biệt.

Dù gì tôi cũng không tưởng tượng nổi Haseo sẽ thay đổi ra sao.

“Tớ không nghĩ thế đâu. Haseo không hề đòi hỏi bất cứ thứ gì từ tớ, có lẽ từ nay về sau vẫn vậy.”

“Ừ, chính là thế.”

“Hả, là sao?”

“‘Vẫn vậy’ chính là vĩnh viễn đấy. Dù không đòi hỏi bất cứ thứ gì nhưng lại không rời xa. Giữa hai người là mối quan hệ tin tưởng nhau tuyệt đối.”

Cường điệu quá! Tôi im lặng. Miho bèn gọi, “Này.” Nụ cười đã biến mất trên khuôn mặt cô.

“Nếu cậu không muốn mất anh ấy thì tuyệt đối không được quan hệ với nhau đâu đấy. Chỉ cần như thế, Kanna sẽ mãi đặc biệt. Nhất là khi công việc đang thuận buồm xuôi gió, phải giữ gìn sức khỏe.”

“Hai chuyện này có liên quan sao?”

“Có chứ, phải luôn giữ cho mình một chốn an toàn để cảm thấy thanh thản hơn. Đó cũng là một trong những lý do khiến tớ ngoại tình, nhưng nhỏ thôi. Thay vì sống mà cứ nơm nớp lo sợ không biết khi nào mình sẽ bị vứt bỏ thì nắm lấy quyền chủ động sẽ tốt cho sức khỏe, Kanna không nghĩ thế à?”

Nói sao nhỉ? Cơn say bắt đầu ập đến khiến bộ não thiếu ngủ của tôi không thể nào tập trung được.

Nếu bị người ta quăng vào mặt câu “Bạn khác giới nghe thật là gian xảo” thì thế nào Miho cũng bật cười như không phải chuyện gì to tát. Tôi thích sự trong trẻo đó. Tôi chăm chú nhìn cầ n cổ mềm mại đang uống vang của cô.

“Miho này, cậu có người bạn khác giới nào không?”

“Chẳng còn ai. Tất cả đều nằm trong đội hình dự bị hết rồi. Ừm, chắc là quả báo đấy. Xung quanh tớ toàn những người đàn ông có ý đồ đen tối, bản thân tớ cũng chỉ cảm thấy thế mỗi khi được đối xử tử tế thôi.”

Miho nói đầu đầu. Khoảnh khắc ấy, tôi nhận ra.

Cô ấy đã mất đi người “anh trai” kia rồi.

Nhưng tôi không thể hỏi thẳng được. Đang không biết phải đề cập ra sao thì Miho phì cười.

“Này này, cậu muốn ăn món tráng miệng nào? Quán có món compote^[20] hoa quả rất được. Nhưng mùa này ăn Tarte Tatin^[21] mới đúng kiểu. Mấy món có sô cô la cũng béo ngậy, ngon lắm.”

Tôi chăm chú nhìn Miho. Không còn “anh trai” nữa, cô trở thành người phụ nữ xinh đẹp, quý phái hơn thời đại học, nhưng có phần trống rỗng. Nhìn bên ngoài thì không biết cụ thể, đâu vậy, chắc chắn cô đã đánh mất thứ gì đó, không thể tìm lại.

Tôi gỡ xương chim cút, giả vờ suy nghĩ xem chọn món gì. Không quen dùng dao nĩa nên chúng cứ chạm vào nhau, phát ra những tiếng lanh canh.

Miho nói muốn đi xem hàng giảm giá đợt cuối, tôi bèn đi cùng cô chừng một tiếng. Tôi rút tiền vừa được chuyển vào tài khoản, đi thẳng về phía góc không giảm giá, lấy một đôi giày gót nhọn, rất cao, màu đỏ bóng loáng. Đó là món đồ thương hiệu Ý mà tôi đã muốn mua từ lâu.

Tạm thời tôi chưa nghĩ ra trang phục gì sẽ hợp với đôi giày đỏ chói này, trông chẳng giống phong cách họa sĩ mình họa chút nào. Nhưng mà, kệ.

Thỉnh thoảng ra ngoài mua sắm, thư giãn thế này khiến tâm trạng tôi khá hơn. Đây là lúc có thể đối diện với cá tính của bản thân. Ngay cả Haseo cũng đặt may đồ vét cho những dịp quan trọng. Từ ngày xưa anh đã ghét ăn mặc tuềnh toàng.

Đang đứng xếp hàng trước cửa phòng thử đồ, Miho cười bảo, “Kanna mạnh mẽ thật đấy.”

Nghe tôi nói sẽ đến thư viện thành phố ở Okazaki, Miho bảo cũng muốn tới đó xem triển lãm. Mượn vài quyển sách làm tư liệu tham khảo cho công việc xong, tôi bước ra thì thấy cô đang ngồi trên ghế băng, chúng tôi quyết định đi uống trà ở một quán Pháp cạnh bờ sông. Lại lên cơn thèm đồ ngọt nên tôi gọi món bánh baba^[22] tắm thật nhiều rượu Rum, còn Miho gọi một chiếc St. Honoré^[23]. Miho mỉm cười bảo, “Cậu thích rượu nhỉ!” Rồi khéo léo nhón kẹo màu hồ phách trên tảng kem và bánh su mà không để bẩn tay.

Dõi theo bóng lưng Miho nhẹ nhàng leo lên xe buýt về nhà, tôi có cảm giác đã lâu lắm rồi mới tiêu tốn thời gian theo đúng phong cách của phụ nữ.

Về tới căn hộ, tôi thấy Akihito đang chơi điện tử ở phòng khách.

Anh nói mà không ngừng đầu lên, “Em về rồi.”

Lúc tôi hỏi “Anh không ra ngoài à?” thì anh đáp, “Sao anh lại phải ra ngoài?”

Tuy tôi không có ý đó nhưng cũng chẳng buồn thanh minh, cứ thế đi vào nhà tắm. Vì tôi đã ăn no căng bụng trước khi về mất rồi nên không định ăn cơm tối. Chỉ hiên hôm nay là ngày nghỉ lại là dịp hiếm hoi hai người cùng ở nhà, có lẽ nên làm món gì đó. Chắc, nhưng trên thực tế tôi chỉ muốn ngồi vào bàn vẽ ngay lập tức. Vì nguyên tác gửi tới khá trễ nên trước đó tôi đã hỏi đại khái về yêu cầu vẽ, bản phác thảo cũng hòm hòm, tuy vậy vẫn muốn đọc rồi mới lên màu. Hạn nộp là ngày kia nhưng phải nộp bản vẽ gốc bằng đường chuyển phát nhanh nên chỉ còn thời gian đến

chiều tối ngày mai. Có hai bức A4 thôi nhưng chắc đêm nay không được ngủ rồi.

Tôi đi vào phòng làm việc, bật máy tính lên kiểm tra thư điện tử.

Vẫn chưa đến.

Tôi vào bếp, mở tủ lạnh. Chẳng có gì dùng được, chưa kể nhớ mai Akihito cần làm cơm hộp mang theo nên tôi cũng không muốn tự tiện sử dụng những nguyên liệu để sẵn trong tủ. Còn ra ngoài mua đồ thì phiền lắm.

“Anh này,” tôi vừa lại gần chỗ xô pha Akihito đang ngồi thì anh đã nói ngay, mắt không rời khỏi màn hình, hai ngón cái vẫn lạch cạch bấm điếu khiến cần tay, “Anh ăn linh tinh cho qua bữa, em cứ làm việc đi.” Rõ ràng tôi chưa nói gì cả.

Tôi đâm ngán ngẩm. Đúng là tôi đi chơi với Miho về, nhưng rõ ràng chẳng ai có quyền xét nét cách tôi sử dụng thời gian cá nhân, tại sao tôi phải cảm thấy như mình là người có lỗi? Ăn riêng thì đã làm sao?

Tuy không muốn nhưng tôi vẫn nói “Cảm ơn anh!” rồi đi vào bếp pha húng trà. Lúc nào cũng có bản khoản không xóa bỏ được. Rằng Akihito để tôi ưu tiên công việc của mình có phải là do anh ân cần? Hay anh đang trối buộc tôi bằng lòng biết ơn và cảm giác tội lỗi? Tôi giật mình khi không nghe thấy tiếng trò chơi điện tử nữa. Quay lại phòng khách thì Akihito đã đeo tai nghe, tiếp tục chơi. Tôi đặt cốc trà phở anh lên bàn rồi đi vào phòng làm việc.

Bật bản nhạc yêu thích lên, tôi tập trung soạn bản tập hợp các tác phẩm của mình từ trước đến nay. Biên tập viên vừa liên lạc hồi cuối năm đã quyết định sẽ gặp vào tháng sau. Từ giờ đến lúc đó, tôi phải chuẩn bị sẵn sàng, từ tác phẩm cũ cho đến ý tưởng mới về sách tranh. Điện thoại đổ chuông vài lần nhưng tôi không chú ý.

Vừa lờ được Akihito thì chuông báo fax bỗng réo vang. Tôi nhảy dựng lên.

Nhìn đồng hồ, tôi thót cả tim. Đã hơn 10 giờ.

Tuy trong fax có viết những lời xin lỗi nhưng hoàn toàn không đề cập đến việc thay đổi hạn nộp bài. Tôi lướt nhanh qua những dòng chữ nhỏ trong nguyên tác.

Kiểu gì cũng phải đọc, nhưng cần lướt dạn trước đã.

Tôi lao đảo ra khỏi phòng làm việc, vào nhà tắm rửa màu dính trên tay. Nếu biết fax đến muộn thế này thì tôi đã ngủ một chút lấy sức rồi. Dưới bóng mắt đã xuất hiện quầng thâm nhạt.

Đi vào bếp, tôi nghĩ, hay ngâm mình trong bồn tắm cho tỉnh táo đã nhỉ? Đi sang nhà tắm rồi, lúc xả nước vào bồn tôi lại thay đổi quyết định, không được, sẽ buồn ngủ mất.

Tôi hiểu mình không nên luống cuống, nhưng vẫn khó lòng bình tĩnh. Đúng lúc đó, máy fax lại réo lên.

Hóa ra là gửi lại trang bị cắt giữa chừng, không phải thư thay đổi hạn nộp bài như tôi đang hy vọng. Tôi thở dài, gửi email thông báo đã nhận được nguyên tác. Thôi, thế là chạy đăng trời.

Đúng lúc đó, đằng sau có tiếng nói, “Em này.”

Quá bất ngờ, tôi đứng bật dậy.

“Anh có chút chuyện muốn nói với em.”

Ruột gan tôi lộn tùng phèo. Akihito đã biết chuyện anh Shinji? Hay anh không thích tôi nói chuyện điện thoại với Haseo? Nếu có thể, tôi mong anh đợi đến ngày mai, nhưng hiếm khi trông Akihito nghiêm trọng thế này.

“À, ừm, sao thế anh?” Tôi rời khỏi phòng làm việc tràn ngập những bản vẽ phác thảo. Tôi không muốn người khác nhìn thấy các tác phẩm đang dở của mình.

“Đấy, lại nữa.”

“Dạ?”

“Nãy giờ toàn thế. Sao em không đóng cửa cho chặt vào? Lãng phí tiền đi đầu hòa đấy.”

Phải mất một lúc tôi mới hiểu Akihito đang muốn nói gì và cả lý do anh cứ liếc nhìn lúc tôi đi qua đi lại giữa phòng làm việc và nhà tắm. Chắc mỗi lần tôi mở cửa, gió ùa sang khiến anh khó chịu.

Người kỹ tính như Akihito là chuyên gia để ý những chuyện nhỏ nhất: Phân loại rác, hạn sử dụng và cả cái thói bật máy tính rồi để đấy của tôi. Dường như với anh, những chuyện đó không hề nhỏ nhất. Chỉ cần làm đúng ý anh thì về sau anh sẽ không nói gì, thậm chí không bao giờ có ý định ngó ngang đến tôi nữa.

Nhưng có thật anh chỉ muốn nói chuyện đó không? Nhìn thôi cũng đủ biết tôi đang sợ. Thế mà tất cả những gì anh muốn nói chỉ là lãng phí thời gian đi đầu hòa? Tại sao bỗng dưng anh lại đi soi mói cái chuyện không đâu vào đâu này?

“Chỉ thế thôi?”

“Chỉ thế thôi.”

“Sao bây giờ anh mới nói?”

“Lúc nào anh chẳng nói. Chẳng qua em không sửa thôi.”

“Không phải thế, tại sao anh lại nói vào hôm nay, thời điểm này?”

Akihito nhìn lảng đi chỗ khác, khẽ lắc đầu.

“Chịu, anh không hiểu được thời điểm của Kanna. Thôi, em đừng để ý.”

Anh liếc nhanh về tờ thời gian biểu tôi dán trên tường phòng khách, rồi quay lại xô pha. Đã sang tháng Giêng được mười ngày mà tôi vẫn dán nguyên tờ năm ngoái. Má tôi đỏ lựng lên.

Nếu có gì thì cứ nói ra là được kia mà?

Cuối cùng, tôi cũng hiểu. Con người này hoàn toàn không nhìn tôi, nói đúng hơn là không muốn nhìn tôi nên mới chơi điện tử. Tôi tắt phụt tivi. Anh giật nảy người. Ai thèm để ý đến việc anh đã lưu dữ liệu hay chưa.

“Nếu anh muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

“Không có.”

“Nói dối, rõ ràng lúc nào anh cũng cảm thấy bất mãn còn gì!”

“Đã bảo là anh không có gì muốn nói mà!”

Akihito nhấn mạnh, vẫn quay lưng về phía tôi.

“Thôi, anh đi ngủ đây.”

“Đợi đã.”

Tôi nắm lấy cánh tay anh. Akihito làm vẻ mặt như thể tôi rất phiền phức, gạt tôi ra.

“Bỏ ra.”

“Không.”

Chát! Anh vung tay còn lại lên đánh vào tay tôi. Phản ứng tự vệ nổi lên, tôi bấu chặt tay anh bằng các đầu móng tay.

“Đã bảo là bỏ ra!”

Anh lại vung tay lên. Lần này thì trúng mũi tôi.

Rõ ràng là có ác ý.

Mắt tôi mờ đi. Thế giới xung quanh chao đảo dữ dội. Dù đang choáng váng nhưng tôi vẫn nghĩ được bằng cái đầu rỗng tuếch, “Động đất!” Lúc nhận ra không phải động đất, chỉ có bản thân đang lao đảo thì cũng là lúc tôi ngã ngửa xuống sàn. Tôi hoàn toàn không có cảm giác lúc mông chạm đất.

Một dòng nước ấm ấm chảy xuống môi.

Chán đời thật, lại sổ mũi nữa. Tôi đưa tay chùi thì thấy lòng bàn tay đầy máu. Tôi sững cả người. Ngay giây tiếp theo, cơn tức giận đã lan khắp cơ thể như một đợt pháo hoa vừa bùng cháy.

Tôi ngược lên nhìn Akihito.

Anh trân trối ngó lại, có vẻ hoảng sợ nhưng không phải sợ tôi mà là sợ máu. Một người đàn ông cao lớn hơn tôi bỗng nhiên trông thật nhỏ bé. Akihito ứ ớ nói không thành lời, tôi vừa nhích lùi lại thì anh hét lên, “Không phải! Không phải đâu, anh không hề định đánh em! A, xin, xin lỗi em, Kanna, cho anh xin lỗi! Làm sao đây, máu...”

Tay anh khua loạn xạ nhưng không hề chạm vào tôi. Phải chăng đã lâu không gần gũi nên giờ không biết phải chạm thế nào? Tôi chẳng rõ nên tức giận hay khóc lóc.

Nhìn điệu bộ luống cuống như gà mắc tóc của Akihito, cơn giận đang phồng lên của tôi chợt xẹp lép.

Trông rõ ngốc. Có ý định đánh tôi rành rành mà mới trông thấy tí máu đã sợ, đánh thì chảy máu là chuyện đương nhiên chứ sao. Đến chuẩn bị tinh thần cũng không có, chỉ muốn giải tỏa bớt những uất ức bị tích tụ lâu nay, đúng là nửa vời.

“Đưa giấy ăn đây.” Giọng nói vô cảm vang lên từ miệng tôi. “Không lau ngay thì máu sẽ khô lại mất.”

Akihito cử động như bị giật dây, anh lấy hộp khăn giấy xong quay lại rút cho tôi mấy tờ.

Tôi lau máu vương trên sàn nhà xong, đứng dậy. Thế giới không còn quay cuồng nữa. Tôi vo tròn giấy nhét vào lỗ mũi. Vì không biết máu chảy

ra từ lỗ nào nên tôi nhét cả hai bên, mở miệng hóp không khí như cá chép.

Tôi cởi áo len, khoác áo khoác mỏng rồi sang nhà tắm, đổ nước giặt chuyên dùng cho hàng dệt kim vào chiếc áo len vậy máu, giặt bằng nước lạnh. Vì dính khá nhiều máu nên nước nhanh chóng bị nhuộm đỏ. Tay tôi lạnh toát. Sao rắc rối lại xảy ra vào lúc thời gian eo hẹp thế này?

Akihito đứng lặng sau lưng tôi, cách vài bước chân. Lúc tôi bảo “Sao anh chưa đi ngủ đi?” thì anh hỏi lại, “Kanna, em không đến bệnh viện có được không đấy?”

“Em không đi đâu. Mai là hạn nộp bài, em không có thời gian.”

Tôi quay lưng lại Akihito vẫn đang nín lặng, “Anh đi ngủ đi.” Vì không muốn cho anh cơ hội để xin lỗi nên tôi cố tình để nước chảy xối xả và giặt đờ. Một lúc sau, tôi nghe tiếng cửa phòng ngủ đóng lại.

Lúc ngẩng đầu đọc nguyên tác thì máu mũi đã ngừng chảy nhưng thái dương bắt đầu nhức nhối. Tôi uống thuốc giảm đau bụng kinh và tiếp tục vẽ.

Khoảng rạng sáng, hình như thuốc giảm đau hết tác dụng, cơn đau lại trào lên từ hốc mắt khiến tôi buồn nôn, quanh mắt và mũi nóng ran. Một mồi làm tôi vẽ chậm hẳn, màu cũng không ra được như ý muốn.

Nhưng không thể rời việc ra được. Ngoài kia chẳng thiếu họa sĩ thay thế, nộp trễ một lần thôi là không bao giờ nhà xuất bản đó đặt hàng nữa. Vấn đề sức khỏe không được coi là lý do chính đáng, quản lý sức khỏe của mình cũng là một phần của công việc. Tôi cười chế nhạo, vậy thì công việc bao gồm cả đào tạo người giúp việc rồi.

Tôi nghe thấy âm thanh khe khẽ từ bếp. Chắc Akihito đang làm cơm hộp.

Không gian yên tĩnh trở lại ngay. Tôi không nói gì, tiếp tục vẽ. Không biết từ lúc nào những cảm xúc như đau đớn hay khổ sở đều chai đi. Cơ thể con người đúng là một điếu kỳ diệu.

Giữa chừng, tôi gọi điện cho bên chuyển phát nhanh. Hôm nay mà không gửi được thì sáng mai sẽ không kịp đến Tokyo. Có lẽ tôi nên tính đến trường hợp tệ nhất là phải tự mình mang đi nộp.

Khoảng tầm 3 giờ chiều, chuông cửa réo một lần. Trong màn hình camera là khuôn mặt nhanh nhẹn của một cậu thanh niên bên chuyển phát nhanh.

Cậu hỏi bằng giọng phấn chấn, “Chị xong chưa ạ?” Tôi đáp, “Xin lỗi, cậu đợi thêm nhé.”

“6 giờ tôi lại đến. Chị cố lên!” Cậu động viên. Trước những lời dịu dàng ấy, nước mắt ứa ra khiến tôi phải lắc đầu thật mạnh để không khóc. Trao đổi mấy câu, lòng tôi nhẹ đi vài phần.

Thế nhưng, từ lúc đó cho đến khi hoàn thành, tôi mất nhiều thời gian hơn dự kiến. Tuy thuốc giảm đau đã hết tác dụng nhưng vì tập trung cao độ nên tôi không còn cảm thấy đau đớn. Chuông cửa lại reo.

“Tôi vẫn chưa xong.” Tôi đáp bằng giọng đau khổ.

Màn hình hiện lên cậu thanh niên khỏe mạnh, đang cười vẻ bối rối, “Thế ạ? Chị biết văn phòng của chúng tôi chứ? Nếu chị mang sang trước 8 giờ thì vẫn kịp đấy.”

Tuy biết cậu ấy không nhìn thấy, tôi vẫn gật đầu, giọng nói mạnh mẽ hơn, “Tôi biết rồi.”

Không sao, mình cố gắng được.

Đối với họa sĩ minh họa tại gia, văn phòng chuyển phát nhanh có gần hay không là một yếu tố quan trọng. May thay có một chỗ chạy từ chung cư này ra hết khoảng năm phút. Tôi quay lại phòng làm việc.

Tôi vẽ xong lúc 7 giờ rưỡi, lấy máy sấy tóc sấy khô tranh, bọc lại rồi khoác tạm áo choàng ra ngoài bộ đồ ngủ, rời khỏi nhà.

Ở chỗ rẽ xuống cầu thang chung cư, tôi suýt va vào người đang đi ngược lên. Là Akihito. Anh nhìn tôi vẻ kinh ngạc.

“Kanna...”

“Xin lỗi, em phải đi gửi bài.”

Nghe tôi nói, anh hấp tấp chặn lại, “Để anh đạp xe đi gửi cho. Kanna vânghi đi.”

“Anh đâu có biết địa chỉ văn phòng chuyển phát nhanh. Sắp hết giờ rồi!”

Tôi gạt anh sang một bên rồi ra khỏi chung cư, lao xuống dốc. Anh vẫn đứng như trời trồng ở sảnh, nhưng tôi không rảnh để quan tâm.

Tôi chạy thục mạng, may mà kịp.

Vừa rời tay khỏi phong bì, thở hắt ra một cái, tự nhiên cơ thể nặng trĩu, trán và hốc mắt đau dữ dội. Hình như mắt phải đang sưng lên. Từ lúc

trưa, thị giác tôi đã kém đi rồi. Lúc ghé qua hiệu thuốc mua thuốc giảm đau, người bán hàng không chịu nhìn vào mắt tôi, giống y như nhân viên ở văn phòng chuyển phát nhanh. Những người đi ngược chiều trên đường thì len lén quay lại soi mói.

Tôi không dám nhìn vào gương.

Akihito đang ở nhà. Không muốn về chút nào.

Tôi bắt tắc xi đến Gion.

Tôi dờ dẫm nhìn biển hiệu Trắng Non gần đèn, chân bước xuống cầu thang. Cửa treo tấm biển “Hết chỗ” nhưng lại không khóa, nên tôi cứ đi êm nhiên đẩy vào. Tôi biết ý nghĩa của “Hết chỗ”.

Chị Tsuyutsuki ngồi hút thuốc lá đằng bàn nước, trên chiếc xô pha kiêu cổ. Tôi nghe lòng nhẹ nhõm khi thấy chị ở một mình.

Nhận ra tôi, chị đứng phắt dậy. Liếc nhanh điều thuốc nơi tay rồi dúi nó vào gạt tàn trên quầy. Tôi dõi theo những chiếc móng sơn đen nghiêng đầu lọc xuống gạt tàn.

“Cô kia, cái mặt thế là sao hả?”

“Em bị ngã.”

“Nói vớ vẩn gì đấy?”

“Thế thì, em bị húc mạnh lúc ngồi xe hơi, mặt va vào kính chắn gió đằng trước.”

“Vớ vẩn!”

Chị hùng hổ tiến lại gần. Tôi toan đẩy ra thì cổ tay đã bị chị nắm chặt lấy. Chị nắm luôn cả vai tôi rồi lôi vào nhà vệ sinh. Móng tay dài bấm vào da thịt đau nhói. Tôi kêu ca, “Chị Tsuyutsuki, đau em,” nhưng chị chẳng quan tâm, đẩy mạnh tôi về phía gương.

“Cô nhìn cho kỹ mặt mình đi, nhìn xem nó thành cái gì!”

Vừa thấy hình ảnh trong gương, ruột gan tôi nhộn nhạo. Mặt mũi thế này bảo sao người đi đường cứ lăm la lăm lét.

Quanh mắt phải đã đổi thành màu bầm đen, trông cứ như một con gấu trúc. Mí mắt và sống mũi sưng vù, cả khuôn mặt bầm dập đến biến dạng, xanh xanh vàng vàng trông rất gớm ghiếc. Đầu tóc cũng rối bời, nhưng so với khuôn mặt khủng khiếp thì vẫn còn đáng yêu chán.

“Sao rồi?” Chị Tsuyutsuki nhìn chăm chăm vào gương. Đang giận dữ mà trông chị vẫn rất gọi tình.

“Nhìn thế nào cũng ra một người phụ nữ đáng thương.” Tôi cười bằng đôi môi nứt nẻ, hình như bị rách nên có cả vị máu.

“Cô bị đánh phải không?”

“À thì, giống như tai nạn ấy mà. Nhưng em không nghĩ nó tệ thế này. Cơ thể con người mong manh quá.”

“Thừa nhận đi chứ!”

Tôi không muốn thừa nhận.

Lúc đó, lần đầu tiên tôi nhận ra mình đã luôn coi thường Akihito. Đúng là ngốc. Sức lực của tôi như bốc hơi đi đâu hết.

“Ừm, đúng là em bị đánh.”

Chị đã buông tôi ra từ lúc nào. Tôi rời khỏi nhà vệ sinh, ngẩng xuống ghế rồi phủ phục lên mặt quỳ mát lạnh. Thật dễ chịu. Cứ thế này lăn ra ngủ cũng được. Có tiếng lấy đá lạnh cạch cạch từ tủ lạnh.

“Hôm nay hết chỗ đứng không, chị cho em mượn mấy món đồ trang điểm nhé? Em sẽ đi ngay.”

“Cô định đi đâu?”

“Đâu đó, ra khách sạn ở chẳng hạn.”

“Không về nhà được có nghĩa là cô bị người yêu đánh đúng không?”

Tuy không định bao che cho Akihito nhưng tôi không xác nhận.

“Cún cưng sắp đến rồi nên chị chỉ làm cho cô được việc này thôi,” chị đưa cho tôi túi nylon đá bọc trong chiếc khăn tắm.

“Hết chỗ” có nghĩa là Cún cưng - “bê tôi”, cũng là người tài trợ của chị Tsuyutsuki - sẽ đến gặp chị. “Cún cưng” là một người đàn ông có tuổi, đầu hói, lùn tịt, dẫu muốn khen xã giao là phong độ cũng không khen nổi. Tên thật của người ấy chỉ mình chị Tsuyutsuki biết. Tuy không tưởng tượng ra được dáng vẻ cung phụng của ông ta khi ở cùng chị nhưng nghe Akira kể thì đó là vị giám đốc tài năng của một doanh nghiệp lớn ở Tokyo.

“Hôm nay bọn chị ra ngoài nên em cứ ở đây đi, cũng có nhúc nhích được đâu. Ngủ ở xô pha ấy, chị sẽ mang chăn cho.”

Chị Tsuyutsuki đã quấn sẵn khăn lông trên cổ, đi đôi bốt đen dài, gót nhọn, vì yên ren, tiếng bước chân cộp vang vọng khắp quán.

“Những thứ trong tủ lạnh em cứ lấy mà ăn.”

“Cảm ơn chị. Xin lỗi nhé, em chẳng còn chỗ nào khác để đi. Vác bộ mặt này sang nhà bạn thì họ lại làm loạn lên mất.”

“Em không đến chỗ nhân tình được à?”

“Em không muốn dựa dẫm.”

“Anh chàng Haseo thì sao? Nếu ở gần thì hẳn em sẽ lao thẳng đến chỗ anh ta?”

Thấy tôi không nói gì, chị cười, “Rốt cuộc thì cô vẫn bị chứng phức cảm, yêu bố mình quá mức.”

“Nghĩa là sao ạ?”

“Đến đây,” chị trở chiếc ghế xô pha. Tôi vừa nằm xuống, chị liền đắp cho hai cái chăn dày cộp.

“Tối nay chị sẽ không giáo huấn cô. Nhưng cô cũng nên tự nhận thức được việc mình là loại đàn bà dễ khơi gợi thói bạo lực ở bọn đàn ông.”

Chị xoa đầu tôi. Mặt ghế xô pha lẫn mùi thuốc lá khen khét. Tôi nhớ lại căn phòng của Haseo. Cơn buồn ngủ khó cưỡng chợt ập đến.

Tôi cảm nhận được luồng gió lạnh thốc vào cổ cùng tiếng giày cồm cộp xa dần của chị Tsuyutsuki.

Sau đó mọi vật chìm vào bóng tối mịt mù.

Sáng hôm sau, các chỗ sưng đã đỡ. Chị Tsuyutsuki ép tôi uống trà pha thuốc màu nâu đục ngầu.

“Xem ra xương không sao cả,” chị nhận xét, vẻ nhẹ nhõm. “Mấy vết bầm này sẽ chuyển sang xanh, vàng rồi hết thôi. Tuy mặt cô ghê lắm nhưng đây, làm thế này là được.”

Chị quăng cho tôi miếng che mắt. Chắc chị cũng quen rồi.

“Bình thường chắc chị là người đi đánh nhỉ?”

“Cô thôi đi, chị không gây ra vết thương xấu xí thế này đâu. Ngay cả người đánh cũng biết đau chứ.”

Nghe chị nói, tôi nhớ đến Akihito. Không biết anh có đau tay không. Chắc thấy tôi ra ngoài không nói năng gì anh cũng hoang mang lắm, nhưng không hề hấn tin hỏi thăm. Lòng tôi mới trấn tĩnh giờ lại nhộn nhạo.

Tôi trấn an chị Tsuyutsuki đang lo lắng, “Em nghĩ là anh ấy đi làm rồi nên chắc không sao đâu,” rồi chạy như bay ra bắt taxi về nhà.

Không thấy xe đạp của Akihito ở bãi để xe của chung cư. Tôi trèo lên cầu thang, mở cửa.

Căn phòng trống không.

Vì anh đang đi làm nên đương nhiên không có ở nhà rồi.

Không đúng, có gì đó khác.

Không thấy máy tính của Akihito. Giá sách dùng cho công việc của anh cũng bị rút ra lỗ chỗ. Tôi vào phòng ngủ, mở tủ quần áo. Không thấy áo vét của anh. Tối qua anh đã đóng gói hành lý.

Lờ mờ quay lại phòng khách thì đập vào mắt tôi là bức thư màu trắng để trên bàn.

Trong căn phòng lạnh lẽo, ánh nắng lặng lẽ lọt vào từ các khe cửa, tiếng sột soạt mở tờ giấy đang được gấp lại nghe vang lạ thường.

Đã lâu lắm rồi mới nhìn thấy nét chữ nghiêng nghiêng của anh. Nội dung bức thư là gì, tôi cũng đoán được.

Xin lỗi em khi anh chỉ dám viết thư.

Nếu em nghĩ anh chạy trốn thì anh cũng không có gì thanh minh. Nhưng không phải chạy trốn em, mà chạy trốn chính mình vì đã nổi cáu với em. Đạo này, lúc nào anh cũng thấy bực bội. Nhưng không phải mình em là người có lỗi. Anh có nhiều điều bất mãn muốn nói nhưng chắc em cũng vậy. Lẽ ra, chúng mình phải ngồi xuống trao đổi với nhau sớm hơn nhưng hằng ngày, cứ nhìn thấy em nỗ lực biến ước mơ thành hiện thực là anh lại không thể lên tiếng. Và những cảm xúc bị đè nén đó đã bùng phát.

Anh có cảm giác em không cần anh nữa. Nhưng lòng tự trọng không cho phép anh nói ra điều này. Cứ thế, kể hèn hạ là anh im lặng làm tổn thương em. Anh thực lòng xin lỗi. Nhưng em là người phụ nữ mạnh mẽ. Em hoàn toàn có đủ sức mạnh sống tiếp cuộc đời của mình. Nên anh nghĩ, từ nay về sau em vẫn sẽ vững vàng. Anh sẽ ủng hộ em từ xa. Anh đến ở nhà bạn một thời gian. Vì chưa tìm được nhà nên thỉnh thoảng

anh còn về lấy đồ, nhưng nếu em báo trước thì anh sẽ đến vào những lúc em vắng mặt.

Cứ như có ai đó lấy gậy sắt nện vào giữa xương sườn tôi. Không hề đau đớn, nhưng hơi lạnh thốc vào tê tái. Tôi không thở được.

Cuối thư anh thêm: *Em ghét từ “ước mơ” phải không, anh xin lỗi.*

Khoảnh khắc đọc dòng chữ ấy, tôi nấc lên. Tệ hại.

Chẳng một lời chia tay. Tự biến mình thành kẻ ác, tự quyết định, tự rời bỏ. Bản thân anh được xin lỗi trước nhưng chẳng cho tôi cơ hội mở lời.

Thế nhưng, tôi cũng vậy. Lấy bận rộn làm cớ để tránh mặt anh, tôi đã lợi dụng Akihito, người không bao giờ than thở. Tôi đã dấn anh vào chân tường.

Tôi sai. Đúng là tôi sai, nhưng Akihito cũng thật tệ.

Tôi lột miếng che mắt ra, nước mắt đã chảy rơi xuống mặt bàn. Mắt lại sưng lên cho mà xem. Thế nhưng tôi không kiên chế được.

Cái gì mà “em là người phụ nữ mạnh mẽ” chứ?

Mạnh mẽ thì có gì sai? Toàn tâm toàn ý làm việc thì có gì sai? Không phải anh thích tôi như thế rồi tình nguyện ở bên tôi sao? Cái gì mà tôi không cần anh nữa?

Đừng có suy nghĩ ngu ngốc, đừng cố bao biện, cũng đừng tự biến mình thành nạn nhân.

Chẳng phải vì tôi mạnh mẽ hơn anh dự đoán nên anh mới là người không cần tôi nữa sao?

Chỉ vì Akihito không muốn nhìn thấy tôi. Anh không muốn nhìn tôi tự chữa lành vết thương do anh gây ra. Có bị cho là chạy trốn thì cũng chấp nhận? Đúng là anh đã chạy trốn còn gì? Anh đã bỏ chạy khỏi tôi, khi tôi không còn yếu đuối nữa.

Có ước mơ thì muốn biến nó thành sự thật. Có dự vọng thì muốn được thỏa mãn. Nhớ bị thương thì muốn chữa lành. Đó đều là lẽ đương nhiên.

Thế nhưng, sự mạnh mẽ lại khó xác định hơn nhiều.

Tôi hoàn toàn không mạnh mẽ, chỉ cố tỏ ra mạnh mẽ mà thôi.

Tôi khóc đến mức nôn nao. Haseo. Chỉ Haseo mới giúp tôi giải tỏa. Tôi muốn nghe cái giọng cười khàn khàn ấy.

Nhưng bây giờ, không được phép trông chờ vào sự nuông chiều của anh.

Không được, không được. Đầu nghĩ vậy nhưng tay tôi đã lục túi áo khoác lấy điện thoại. Tôi cắn môi, siết chặt lấy nó. Không được.

Đúng lúc ấy, điện thoại trong tay tôi rung lên. Tiếng rung dùng đục báo cuộc gọi đến.

Tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường. 12 giờ trưa.

Đây là lúc Haseo thường nghỉ ngơi trên xe của công ty.

Điện thoại vẫn tiếp tục rung.

Năm năm, Haseo đã nói là sẽ tiếp tục làm việc ở đây trong vòng năm năm tới.

“Sau năm năm sẽ có nhiều thay đổi.”

Những lời ấy quay mòng mòng trong đầu tôi.

Tôi sống chung với Akihito cho đến nay là được năm năm.

Tôi cứ chăm chăm nhìn cái tên hiện trên màn hình điện thoại tinh thể lỏng, không thể cử động được, cứ như đã bị anh nhìn thấu tim gan. Ngay từ ngày xưa, lúc nào anh cũng gọi tôi vào những thời điểm quan trọng. Càng thế thì lại càng không được dựa dẫm.

Nước mắt và những vết sưng làm tôi ngứa ngáy sốt, nhưng vẫn lạnh xương sống vì hơi giá của sàn nhà. Tôi nhận ra những khoảng trống mà Akihito để lại đây đó trong căn hộ. Những khoảng trống ấy như đang tán dương tôi - kẻ đã đuổi được chủ nhà đi.

Tôi so vai lại như thể đang bầu vú vào chiếc điện thoại nhỏ bé, nước mắt nhỏ tong tong lên màn hình. Không được. Nếu muốn nghe thì phải nín khóc trước đã. Đột nhiên điện thoại ngừng rung. Cuộc gọi đã được chuyển sang hộp thư thoại. Trong khoảnh khắc, ngón tay tôi cử động.

“Ô, cuối cùng cũng nghe.”

Cái giọng oang oang muôn thuở của Haseo phát ra từ thiết bị điện tử bé tí. Vừa nghe giọng anh, tôi có cảm giác bầu không khí ngọt ngào trong phòng bị xua tan trong nháy mắt.

“Haseo...” Tôi gọi tên anh, kèm tiếng thở dài.

“Ờ, sao? Đang ngủ nướng hả? Hay lại vừa thức trắng đêm xong?”

Haseo cười, nói giọng tự đắc, “Megumi đỡ rồi đấy.”

“Megumi?”

“Nào nào, lần trước anh chẳng kể với cô có em được sĩ nhìn ngon ăn nhưng lại ít nói còn gì? Lúc anh gọi bằng bé thì em ấy bảo anh gọi bằng họ, thế là anh cứ gọi là Megumi, Megumi suốt. Càng cái kiểu thích tỏ ra cứng cỏi thì lại càng dễ đổi!”

Anh nói với về khoái chí. Nghe anh nói, tôi mới nhớ cuộc điện thoại lần trước, anh có nhắc đến việc cưa cẩm cô bé kia như thể đang đánh cược. Chắc chắn Haseo đang bắt cá hai tay, một cô bé 22 tuổi đang làm lễ tân công ty điện thoại di động và một phụ nữ đã có gia đình quen ở rạp chiếu phim. Chưa kể những cô gọi là đến ngay như gái quán bar hoặc mấy em biểu diễn trong hộp đêm, ngoài ra còn hai, ba cô nữa. Tôi nhớ đến đời tư ngốc nghếch của Haseo nhưng chỉ thấy tệ thêm, không phấn chấn lên được tí nào.

“Sao thế? Không phản ứng mạnh như mọi khi?” anh nói giọng chề giễu.

“Đâu có. Em hơi mất tập trung thôi.”

“Thế ư? À, tuyết lại rơi đấy. Từ đầu năm đến giờ cứ tuyết mãi thôi.”

“Tuyết...”

Tôi nhớ lại đêm tất niên. Căn phòng của Haseo, nơi chúng tôi bị tuyết giam cấn, vừa yên tĩnh vừa ấm áp. Ở đây thì hoàn toàn không có tuyết, trời nắng đẹp nhưng lạnh đến thấu xương.

Đột nhiên, Haseo im lặng.

“Đừng bảo cô đang khóc đấy nhé.”

“Em có khóc đâu.”

Đúng thế mà. Chẳng biết từ lúc nào, nước mắt đã ngừng rơi.

“Nói dối. Chắc chắn đã xảy ra chuyện. Công việc? Hay đàn ông?”

“Đàn ông. Bạn trai em bỏ đi rồi.”

Tôi nói giọng đau khổ, liền bị Haseo cười hô hố vào mũi.

“Bị đá rồi chứ gì?”

“Lắm chuyện!”

“Bị cậu ta ra tay trước rồi nhỉ?”

“Ý anh là gì?”

“Chỉ còn là vấn đề thời gian thôi, chờ xem ai nói ra trước.”

“Không phải chuyện như thế.”

Tôi phản bác bằng giọng yếu ớt.

“Em đã tính sẽ ổn định với Akihito. Anh ấy là người luôn ở bên em từ khi em mới có ý định lập nghiệp.”

“Chính thế.” Haseo hạ giọng, “Tình hình của cô thay đổi rồi nên không cần cậu ta nữa chứ gì?”

Không đúng. Tôi không phải loại người ăn cháo đá bát. Có thể tôi đã đánh giá thấp Akihito nhưng anh không phải đồ vật. Tôi chưa từng nói gì về việc cần hay không mà tại sao cả Haseo lẫn Akihito đều nói vậy. Tôi lắc đầu thẫn thức, nước mắt lại ứa ra.

“Không phải...”

“Chẳng thế nữa. Thừa nhận đi. Vì không dám thừa nhận nên cô mới khóc còn gì. Đừng có trốn tránh hiện thực.”

Chị Tsuyutsuki cũng bảo tôi phải chấp nhận thực tế. Nhưng mà...

“Là tại em đã đối xử không tốt với anh ấy.”

“Đừng có che đậy bằng những lời hoa mỹ. Cô là loại người muốn trôn ai thì sẽ làm được. Nếu thật sự cậu ta cần thiết thì cô đã không cư xử như thế.”

“Em khác với Haseo!”

Bất giác tôi hét lên. Tiếng hét vang dội khắp căn phòng yên tĩnh. Dù biết không có ai nhưng tôi vẫn rụt cổ, dáo dác nhìn quanh. Haseo cười cười, “Ê, bình tĩnh đi.” Nụ cười lúng túng của anh hiện lên trong tâm trí tôi, dường như anh đang hút thuốc.

“Thử nghĩ xem, nếu cô là người chủ động chia tay thì cô có nghĩ người bây giờ đang khóc là mình không?” Tôi không trả lời được.

“Không, đúng không?”

Chắc hẳn bản thân cô hiểu rõ, làm gì có sự thăng tiến nào mà không phải hy sinh.

Tôi có cảm giác những lời này toát ra từ sự im lặng của Haseo. Phải, tôi hiểu quá đi chứ, nhưng hiểu là một chuyện, chấp nhận là chuyện khác.

Đúng như lời Haseo, nếu tôi là người chủ động chia tay, chắc hẳn tôi sẽ không khóc. Tuy đã nhận ra sự rạn nứt trong quan hệ với Akihito nhưng tôi vẫn vờ như không thấy, rồi tự động viên là bằng cách nào đó, mọi

chuyện sẽ ổn. Tôi từng nghĩ Akihito sẽ không bao giờ rời xa mình. Những giọt nước mắt này không phải bởi nỗi đau mất đi Akihito, mà tôi đang khóc than cho sự mềm yếu và ngây thơ của mình.

“Cô mà là người buông bỏ thì đã tốt,” Haseo thở ra và lặp lại. Không biết anh thở dài hay đang nhả khói thuốc, “Nếu thế thì lúc này, cô đã có thể đi tìm một anh mới.”

“Con người không thể thay đổi tình cảm chóng vánh được!”

“Đồng gốc, lưu luyến là sở thích của những người rảnh rỗi!”

Lão này khó lường thật, tôi vừa nghĩ vừa thấy bức với cái giọng điệu anh-hơi-bị-thất-vọng-về-sự-chậm-tiêu-của-cô-đấy. Tôi sứt sứt trả miếng, “Em không muốn bị kẻ gốc máu lạnh chuyên đi lang chạ với phụ nữ như anh gọi là gốc.”

Nói đoạn, tôi im lặng một chút rồi lại thử tuôn ra vài câu ác ý với Haseo. Anh cười như thể chẳng hề bận tâm.

“Rồi, hiểu rồi, là anh sai. Hết thuốc chữa. Cuối tuần anh sẽ đến an ủi cô. Ăn cái gì ngon ngon rồi chơi tẹt ga.”

“Ờ, tại sao?”

“Tại sao à? Vì dù gì thì cô cũng đang cô đơn đúng không? Lợi dụng anh được thì cứ lợi dụng đi. Để anh đến chỗ cô. Đừng có bướng.”

“Không cần, không cần đâu! Anh không cần phải làm thế vì em!”

Tôi lớn tiếng ngăn lại, Haseo nói với vẻ bất ngờ, “Thế à?”

“Ừm, em vẫn phải làm việc. Chỉ là tâm trạng bất ổn chút thôi.”

Haseo đáp với giọng buông xuôi, “Hiểu rồi.” Chẳng rõ có phải anh chưa chịu bỏ cuộc không mà vẫn giữ máy trong im lặng. Chắc tại tôi từ chối chưa quyết liệt.

Đúng là thời đại học, cứ có chuyện là tôi lại nhờ vả Haseo, uống say rồi khóc lóc, than vãn đều ở trước mặt anh. Lúc nào anh cũng chỉ cười. Có lẽ ngay cả bây giờ Haseo vẫn giữ tâm trạng y như ngày xưa khi ngửi nghe tôi kể lể.

Thế nhưng bấy giờ, không cần mất công gọi điện mà chỉ cần đến phòng câu lạc bộ là sẽ gặp được Haseo trong không gian ấm khói ấy. Tuy không một xu dính túi nhưng thời gian thì vút đi cũng chẳng hết. Thế nên lúc đó, tôi lạm dụng thời gian của anh cũng không vấn đề gì.

Giờ thì khác. Tuy anh luôn tỏ ra thông dong nhưng bạn bè đầu tiên thôi về mức độ vất vả của công việc trình duyệt tại công ty nước ngoài ấy. Trên 2/3 nhân viên chưa làm được một năm đã phải bỏ việc. Sao tôi có thể yêu cầu anh lãng phí sáu tiếng đi đi về về trong ngày nghỉ quý giá chỉ để đến Kyoto được? Là người yêu thì chẳng sao, nhưng chỉ vì tôi buồn mà anh mất công mất sức đến thế thì sẽ vượt qua giới hạn trong mối quan hệ giữa chúng tôi.

Tôi muốn giữ nguyên quan hệ bây giờ với Haseo. Thoải mái, vui vẻ, không kỳ vọng, khoảng cách hiện tại của chúng tôi là vừa đẹp. Bắt đầu đòi hỏi thì mọi chuyện sẽ kết thúc. Mối quan hệ sâu đậm, một khi bắt đầu thì một lúc nào đó sẽ chấm dứt.

Gương mặt Akihito như hiện lên. Nói là gương mặt nhưng thực chất chỉ là gương mặt nhìn nghiêng trước màn hình trò chơi điện tử của anh. Tôi nhớ lại câu anh nói, “Bạn khác giới nghe cứ gian xảo sao ấy” bằng giọng vô cảm, không nhìn tôi mà chỉ chú mục vào trò chơi.

Ngay cả trong ký ức, anh cũng không hề nhìn tôi, trong khoảnh khắc, ngực tôi thắt lại đau đớn. Giây tiếp theo, tôi nhớ lại tâm trạng lúc quyết định sẽ sống chung với Akihito rồi nhận ra rằng tôi không có tư cách để trách móc anh. Tôi chưa từng nghĩ, “Ở chung với nhau thật hạnh phúc.” Tôi chỉ nghĩ, “Mình phải cố gắng.” Không phải cố gắng vì anh. Thời điểm chưa thể sống bằng nghề vẽ, tôi đã lo sợ không thể làm được gì cho cuộc đời mình. Đúng thế, tôi đã coi Akihito là lá chắn.

Giờ đã trở thành họa sĩ chuyên nghiệp rồi, tôi không cần đến lá chắn nữa. Đúng như Haseo nói.

“Ê, Kanna, có nghe không đấy?”

Giọng Haseo kéo tôi về thực tại. Cơn đau đầu cũng quay lại. Tôi cười cay đắng khi nhận ra ngay cả lúc đang dao động, lòng tự tôn vẫn ngăn tôi kể cho anh chuyện bị đánh.

“A, ừm, em vừa thừ người ra một chút. Em đi ngủ đây.”

“Không sao đấy chứ?”

“Ừm, không sao đâu. Haseo này...”

“Gì?”

Lời cảm ơn dâng đến cổ họng rồi lại bị đổi thành, “Anh không phải cất công đến tận đây đâu. Em chỉ yếu lòng vì hơi mệt thôi, không sao rồi. Bây

giờ em có thể dẫn b ồ v ề nhà, đỡ tốn ti ền khách sạn lại thành hay ấy chứ.”

Tôi gượng cười, đứng dậy. Nói dối một chút, chẳng sao hết.

Haseo khẽ cười, “Cô em đúng là dở hơi.”

“O?”

“Tự mình đến thì được nhưng người khác đến thì lại cự tuyệt. Từ ngày xưa đã thế.” Anh l ần b ần r ồi thêm, “Thôi thì tùy cô.”

Thật ra tôi cũng nhận ra đi ều ấy nhưng giả vờ, “Thế à?” Bản thân chủ động thì kiểm soát được, chứ ngược lại thì sợ lắm. Dù thế nào cũng rất sợ.

“Thôi nhé, anh phải vào làm đây.”

“Ừ, em biết r ồi.”

Anh nói “Anh sẽ gọi sau!” r ồi ngắt điện thoại. Căn phòng yên tĩnh trở lại, tiếng tích tắc của đ ồng hồ treo tường âm vang khùng khiếp.

Phòng vẫn lạnh như mọi khi nhưng không còn lạnh đến cắt da cắt thịt như lúc nãy nữa, là nhiệt độ bình thường trong nhà giữa mùa đông. Tôi thở ra từ từ và với lấy đi ều khiến đi ều hòa.

Tôi không gặp anh Shinji cho đến khi có thể gỡ miếng bịt mắt.

Vì sợ người khác đánh giá nên tôi ở l ỳ trong nhà sáng tác bất kể đêm ngày, không hề bước chân ra đường. Những tối muốn đi uống rượu để tiêu khiển thì đến quán của chị Tsuyutsuki. Akira nói giọng cao chót vót, “Ai da, bịt mắt mà nhìn cũng khêu gợi ghê ta,” còn chị Tsuyutsuki cười mũi, “Nhưng đã ba mươi tuổi đ ầu r ồi nên đau lắm đấy.” Tôi mắng hai người, “Lắm chuyện,” và tự pha rượu cho mình bằng một mắt.

Cuối tu ần, Akihito gửi tin nhắn, đ ồ đạc của anh l ần lượt ra đi. Căn hộ rộng ra nhanh chóng. Chẳng hiểu sao tôi có cảm giác đến tr ần nhà cũng cao hơn. Những ngày Akihito sang lấy đ ồ, tôi đ ầu cố gắng ra ngoài, đêm đến cũng không v ề mà ở lại nhà bạn.

Xung quanh tôi có nhi ều phụ nữ độc thân nên rất tiện, ngoài ra còn có nhi ều cặp vợ chồng dù đã kết hôn nhưng làm nghề tự do, so với nhân viên văn phòng thì họ giao thiệp thật lòng hơn nên tôi cũng dễ đến chơi. Miho thì không được như thế. Hôm trước, Miho có nói đời sống hôn nhân là “tù túng” và “phải chuẩn bị trước một chỗ dự bị phòng khi có chuyện gì xảy ra”. Giờ tôi đã lờ mờ hiểu tâm trạng cô khi ấy. Kết hôn hay sống chung

đều là những việc nguy hiểm được gây dựng trên tâm trạng bất an, bất kể đối tượng là ai đi chăng nữa.

Tôi luôn tâm niệm phải tránh mặt Akihito. Anh bảo nhiều đồ không rõ ràng là của ai nên muốn gặp một lần để trao đổi nhưng tôi đề nghị cứ giải quyết qua tin nhắn. Tuy làm ra vẻ gặp nhau sẽ không tốt cho cả hai nhưng kỳ thực là do tôi không muốn khóc hay làm những trò điên loạn vì Akihito nữa. Hơn bất cứ thứ gì, hơn bất cứ ai, tôi không muốn bị Akihito nhìn thấy vết bầm xấu xí xanh đen vẫn còn trên mặt. Bị chính người đã đánh mình thương hại hay xin lỗi, với tư cách là người bị đá, tôi thấy hơi quá sức chịu đựng.

Khoảng ba tuần sau, vết bầm biến mất hoàn toàn. Tôi trang điểm thật cẩn thận, vứt cái bịt mắt vào thùng rác trong nhà tắm. Miếng vải nhỏ bay tới rồi bị thùng rác nhựa nuốt chửng. Tôi bỏ qua âm thanh loạt soạt, không khóc ấy rồi đi tới điểm hẹn với biên tập viên.

Đây là lần đầu tôi quay lại ga Kyoto từ sau dịp Tết, lúc đến quán cà phê ở sảnh khách sạn Granvia thì vẫn còn mười lăm phút nữa mới đến giờ hẹn. Tắm thơm màu xám nhạt trải dưới sàn nhà êm lạ thường, tôi hồi hộp ngồi xuống ghế xô pha đơn.

Thở hắt ra, tôi xem điện thoại thì thấy có tin nhắn của Akihito: *Tan làm hôm nay anh sẽ đến lấy đồ*. Những đồ quý giá đều đã mang đi hết, với người kỹ tính như anh thì chắc là đến kiểm tra lại thôi.

Tôi không nhắn trả, nhưng ý thức được đây là lần cuối. Chuyện xưa chợt ùa về.

Akihito là người đề nghị, “Chúng mình sống cùng nhau đi.” Lúc đó, chúng tôi vẫn chỉ là bạn nên câu nói ấy đã thay thế cho lời tỏ tình “Chúng mình hẹn hò đi”. Anh còn xấu hổ thêm vào bằng giọng nhỏ xiu, “Làm thế cả hai đều thoải mái hơn đúng không?”

“Tôi nghĩ người như Kanna sẽ cần một nơi chốn bình yên. Nếu có thể thì tôi muốn được trở thành nơi chốn ấy.” Anh đã lí nhí nói đại loại như vậy.

Bấy giờ, tôi vẫn chưa thể sống nhờ vào việc vẽ minh họa, ban ngày còn phải làm thêm việc văn phòng ở bệnh viện đại học. Mức lương bèo bọt của nhân viên bán thời gian không đủ để mượn phòng tranh mở triển lãm định kỳ, lại phải trả nợ học phí đã vay hồi học đại học. Vì muốn kiếm tiền

nhANH chóng, buổi tối tôi đến làm ở hộp đêm. Tôi đã gặp và kết thân với Akihito vào thời gian ấy, năm tôi tốt nghiệp đại học. Tốt nghiệp xong, tôi không đi tìm việc, Akihito thì đang làm trong bếp của quán cà phê có phòng tranh mà tôi đã mượn làm triển lãm nhóm. Khi biết có bạn chung, chúng tôi bắt chuyện, ngay cả sau khi Akihito tìm được việc chính thức và nghỉ làm thêm, chúng tôi vẫn giữ liên lạc với nhau.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi đã nghĩ anh giống một chú cừu non đang gặm cỏ. Anh cup mắt xuống, im lặng làm món tráng miệng một cách cẩn thận. Đến lúc nói chuyện với nhau rồi, ấn tượng anh là một người hòa nhã vẫn không thay đổi, tuy thua một tuổi nhưng có vẻ còn chín chắn hơn tôi nhiều.

Lúc tình cờ gặp mặt Akihito trong bộ vét ở phố Kiyamachi, tôi đang mặc váy ngắn cũn, tóc uốn. Dù anh chưa bao giờ nhìn thấy tôi mặc bất cứ đồ gì ngắn trên đầu gối, ấy thế mà vẫn nhận ra. Akihito cười vụng về, nói “Để tôi giúp!” rồi lấy xấp tờ rơi từ tôi, khi ấy đang đông cứng trong tư thế chìa tờ rơi sặc sỡ cho đêm biểu diễn của câu lạc bộ.

Từ đó, thỉnh thoảng anh lại đến giúp. Dù có từ chối, bảo “Không cần” đi chẳng nữa anh vẫn xuất hiện. Lúc tôi nói “Vì không đáp lễ được nên thấy khó xử” thì vẻ mặt anh sáng bừng, “Thế thỉnh thoảng cậu nấu gì đó mang đến đi, món ăn kèm cho bữa tối cũng được. Nhà tớ đang ở bây giờ bếp chật quá chẳng muốn nấu nướng gì cả.” Chẳng biết làm thế nào khác, tôi đành phải nấu. Hôm thì thịt hầm rau củ, hôm thì rau cải trộn vừng. Chúng tôi cùng phát tờ rơi với nhau. Kết quả của việc chăm chỉ nấu nướng là tiền ăn giảm đi rõ rệt. Sau khi phát hết tờ rơi, trong lúc đợi câu lạc bộ liên lạc, chúng tôi ngồi trên băng ghế trước ủy ban thành phố Kyoto tối tăm, trò chuyện giết thời gian. Đến lúc Akihito ngỏ lời rằng căn hộ anh đang ở sắp hết hạn hợp đồng thuê thì chúng tôi đã không còn khách sáo với nhau nữa rồi.

Tôi hỏi, “Tại sao? Em có gì tốt?”

Akihito im lặng một lát rồi chậm rãi đáp.

“Một lần, có triển lãm ảnh ở phòng tranh, em đứng ngắm một bức ảnh rồi khóc.”

Anh nhìn thấy sao?

Tôi đỏ bừng mặt.

“Em khóc không một tiếng động, cũng không lau nước mắt, chỉ chăm chú nhìn thẳng. Cứ như cách khóc của một dã thú. Anh khâm phục cách em cảm nhận cái đẹp.”

Ngay cả lúc này, tác phẩm đó vẫn hiện ra một cách sống động trước mắt tôi. Đó là tấm ảnh đen trắng khắc họa một gánh xiếc vùng ngoại ô bản thủ ở Pháp. Tâm điểm của bức ảnh là cô bé mặc trang phục múa ba lê đang tạo dáng trên sợi dây thừng. Akihito vẫn nói với giọng ôn hòa.

“Về sau, khi anh hỏi cảm tưởng, em đã trả lời thế này, ‘Có một bầu trời sao trong gánh xiếc nhỏ. Tôi nhìn thấy những ngôi sao của trời đêm qua những vết rách trên nóc lều, cô bé đang cố hết sức để với đến những ngôi sao không có thực. Cô nhìn thấy giấc mơ qua những ngôi sao không thể với tới kia và đem giấc mơ đến cho người xem. Có lẽ những người sáng tác như họa sĩ chúng tôi, ai cũng mang dáng vẻ ấy.’ Anh muốn ở bên cạnh để được nhìn thấy dáng vẻ này của Kanna.”

Nói rồi, anh nhìn tôi.

Chắc chắn lúc đó tôi đang rất mệt mỏi. Chúng tôi tốt nghiệp vào thời kỳ tìm việc làm vô cùng khó khăn nên không thiếu những người làm việc tự do và nhân viên thời vụ. Tuy đã có mục tiêu rõ ràng, nhưng nhiều đêm trằn trọc tôi vẫn tự hỏi rằng, phải chăng ý nghĩ “có mục tiêu” ấy chỉ là huyễn hoặc bản thân? Một người không thấy được tương lai phía trước, làm việc quần quật bất kể thời gian như tôi ngày ấy rất muốn có ai đó hậu thuẫn và ủng hộ mình.

Với từng đối tượng nhất định, người ta sẽ diễn những vai nhất định. Trước mặt Akihito, tôi trở thành một “tôi lý tưởng” mà chính mình cũng luôn hướng đến, để nếu chẳng may ước mơ không thành hiện thực, trong mắt anh, tôi vẫn luôn là một tạo vật đẹp đẽ.

Lúc tôi gật đầu, Akihito rất vui sướng. Rồi anh ngập ngừng chìa tay ra trước mặt tôi.

Thế nhưng tình hình đã thay đổi. Đúng như Haseo nói.

Khi cuốn sách tranh đầu tiên tôi vẽ đoạt giải, Akihito không hề bất ngờ. Có lẽ anh coi đó là việc đương nhiên.

Tuy không thỏa mãn với tất cả nhưng hiện tại, tôi đang làm công việc mong muốn, có thể sống được chỉ với một cánh tay. Tương lai mở ra trước

mắt. Con đường ấy sẽ trải dài tới đâu hay phải rẽ hướng nào đều dựa vào sự thận trọng của bản thân.

Tôi biết ơn những ngày tháng anh đã sát cánh bên tôi, cũng có lúc tôi muốn trân trọng anh nhưng giờ đây, khi công việc thuận lợi đến mức phải quay cuồn để hoàn thành các đơn đặt vẽ, tôi cảm thấy ở một mình dễ thở hơn. Nghe có vẻ lạnh lùng nhưng đó là cảm nghĩ chân thực của tôi. Thời gian để tập trung vào công việc mình thích mà không phải bận tâm đến bất cứ ai rất quan trọng.

Tuy tôi thấy nặng nề khi nhận được tin nhắn của Akihito nhưng cũng chỉ thế, không hơn không kém. Hơn nữa, mọi chuyện cũng sắp kết thúc.

Có lẽ tôi bị trục trặc ở đâu đó.

Nhất định là như vậy. Một người ôn hòa đến thế đã đưa tay ra và giúp đỡ tôi kia mà?

Nhưng không sao. Tôi vẫn ổn, bởi tôi còn có việc phải làm.

“Xin lỗi đã để chị chờ lâu.”

Một người đàn ông nhẹ nhàng xuất hiện trước mắt tôi. Vì anh khác hẳn với tưởng tượng nên tôi nhìn trân trối, quên cả chào hỏi. Các họa sĩ thường gặp mặt nhà thiết kế và chủ phòng tranh, còn biên tập viên chủ yếu chỉ trao đổi qua thư điện tử hoặc điện thoại. Anh mặc một chiếc quần xám cùng áo len đen, áo khoác gấp đôi trên cánh tay. Nếu không có bộ đồ này, chắc anh sẽ rất dễ bị nhầm với một nhà thiết kế. Tuy cách ăn mặc lịch sự đủ để không thất lễ nhưng không hiểu sao lại gây cho người ta ấn tượng lạnh lùng. Trông anh có vẻ bằng hoặc nhiều tuổi hơn tôi một chút.

Mãi đến lúc anh đưa danh thiếp, tôi mới đứng lên. Trên danh thiếp ghi tên Sasano, anh còn cầm theo túi giấy in tên nhà xuất bản có ghi trong thư anh gửi tôi. Không nhầm được.

“Không, là tại tôi đến sớm quá.”

Sao anh ta biết mặt mình nhỉ? Tôi vừa ngẩng trở lại ghé theo lời anh thì nhớ ra ảnh mình từng được đăng tải trên mạng.

Hơn thế, sảnh khách sạn toàn học sinh phổ thông mặc vét đen, chỉ mình tôi búi tóc, đeo trang sức gồm, ăn mặc như bà hàng xén lại còn ôm chặt cặp tài liệu và quyển vẽ phác trông đến là buồn cười.

“Cảm ơn chị vì lần cộng tác trước.”

“Tôi cũng cảm ơn anh. Thật xin lỗi vì đã làm phiền, bắt anh phải bỏ thời gian gặp mặt giữa lúc bận rộn thế này.”

“Không đâu, được chị liên lạc, tôi rất vui.”

Trong lúc chúng tôi chào hỏi xã giao thì nhân viên quán đến ghi thực đơn.

Anh Sasano gọi một cốc cà phê kem. Tôi suýt nói là cho tôi một cốc giống thế, may mà hấp tấp chưa kịp, “Cho tôi một trà thảo mộc.” Cô bé chạy bàn búi tóc gọn gàng nhanh nhẩu đáp, “Quán chúng tôi có năm loại, không biết chị muốn dùng loại nào ạ?” Tôi luống cuống mở thực đơn. Bình tĩnh lại nào, tôi vừa tự nhủ vừa gọi một cốc trà sả.

Ngẩng mặt lên, anh Sasano đang nghiêm chỉnh ngồi trên ghế và nhìn tôi. Tôi buột miệng hỏi, “Xin lỗi, không biết anh bao nhiêu tuổi?”

“Năm nay tôi tròn 31. Hơn chị Kanna một tuổi nhỉ.”

Mình mới có 29 tuổi... Tôi cố kiêu chế để không bật lại rồi nói, “Anh trẻ quá, tôi cứ nghĩ anh phải hơn tôi nhiều tuổi cơ.”

Anh Sasano làm vẻ mặt như muốn nói “Tôi hiểu” rồi thoải mái cười, “Nói mới nhớ, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau nhỉ? Đầu ba thì chẳng còn trẻ trung gì nữa rồi. Cứ nghĩ mình đã làm công việc này được gần chục năm là lại cảm thấy già khủng khiếp.”

Tôi “Vâng” rồi gật đầu một cách tự nhiên. Ra thế, từ lúc tốt nghiệp đại học anh chỉ làm một công việc, đến nay đã được gần ấy năm rồi. Nghĩ đến khoảng thời gian mà bản thân đã lãng phí, tôi cảm thấy bồn chồn.

“Đây là tập hợp tác phẩm của tôi, được tổng hợp lại từ các triển lãm cũng như công việc đã làm. Còn đây là cốt truyện cho sách tranh và mẫu vẽ phác. Nếu không phiền thì mời anh xem qua.”

Tôi chìa sổ vẽ phác thảo và cặp tài liệu ra. Dù tôi đã đưa trực tiếp, anh Sasano vẫn cúi đầu thật thấp nhận lấy, “Tôi xin phép được xem.” Anh đặt lên đầu gối, lật giở từng trang bằng cử chỉ cẩn thận.

Chiều cao và vóc dáng anh tương tự Haseo. Có lẽ anh cũng đang chơi một môn thể thao nào đó. Có lẽ bởi không biết gì về đời tư của anh nên tôi có cảm giác anh tinh khiết hơn. Nhưng nhìn thế nào cũng không thấy anh có dáng biên tập viên sách thiếu nhi.

Tôi nghĩ và ngẩng mái tóc đen giống Haseo, rồi nhận ra chất tóc hai người khác nhau. Tóc anh Sasano bóng mượt còn tóc Haseo thì cứng hơn

một chút. Càng nhìn càng thấy anh giống Haseo kinh khủng, chẳng biết nên vui hay buồn. Có lẽ mùi hương ngọt ngào mà cay đắng được sinh ra từ những đặc điểm ngoại hình như vậy. Biết đâu khi làm việc, quanh Haseo cũng có bầu không khí điềm tĩnh thế này.

Anh Sasano bỏ nhiều thời gian xem từng tác phẩm một. Giữa chừng, anh ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt tôi nên tôi chuyển sang ngắm ga Kyoto qua vách kính. Từ chính diện có thể trông thấy cầu thang rất lớn của trung tâm mua sắm Isetan và dòng người đang lũ lượt lên xuống bằng thang cuốn. Những người bạn gốc Kyoto của tôi chê tới tấp cái trần kính của nhà ga khổng lồ này, nhưng hiếm khi được ngắm cảnh vật từ trên cao ở thành phố có quy định hạn chế chiều cao các tòa nhà nên thỉnh thoảng đến đây cũng thấy mới mẻ. Tôi thừa người ra.

Cứ như vừa đặt chân đến một nơi lạ lẫm.

“Cảm ơn chị rất nhiều.” Giọng nói kéo tôi về với thực tế.

Anh Sasano uống một ngụm cà phê. Tôi cũng rót nước trà trong suốt vào cốc.

“Có thể có bỏ sót nhưng tôi đã xem hầu hết các minh họa của chị trên báo và tạp chí. Nhiều tác phẩm được triển lãm tôi chưa từng nhìn thấy nên tôi rất biết ơn chị đã tập hợp lại giúp như thế này, khiến tôi càng thêm hứng thú.”

Anh Sasano nói rành mạch từng từ.

“Khi xem các tác phẩm này, tôi đã nghĩ, chị ngày càng chuyên nghiệp.”

“Vâng,” tôi đáp, đặt lại cốc lên miếng lót, cúi đầu “Cảm ơn anh,” đồng thời nuốt vội câu “Tôi vốn là dân chuyên nghiệp”.

Anh Sasano chăm chú nhìn những ngón tay đan vào nhau của mình như đang cố lựa chọn từ ngữ, rồi nhìn thẳng vào mắt tôi, “Chị Kanna. Có thật là chị đang được vẽ những gì mình muốn không?”

Tôi có cảm giác như những tiếng ồn ào nơi sảnh chờ chợt rơi vào im lặng.

Tôi xuống tàu điện ngầm ở Shijo rồi cứ thế đi vào khu thương mại Daimaru nằm sâu trong lòng đất. Trung tâm mua sắm lúc chiều muộn đầy ắp khách hàng nữ có phong cách quý bà. Những khuôn mặt trang điểm đậm

gây ấn tượng về tuổi tác cùng hương nước hoa trộn lẫn với mùi thức ăn đặc sản từ đủ các vùng miền.

Ngay lập tức tôi thấy khó thở, phải đi ra khỏi đó.

Bụng rỗng tuếch thật khó chịu, tuy đã uống hết một bình trà sả mà miệng vẫn khô khốc. Tôi định vào đại một quán ăn gì cũng được nhưng không thể nghĩ ra món nào cụ thể.

Tôi ghé hàng quần áo nhập khẩu của Ý và hiệu sách ưa thích nhưng chẳng tìm được thứ gì ưng ý. Muốn tìm kiếm một thứ có thể khơi gợi ham muốn của mình nên tôi cứ thế bước đi vô định.

Đi mãi, đi mãi, lời anh Sasano cứ luẩn quẩn trong đầu.

Những bức vẽ của chị, bức nào cũng đẹp một cách tinh tế.

Chị có đủ kỹ thuật để vẽ được đúng như ý muốn của người yêu cầu.

Nhưng trong đó hiện rõ ý đồ muốn vẽ cho thật đẹp.

Tôi xin nói thẳng. Thực ra chị quá tính toán.

Ngày xưa, tôi có ấn tượng tranh của chị mỹ học hơn thế, gần như là khiêu khích. Khoảng ba năm trước, chị có phụ trách tranh minh họa “Cô bé quàng khăn đỏ” trong tuyển tập truyện cổ Tây Âu phải không? Chị Kanna đã vẽ chó sói đúng như một mụ đàn bà đông bóng, đang cười nhạo sự trẻ con của cô bé quàng khăn đỏ. Bức tranh rất quyến rũ, lúc đó, tôi đã bị lôi cuốn mạnh mẽ.

Sau khi kể xong, anh Sasano nói như thế chốt hạ.

“Tôi không nói chị phải trở lại thời điểm ấy. Kỹ thuật vẽ của chị đang tiến bộ vượt bậc. Tôi biết nói ra chuyện này là thất lễ nhưng chỉ là, tôi nghĩ chị nên thử tự do bộc lộ cá tính của mình hơn nữa.”

Nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà, dù có bị nói thế nào đi nữa, cá tính quá mạnh của tôi không phù hợp với tranh vẽ, cũng không thể phớt lờ yêu cầu của khách hàng và các nhà thiết kế. Không có chuyện thích gì vẽ nấy. Tuy vậy, tôi cũng không thể phản bác lại. Đúng là đâu đó trong đầu, tôi có chia ra một mảng để đáp ứng các yêu cầu đặt hàng. Thật đáng xấu hổ.

Chị chỉ đang lãng phí thời gian tự mãn với công việc mà ai cũng có thể làm được. Ý muốn hoàn thành công việc được giao là tốt, nhưng tôi nhìn thấu hết. Chị vẽ ra những thứ đẹp đẽ nhưng hoàn toàn không có chiều sâu.

Anh Sasano không nói vậy, nhưng những câu chữ này cứ nối đuôi nhau hiện lên trong đầu tôi, như biến thành đần lầy đen kịt níu lấy chân tôi, khiến tôi không cử động được rồi từ từ bị nuốt chửng. Tôi muốn chạy trốn mà hoàn toàn không nhìn thấy lối thoát.

Không biết tôi đã quay trở lại Daimaru từ lúc nào. Các cửa hiệu đã đóng, đèn đóm cũng tắt hết, chỉ còn thứ ánh sáng lạnh lẽo tỏa ra từ các cửa sổ trưng bày.

Tôi muốn uống rượu, tán dóc với ai đó rồi về ngủ, nhưng hôm nay quán chị Tsuyutsuki nghỉ.

Tôi thử gọi điện cho Miho nhưng cô không nghe máy. Nhìn thời gian hiển thị trên màn hình di động, tôi nhận ra đây là đi đâu đương nhiên. Chắc hẳn cô đang nấu nướng cho người chồng đã về nhà sau một ngày làm việc. Hiếm có bà nội trợ nào chịu nghe máy vào lúc 9 giờ tối.

Mọi người đều đang sống ổn. Tìm được một điểm tựa dự phòng làm lối thoát cho tình cảm và dục vọng, trân trọng thứ đang có trong tay, chủ động kiểm soát vật chất lẫn tinh thần. Dường như ngay Haseo - người mà tôi từng nghĩ rất giống tôi - cũng tự hiểu được bản chất mình và tìm đúng vị trí phù hợp. Tất cả đều đã trưởng thành. Hễ nghĩ chỉ có mình là chẳng làm được gì ra hồn, cả công việc lẫn tình cảm là tôi lại thấy xuống tinh thần khủng khiếp.

Cứ đi lòng vòng không mục đích trong thành phố, tôi thấm mệt, quay về trạm xe buýt. Ghế sau cùng chìm trong bóng tối, vẫn còn hơi ấm. Tôi dựa đầu vào cửa kính lạnh lẽo, nhắm nghiền mắt lại cho đến khi nghe thấy tiếng thông báo điểm dừng là trạm xe gần nhà.

Leo lên dốc về nhà, trong hòm thư có hai phong bì màu nâu, một cái đựng chìa khóa, một cái có tiền và tờ giấy xé ra từ sổ tay. Sổ tiền tương đương với nửa tiền thuê nhà. Tôi mở tờ giấy gấp đôi ra.

Anh định ở lại gặp em một chút rồi mới đi nhưng lại thôi. Cảm ơn em về mọi chuyện.

Tôi vò nát lá thư của Akihito, bỏ chìa khóa vào phong bì rồi nhét hết vào túi xách, lấy điện thoại ra. Cả tinh thần lẫn thể xác tôi đều mệt mỏi đến cùng cực, thậm chí chẳng còn tâm trạng để cởi giày ở lối vào mờ tối ấy.

Sau vài hồi chuông, đầu dây bên kia bắt máy.

Giọng chào đón của anh Shinji vang lên, “Anh đây.” Tôi thì thào bằng giọng ngọt như mía lùi, “Em muốn gặp anh.”

Sáng hôm sau, có tin nhắn từ Miho.

Tôi đang nằm trên giường trong một khách sạn tình yêu ở gần khu Sanjo-Kiyamachi, lơ đãng xem ti vi. Tự nhiên cảm thấy hoài niệm, đây là lần đầu tiên trong năm nay tôi xem ti vi. Ở nhà lúc nào cũng phải cắm đầu vào làm việc, chút thời gian rảnh để bật ti vi lên cũng không có, mình chỉ giỏi hành hạ bản thân... Nghĩ đến đây, người tôi nặng trĩu.

Mới sáng sớm mà phát thanh viên và các nghệ sĩ đã có vẻ hăng hái. Có lẽ họ vốn như vậy. Dù các loại chương trình, từ bói cung hoàng đạo, tạp nham về đời tư của người nổi tiếng lẫn dự báo thời tiết đang âm dần lên. Càng nhìn những gương mặt tươi cười trong đó, tôi càng thấy tâm hồn trống rỗng. Đúng lúc này, anh Shinji từ phòng tắm bước ra.

“Dự báo có nói hôm nay trời lạnh không? Chà, mà ở cả ngày trong bệnh viện thì cũng chẳng cần quan tâm.”

Dù tôi nhìn màn hình suốt nhưng thông tin hoàn toàn không vào đầu.

Tôi dõi mắt ra ngoài cửa sổ, sức nhớ ra mình đang ở khách sạn tình yêu. Đây là một không gian kỳ lạ. Trong phòng yên lặng tuyệt đối, không thể biết bên ngoài đang là ngày hay đêm. Nhiệt độ phòng được giữ ở mức có cở trần cũng không bị cảm lạnh. Ở lâu, các giác quan dần trở nên ù lì.

Tôi đáp, “Hôm nay chắc chắn lạnh đấy,” rồi tắt ti vi.

Với tôi, từ tháng Giêng sang tháng Hai là thời điểm lạnh nhất, đặc biệt là vào khoảng lễ hội Setsubun^[24]. Tôi thì thào “Thế là năm nay không đi được lễ hội Setsubun rồi” thì anh Shinji cười, “Gì thế?”

Ở đền Yoshida, trong ba ngày từ mùng 2 đến mùng 4 tháng Hai hằng năm đầu tổ thức lễ hội trừ tà. Tối mùng 2 và mùng 3 có các gian hàng nên năm nào tôi cũng đi cùng Akihito. Cảm giác như đêm lễ hội cũng là lúc lạnh nhất, tôi luôn mặc thật ấm. Chúng tôi vừa uống rượu vừa ngắm những vật trang trí dùng cho năm mới cháy bùng lên trong ngọn lửa.

“Lễ hội ấy lớn lắm đấy, các hàng quán nối dài từ đường đi bộ lên đến tận đỉnh núi Yoshida.”

“Kanna mà cũng thích mấy món ăn vặt kiểu đó à?” Anh Shinji lúi húi mặc quần áo, hỏi với giọng bất ngờ.

Tôi ăn quà ở các gian hàng lễ hội không phải vì thích, nhưng thấy vẻ dừng dưng của anh, tôi chẳng màng nói rõ nữa, lại nằm lẩn ra giường.

“Liệu mùa xuân có đến không nhỉ?”

Tôi nói một mình. Đang đánh răng, anh Shinji quay người lại, “Hả?”

“À không, tại vì em có cảm giác nếu không đi lễ hội Setsubun thì mùa xuân sẽ không đến.”

Thói quen thật đáng sợ. Không còn tình cảm, nhưng nếu bỏ qua những việc từng làm cùng nhau thì lại có cảm giác thiếu thốn, bần chần như thể có gió đang thốc vào hốc trống trong lòng.

Tôi ngẩng dậy. Anh Shinji không trả lời, chỉ nói, “Sao em không nghỉ thêm? Anh thì sắp phải đi!” Rồi vào phòng tắm súc miệng.

Lúc quay ra, anh kéo tôi lại hôn. Chúng tôi nhẹ nhàng ôm nhau. Người anh thoảng mùi bạc hà.

“Từ tuần sau vợ anh đi vắng ít lâu. Em có muốn đến nhà anh không?”

Thấy tôi im lặng, anh nhìn tôi kỹ hơn, “Em cứ nói đại với người yêu là đi du lịch rồi mang công việc theo làm là được mà. Ở cả buổi sáng cũng không sao.”

Làm gì có chuyện tôi vừa phơi quần áo cho người này vừa thấy hạnh phúc với người khác. Tôi gượng cười.

“Đề em nghĩ đã.”

Nghe vậy, anh Shinji nheo mắt cười vẻ mãn nguyện.

Anh nhanh chân băng qua hành lang được chiếu sáng lòe mò. Ở đây cũng có thể bước đi mà không gây nên tiếng động nào, giống như sảnh chờ khách sạn ngày hôm qua.

Anh Sasano đã nói, “Khi nào chị vẽ được đúng như ý mình thì liên lạc lại với tôi.” Rõ ràng anh vẫn cho tôi cơ hội, chỉ cố ý nói khích để tôi phải tức giận rồi sống chết tập trung vào sáng tác, nhưng giờ tôi không tìm đâu ra sức lực ấy. Không có bất cứ động lực nào, từ bản thân cũng như từ những điếu xung quanh.

Tôi từng nghĩ mình muốn vẽ mọi thứ, ở mọi lúc, mọi nơi. Nhưng giờ tôi đã biết đó chỉ là suy nghĩ được chống đỡ nhờ ý chí tiến lên, sự khiêm tốn và chút tự tin nhỏ bé đến mức gần như không tồn tại.

Tôi nằm ườn trên giường khoảng một tiếng. Trở dậy rồi tắm rửa, lòe đồ thay quần áo và trang điểm xong cũng đã gần 10 giờ rồi.

Ra khỏi khách sạn, ngắm ánh nắng trong veo, tôi nghĩ đến Miho nên gửi tin nhắn cho cô. Miho gọi lại ngay lập tức, hỏi tôi đang ở ngoài à. Tôi cho biết địa điểm, cô nhẹ nhàng nói sẽ đến chỗ tôi rửa đi uống trà. Hình như nhà Miho ở gần hoàng cung.

Tự nhiên tôi thêm món trà sữa đậm đà của quán cà phê Inoda. Thỉnh thoảng tôi ghé qua đó vì ấn tượng với giá treo cốc bằng bạc cùi kỳ trong quán, nhưng Miho không thích quán xá cũ kỹ kiểu này, tôi bèn nói trong lúc kẹt điện thoại giữa vai và má để tiện đeo găng tay, “Không sao đâu, cậu chọn địa điểm đi.”

Ngắt máy, nhìn những cửa hàng hai bên đường và bước đi, không khí lạnh giá còn sót lại từ sáng sớm ở ngõ nhỏ làm hơi thở trắng xóa.

Quán Miho chọn là một quán trọ cũ kiểu Nhật kiêm luôn quán cà phê. Tường trắng, biển hiệu trắng, quán nằm im lìm trên đường Fuyacho, tôi từng đi qua nhưng chưa vào bao giờ.

Khách hàng chỉ có một đôi tình nhân. Quán hẹp dài đúng kiểu nhà cổ nhưng trần cao, nội thất thiết kế khéo léo nên có cảm giác rộng hơn thực tế.

Mở thực đơn ra, cả cà phê, trà sữa lẫn cà phê hiệu Inoda đều có từ hai loại trở lên. Vì vẫn chưa thấy thèm ăn nên tôi chỉ gọi trà sữa hoàng gia rồi ngắm mặt sân đang sáng ánh lên bởi lớp rêu ướt. Đúng lúc ấy, Miho chạy vào, luôn miệng xin lỗi dù cô chẳng hề đến muộn.

Miho mặc váy len liền thân rộng rãi cùng đôi bốt đế bằng, phong cách thoải mái hơn hẳn so với mọi khi. Cô lắc nhẹ cái túi lớn bằng vải bạt của hãng Orobianco rồi cười bảo hôm nay phải đi tập Yoga từ 1 giờ chiều. Tự nhiên, tôi có cái suy nghĩ khốn nạn rằng những người tốn công tốn sức, bỏ thời gian và tiền bạc ra chỉ để vận động đầu là những người thừa thãi, an nhàn. “Thế à,” tôi nhẹ nhàng đáp lại. Miho nhìn tôi từ đầu đến chân rồi cười với vẻ tinh quái, “Kanna, hôm nay quần áo của cậu đáng yêu thế! Rất ra dáng họa sĩ minh họa.” Tôi vẫn mặc bộ đồ như lúc đi gặp anh Sasano. Tối qua, khi cởi đồ của tôi, anh Shinji cũng có vẻ ngạc nhiên.

“Thì tớ vốn là họa sĩ minh họa mà.”

Tôi cười lấy lệ, tim chợt nhói lên. Có lẽ hôm nay không thể kể những gì anh Sasano đã nói rồi. Thế nhưng tôi vẫn có cảm giác, nếu nói ra, vướng mắc trong lòng sẽ được tháo gỡ bớt. Đúng vậy, tôi là một họa sĩ. Tuy câu chuyện về hợp đồng sách tranh chưa tiến triển nhưng vẫn còn rất nhiều đơn đặt vẽ, và cả chuyên mục dài kỳ của báo kia mà.

Đang nghĩ vẩn vơ thì Miho đã chọn một phần mochi làm từ bột dương xỉ cùng trà Hojicha^[25]. Món mochi dương xỉ được phục vụ ở nhà trọ kiểu Nhật, nghe đã thấy ngon.

“Trước khi tập Yoga tớ luôn cố hạn chế ăn. Kanna muốn ăn gì thì cứ gọi nhé, đừng ngại.”

“Không sao, tớ cũng đang mất cảm giác thèm ăn.”

Nghe tôi nói, cô nghiêng đầu hỏi, “Có chuyện gì à?”

Tôi ậm ừ, hớp một ngụm nước. Vị tinh khiết đến bất ngờ.

“Nước ở đây ngon quá,” tôi cảm thán rồi nhanh miệng thêm vào. “Tớ chia tay người yêu rồi, hôm qua anh ấy vừa trả lại chìa khóa nhà.”

Miho tròn mắt.

“Thật sao?” Cô chồm người tới trước, thì thầm vào tai tôi một cách thành thật. “Hình như là nước giếng đấy... Tớ đã nghĩ Kanna đang rất hạnh phúc.”

“Tớ cũng từng nghĩ như thế.”

“Hai người chia tay thật rồi à?”

Tôi gật đầu. Miho im lặng hồi lâu, rồi lạnh lùng nói.

“Có phải tại anh Haseo không?”

“Ờ, không. Chẳng liên quan gì đến Haseo cả. Cũng chẳng phải bị lộ chuyện ngoại tình. Chỉ là cái kết tất yếu cho một mối quan hệ vốn dĩ đã không suôn sẻ.”

Miho thở hắt ra, “Thế à...” Tôi bỗng cảm thấy bất an khi nhận ra sinh khí dần dần biến mất khỏi đôi vai cô. Tôi nhấp cốc trà sữa hoàng gia vừa được bung tới.

“Thực ra bọn tớ đều biết ngày này sẽ đến. Vì quá đường đột nên có hơi sốc, nhưng cả hai đều không định vun đắp lại mối quan hệ.”

“Cảm giác lơ mơ thì không sao, nhưng một khi đã khơi lên mâu thuẫn thì sự cân bằng sẽ vỡ vụn. Tinh thần hay môi trường sống cũng vậy.”

“Ừ, cả công việc nữa. Như kiểu tớ quá tin tưởng vào bản thân, rồi bỗng dưng sự tự tin bị lung lay ấy. Nói cho đúng thì tớ đã sai lầm ngay từ đầu, khi dựa dẫm mà không có lý do cụ thể. Tớ thấy Miho thật giỏi khi tháo vát xoay xở được cả việc nhà lẫn bên ngoài.”

Miho khẽ cười, nhẹ nhàng nhón lấy một miếng mochi dương xỉ từ chiếc đĩa tre. “Tự tin à,” cô thì thầm. “Dù sao Kanna cũng đang sống vững vàng, sẽ vượt qua nhanh thôi. Biết đâu lại muốn đến chỗ anh Haseo để thay đổi tâm trạng. Nhớ mua cá rô cho tớ nhé.”

“Không được. Bây giờ tớ không đi được. Nhất định là không.”

Giọng điệu còn cương quyết hơn tôi tưởng. Miho ngừng tay. Những điếu đang kìm nén trong lòng bỗng theo từ “không được” tuôn trào ra tất cả.

“Bây giờ gặp nhau thì tớ lại dựa dẫm vào anh ấy mất. Thú thực là tớ rất sợ mình nhõng nhẽo, rồi đòi hỏi anh ấy với tư cách là một người đàn ông chứ không phải một người bạn khác giới. Tớ không muốn nhờ vả. Nếu bị đòi hỏi thì sẽ đáp ứng lại ngay mà chẳng hề lưỡng lự, Haseo là người như thế đấy. Tuy có vẻ hơi mâu thuẫn, nhưng tớ muốn Haseo vĩnh viễn là một người bạn.”

Tôi ngấm ngấm màu nâu láng mịn trong cốc trà sữa hoàng gia, mang máng cảm nhận ánh mắt Miho đang chĩa vào má mình. Cô thì thầm, “Tớ hiểu. Đôi khi tớ gặp rắc rối với cả chững, người yêu và nhân tình. Những lúc như thế, tớ chỉ muốn có ai đó dịu dàng lắng nghe mình mà thôi. Nhưng không cần một cô bạn đâu nhé. Vậy là, chỉ một anh bạn mới giải tỏa được tâm trạng ấy, phải không nào? Khi yếu đuối, một phần trái tim phụ nữ muốn được an ủi. Tớ rất hiểu cảm giác của cậu, có đi đâu, nếu đến quá gần thì sẽ mất đấy.”

“Miho đã từng đánh mất... à?”

Anh trai. Hai chữ đó, tôi không dám nhắc tới trước mặt Miho. Nhưng dù tôi không nói ra, cô vẫn hiểu.

Từ lúc gặp lại đến giờ, mọi thứ ở Miho, từ lời nói cho tới hành động đều thể hiện rằng người chững hơn tuổi bao dung đã cho cô một cuộc sống sung túc, ngoài ra còn một vài tình nhân có địa vị xã hội. Nhưng bóng hình người thanh niên phóng đến đón cô trên chiếc xe gắn máy giữa màn đêm

đang đang đã không còn nữa. Đối với cô, đó là một mất mát không gì bù đắp được.

“Mất rồi.”

Giọng cô bất lực như trẻ nhỏ. Lòng tôi thất lại, hối hận vì câu hỏi của mình nhưng đã quá muộn.

“Ban đầu, mọi chuyện đều tốt đẹp. Tớ đã nghĩ anh chính là người sinh ra để dành riêng cho mình. Thế nhưng khi sự đặc biệt mất đi, chỉ còn đơn thuần là đàn ông và đàn bà. Tớ chợt nhận ra điều mình tưởng đặc biệt thực ra chẳng khác gì những điều bình thường. Thêm vào đó, vì biết hết mọi chuyện về nhau nên cả hai nhìn thấu suy nghĩ của đối phương. Biết hết. Kể cả không muốn nhìn cũng vẫn đập vào mắt. Tớ chưa bao giờ nghĩ sẽ xảy ra những chuyện tàn nhẫn đến thế. Không tốt đẹp thì trở thành địa ngục.”

Cô thở dài như thể muốn giảm đi chút gánh nặng trong lòng.

“Dù tớ đã muốn có thể ở bên nhau mãi mãi. Dù tớ đã muốn sẽ mãi là người đặc biệt trong mắt anh ấy. Nhưng một khi đã tiến tới, cái chờ đợi phía trước sẽ chỉ là kết thúc.”

“Cũng phải có những lúc hạnh phúc chứ?”

Tôi chỉ nói được như vậy. Nói xong lại thấy thất vọng, sao mình nói ra những lời tằm thường đến thế. Thà im lặng còn hơn.

“Ngán ngủi lắm. Nhưng mà dù đau lòng thế nào, cuộc sống vẫn tiếp diễn. Tớ cứ hối hận mãi. Khác với Kanna, tớ sống không có mục đích, dù đã thử làm mọi thứ trong phạm vi có thể.”

Từng lời từng lời như đang vạch ra giới hạn. Dường như cô không muốn nói thêm gì nữa. Cậu khác tớ. Cậu nói ấy, tôi đã bị chụp mũ không biết bao nhiêu lần.

Thấy tôi im lặng, Miho mỉm cười.

“Cậu thử mochi dương xỉ không?”

“Ừm, cảm ơn,” tôi chìa tay ra. Dù cẩn thận đến đâu, tôi cũng không thể đưa lên miệng gọn ghẽ, không dây bột ra ngoài như Miho được.

Từ lúc đó, cuộc trò chuyện trở nên gượng gạo. Nói chính xác thì tôi là người gượng gạo, còn Miho chỉ mỉm cười dịu dàng. Cử chỉ duyên dáng, vẻ ngoài hoàn hảo đến từng mi li mét, tất cả đều là những thứ cô học được

sau khi phải chịu đựng sự ân hận vĩnh viễn. Tôi không thể ngăn mình tưởng tượng như thế.

Chia tay Miho, tôi đi bộ qua khu mua sắm mái vòm trên phố Kagenmachi. Có một cô gái tóc dài, xách túi Louis Vuitton lướt qua. “Đúng là ngốc,” cô nói chuyện điện thoại, giọng cười cao vút. Trông dáng vẻ cô, tôi nghĩ ngay đầu dây kia là nam giới. Người yêu, hay là bạn khác giới? Có khi cô bé ấy cũng có một “Haseo”.

Khuôn mặt không có gì nổi bật của cô mờ đi trong ký ức tôi nhưng tiếng lách cách của giày cao gót và mùi nước hoa thì lưu lại. Tôi đi bộ một lúc, chợt nhận ra đây là hương nước hoa Chloe mà Haseo nói hay tặng cho những cô b ồ của anh. Đó cũng là mùi đậm nhất trên giường Haseo.

Haseo, tôi nghĩ. Anh đang tỏa hương đấy. Dù có không vươn tay ra, hay tránh ánh mắt của em đi chăng nữa.

Tôi thử nhip gót giày xuống mặt đường theo mỗi bước đi, nhưng đôi giày có quai của hãng Trippen chỉ phát ra mấy tiếng bộp bộp.

Tháng Hai là một tháng đáng sợ. Tôi luôn ảm ức vì nó thiếu hẳn hai, ba ngày so với các tháng khác, nên cứ đến cuối tháng là nước mắt chan hòa.

Thêm nữa, đó còn là thời điểm của các thủ tục thuế má. Dù đã bắt đầu chuẩn bị khi tờ khai thuế được gửi đến vào khoảng cuối tháng Giêng, nhưng tôi toàn để sang cuối tháng Hai mới bắt đầu vất chân lên cỗ mà làm. Năm nào Akihito cũng giúp tôi. Anh rất giỏi tính toán.

Nhưng năm nay không còn anh ở bên nữa. Tôi quyết định quyết toán từ sớm, thế mà chẳng hiểu sao cũng xong. Hóa ra chỉ có vậy thôi à, tôi nghĩ đầy chán nản.

Công việc cũng gần giống cuộc sống độc thân, tuy bận tối tăm mặt mũi nhưng thỉnh thoảng vẫn có chút thời gian. Sự nhàn rỗi nửa vời khi chưa thể bắt tay vào việc khác làm người ta sốt ruột.

Chỉ những lúc rảnh rỗi như thế, anh Shinji mới liên lạc với tôi. Trong những người vây quanh anh, chắc tôi là kẻ ngạo mạn nhất. Biết tổng tính anh thích chinh phục nên hễ nghe rủ rê là tôi từ chối, nhưng khi có nhiều thời gian hơn, tự nhiên tôi lại đến chỗ anh.

Hôm nào qua nhà tôi ngủ lại là sáng hôm sau anh nhất định bắt tiễn, thành ra tôi phải dậy sớm theo giờ giấc của người đi làm. Đi đâu bất ngờ là,

tôi có vẻ hợp với dạng đàn ông ích kỷ chỉ biết mình như anh Shinji hơn là dạng biết đi đâu, nhường nhịn như Akihito.

Sau bữa trưa, đang ng ỡ giết thời gian trên xô pha ngập nắng thì điện thoại báo có tin nhắn đến. Vừa tạm biệt sáng nay mà anh Shinji đã lại nhắn tin r ồi. Nội dung đại khái là: *Anh đi Osaka công tác đột xuất, việc chỉ khoảng hai tiếng là xong, mai lại là ngày nghỉ, em có hứng ăn tối ở Osaka không?* Nói cách khác, anh muốn tôi đến chứ gì? Tâm trạng phẫn khích của anh toát ra từ từng câu chữ. Cũng dễ hiểu thôi, bình thường anh toàn bị nhốt trong bệnh viện.

Chiều tối nay tôi định đi xem triển lãm nghệ thuật chế tác gốm của Shino. Ban ngày, Shino làm thêm ngắn hạn ở văn phòng chính phủ, cứ vừa gia hạn hợp đồng với họ vừa tiếp tục sáng tác. Gọi là làm thêm chứ thực ra cô đã được coi là ma cũ ở văn phòng đó r ồi. Đến vào khoảng 6 giờ chắc sẽ gặp được cô bé, nhưng nghĩ kỹ thì lúc nào cô cũng bị bắt làm thêm giờ nên có lẽ đi vào cuối tuần sẽ ổn hơn.

Tôi nhắn anh Shinji: *Em phải tới đâu?* Anh gửi lại tin nhắn ngay, chỉ có mỗi số tầng và tên địa điểm, không biết là của tòa nhà hay công ty nào. Anh Shinji có cái tật không bao giờ hẹn cụ thể. Có thể coi đây là cách phòng hờ để không bị trễ giờ. Tôi bực mình hỏi lại thì thấy anh im luôn, chắc đang đi cùng ai đó.

Hay là đi mua sắm nhỉ? Tôi đứng dậy trang điểm lại dù vừa tẩy trang xong, r ồi ra ngoài với chiếc áo khoác đen lửng ngang eo và đôi giày cao gót màu đỏ mua hồi đầu năm chưa đi lần nào.

Ga Kyoto bỗng trở nên vô cùng nhỏ bé nếu đem so với ga Osaka mới được tu bổ vài năm trước. Đầu tôi ong lên giữa nhà ga ồn ào và đầy ánh sáng. Đi lên thang cuốn, vừa ngẩng mặt nhìn tầng mái vòm giống những khu phố mua sắm là đã thấy hơi chóng mặt r ồi.

Vào trung tâm thương mại, tôi chẳng biết làm gì hơn là lang thang qua vài tiệm bánh Âu và cửa hàng quần áo lần đầu được mở ở Osaka. Thăm thoát đã hơn 6 giờ. Chắc anh Shinji cũng sắp xong việc r ồi, có lẽ anh phải tham gia hội nghị khoa học hoặc một hội thảo phát biểu nghiên cứu nào đó. Tôi tra tên tòa nhà mà anh đã nhắn r ồi đi bộ về phía Tây Umeda. Thì ra là tòa nhà tôi từng đến lúc dự buổi hội thảo hướng nghiệp, thảo nào nghe tên quen quen. Hồi ấy tôi đã thử nộp đơn cho khoảng ba mươi công ty, kết quả

của hành vi bào mòn lòng tự trọng cùng tinh thần và tiền bạc đó là nhận thức, mình khác với những gì mà các doanh nghiệp yêu cầu.

Thang máy đi lên rất êm, không một tiếng động. Bên ngoài cửa kính dày là cơ man tòa nhà cao chót vót. Điểm hẹn ở tầng 50. Tôi không tài nào tưởng tượng được độ cao ấy, cho dù biết là bao nhiêu mét đi chăng nữa. Có nhìn xuống thì cũng chỉ nghĩ thôi, “Cao ghê!” Nếu không tự tay sờ nắn hay dùng các giác quan để cảm nhận thì tôi khó lòng nắm bắt được cụ thể. Thế giới trong tranh của tôi là thứ duy nhất mà tôi thấu hiểu chính xác. Thế giới ấy nhỏ bé biết nhường nào.

Tôi cảm thấy nặng nề như đang bị trùm một tấm chăn vô hình. Cánh cửa thang máy trượt mở.

Có nhiều người cầm túi giấy đi ra từ bàn lễ tân kê trong góc phòng hội nghị rộng thênh thang. Dòng logo màu xanh bằng tiếng Anh trên túi trông quen lắm.

Tầng này có không khí khá nghiêm trang, được chia ra thành nhiều khoang nhỏ. Tôi đi dọc hành lang và bắt gặp bóng hình quen thuộc của anh Shinji. Anh đang nói chuyện cùng một người đàn ông cao tuổi và một phụ nữ trẻ mặc áo khoác màu xám. Chỉ có người phụ nữ đang đứng. Cô vừa tháo chiếc thẻ tên bằng nhựa từ cổ ra vừa gật đầu lia lịa, khuôn mặt tươi cười nhưng cứng nhắc. Những lúc cô gật đầu, mái tóc đen được buộc chặt hất lên hất xuống như một chiếc đuôi.

Nhận ra tôi, anh Shinji khẽ giơ tay lên chào, đoạn đứng dậy, cúi đầu thật thấp với người đàn ông, cười nói xã giao vài câu để giải thích rồi rời khỏi bọn họ. Người phụ nữ cứ nhìn chăm chăm vào đôi giày màu đỏ của tôi.

“May được em cứu, dính vào đám quảng cáo thuốc là không dứt ra nổi. Mà còn các bác sĩ đứng đấy, cũng không tiện bỏ đi một mình.”

“Ơ, hôm nay không phải hội thảo sao?”

“Không, là buổi thuyết trình do một công ty được tổ chức.”

Bệnh nhân chuyển biến xấu nên bác sĩ được chỉ định không thể đi, thành ra anh bị dí... Giọng anh Shinji xa dần. Nhớ rồi. Cái logo màu xanh ấy là của công ty Haseo. Tôi đã nhìn thấy trong xe hoặc trong phòng. Chắc chắn còn in trên bút bi nữa. Hoặc trên cặp tài liệu. Nhưng mà, có lẽ nào...

Phía lễ tân đang bắt đầu dọn dẹp. Không thấy Haseo. Tôi vừa tạm yên tâm thì một người đàn ông vóc dáng cao lớn đi ra khỏi hội trường, bước chân lắc lư. Anh ta nhếch mép cười, vâng dạ với người đàn ông đi chệch phía sau rồi liếc nhanh một vòng quanh phòng.

Mắt chúng tôi chạm nhau. Đôi mắt đen kia nheo lại vẻ chế nhạo.

Tôi toan quay đi thì tiếng gọi với theo khiến tôi phải dừng chân.

“Ê, Kanna! Kanna phải không?!”

Anh rải những bước dài đến chỗ tôi.

Tôi khoanh tay chuẩn bị tinh thần, ngược nhìn Haseo đi tới. Anh mặc vét nên trông cao lớn hơn so với bình thường.

“Sao anh lại ở đây?”

Anh phì cười với câu nói của tôi.

“Tại sao à? Vì hôm nay anh có bài diễn thuyết. Đây là hội thảo do công ty anh tổ chức.”

Anh hát hàm về phía bàn lễ tân.

“Nhưng đây là Osaka mà.”

“Biết, biết. Tạm thời bây giờ Toyama là chi nhánh Kansai nên thỉnh thoảng anh mới đến đây. Hôm nay là do thiếu người nhưng anh cũng sắp được về rồi. Nhắc mới nhớ, trên đường về anh định ghé vào Kyoto mà chẳng hiểu sao gọi điện cho cô mãi không được. Giờ thì vừa khéo, ta đi ăn thôi!”

Nói một mạch không nghỉ, cuối cùng, có vẻ Haseo cũng nhận ra sự hiện diện của anh Shinji. Lảng tránh ánh mắt Haseo, anh Shinji nói nhỏ vào tai tôi, “Để anh đi báo với người trong bệnh viện là sẽ về luôn,” rồi quay vào hội trường, giữa chừng lại bị người phụ nữ khi nãy bắt chuyện.

“Tình nhân của em hả? Trông cũng ra dáng phết.”

Haseo thản nhiên hỏi, quan sát anh Shinji bấy giờ đang mỉm cười trả lời người phụ nữ kia. Tôi không phủ nhận cũng không khẳng định.

“Cho cô này. Quà cho khách, có cặp tài liệu với mấy thứ linh tinh ở trong đây.”

Anh ấn vào tay tôi cái túi in logo màu xanh mà các bác sĩ đã cần.

“Không cần.”

“Thì thôi. Nay, cô đã quay lại với bạn trai chưa?”

“Anh ấy bỏ đi hẳn rồi.”

“Vậy sao cô không nghe điện thoại?”

Tôi im lặng. Biết Haseo không hề trách cứ gì đi đâu đó nhưng tôi vẫn không thể nói chuyện bình thường với anh.

“Nhắc mới nhớ, anh có gửi đồ đến cho cô đấy, nhận được chưa?”

“Thế ạ?”

Tôi chợt nhớ ra mình hoàn toàn không kiểm tra hòm thư. Ngày trước, Akihito luôn là người kiểm tra lúc đi làm về rồi mang bưu kiện lên nhà cho tôi. Không chỉ hòm thư bị quên lãng mà đến cả quần áo bẩn cũng ứ đọng, sàn nhà đầy rác rến. Sống quá bừa bãi, thật mất mặt.

“Chưa nhận được à?”

“Dạo này em không hay ở nhà.”

“Cô sao thế? Có chuyện gì?”

“Chẳng có chuyện gì, em không sao hết.”

“Thật không?”

“Thật.”

Tôi nhắc lại, hơi thở như nghẹn ứ. Đúng vậy, chẳng còn gì nữa rồi. Tôi không dám nhìn vào mắt Haseo.

“Xin lỗi vì để em chờ.”

Anh Shinji đã ở ngay bên cạnh từ lúc nào, gật đầu chào Haseo rồi quay sang tôi, “Mình đi chứ?” Anh giữ khoảng cách mờ hồ, nửa như chạm, nửa như không chạm vào tôi.

Tôi vừa cất bước, Haseo liền mở miệng, “Anh đã về rồi ạ? Thật xin lỗi, anh là bác sĩ của bệnh viện nào thế?”

Giọng Haseo rõ ràng đến mức không thể bị phớt lờ. Anh Shinji không còn cách nào khác đành quay lại nhìn Haseo. Haseo nhanh chóng giơ danh thiếp ra.

“Tôi vẫn chưa chào hỏi anh đúng không ạ? Thật xin lỗi. À, đây là danh thiếp của tôi. Bình thường tôi ở Toyama nhưng thi thoảng cũng đến đây. Rất mong nhận được sự giúp đỡ của anh.”

Anh Shinji liếc nhìn rồi cũng lấy danh thiếp của mình ra. Có vẻ như trước đây anh từng nói chuyện với Haseo nhưng không thể nhớ ra ngay lập tức.

“Tôi học cùng đại học với cô này.”

“Thế à,” anh Shinji đáp, nhìn lại danh thiếp một lần nữa. “Hóa ra anh là Haseo, đàn anh ở câu lạc bộ của Kanna à? Cảm ơn anh lúc nào cũng để ý giúp đỡ cô ấy.”

“Không, cô ấy cũng giúp tôi rất nhiều. Cô ấy hay kể về bác sĩ lắm. Gọi bồ đến tận chỗ làm việc thế này trong khi vợ con đề huề, thật là một hành động dũng cảm vô ngần. Ai da, đúng là người đàn ông hoàn hảo phải khác nhỉ? Chẳng biết đến sợ hãi là gì, tôi đây không thể nào bắt chước được!”

Trong khoảnh khắc, máu tôi đông cứng, mặt anh Shinji cũng đanh lại. Nhưng vì Haseo cứ cười hềnhề về cợt nhả nên anh Shinji tỏ ra coi thường, nghĩ rằng Haseo chỉ là dạng nông cạn.

“Haseo, anh thôi đi.”

Tôi chen vào giữa hai người. Anh Shinji vẫn cười gượng, khéo léo nói lái đi, “À thì, toàn những chuyện lúc rượu vào lời ra ấy mà.”

“À à, rượu à, cũng đúng. Nhưng mà, bác sĩ, anh biết không, cô này tháng trước vừa bị anh người yêu sống cùng đá bay đấy. Lúc này mà gọi cô ta đến tận nơi làm việc, anh không sợ cô ta sẽ muốn đeo bám mình à? Anh mà làm đàn bà kỳ vọng thì thế nào cũng gặp rắc rối, nhất là cái loại tính khí điên loạn như cô này.”

Anh Shinji nhìn tôi. Haseo vẫn tiếp tục như không có chuyện gì xảy ra.

“Dù gì thì anh cũng phải cảnh giác cao độ. Tôi thấy bác sĩ có vẻ chơi bời, chắc chẳng thiếu kinh nghiệm với đàn bà nhưng cái cô này cũng ghê lắm đấy. Nghe lời kẻ đi trước như tôi đi, đã ngoại tình thì phải biết vạch ra giới hạn. Xem chừng đơn giản mà chẳng ai giữ đúng luật nhỉ!”

Haseo dài giọng, cười khùng khục như mọi khi. Anh nói bằng kiêu vô thường vô phạt nhưng mắt không hề cười.

“Còn nữa...”

“Haseo!”

Hết sức chịu đựng, tôi hét lên. Không biết vì tức giận hay sợ hãi mà giọng tôi run rẩy.

“Ái chà, có vẻ căng nhỉ, tôi rút lui bảo toàn lực lượng đây. Xin phép hai người,” Haseo kết thúc câu chuyện rồi cố ý bước chân sáo, tránh xa khỏi chúng tôi.

Khi tôi nói “Em xin lỗi, anh ấy là người thế đấy” cũng là lúc anh Shinji thì thào, “Anh chưa nghe em kể bao giờ.” Anh vẫn giữ gương mặt tươi cười nhưng đôi mắt thì ẩn chứa hàm ý sâu xa. “Chẳng lẽ vì lý do đó mà em không dùng biện pháp tránh thai nữa?”

Mọi thứ trước mắt tôi chợt nhuộm màu đỏ. Tôi tức tối giơ tay lên định tát anh, thậm chí đã tưởng tượng ra cảnh lòng bàn tay giáng xuống nhưng chợt dừng lại bởi giọng nói, “Ồ, lâu không gặp!” Anh Shinji quay lại. Một người đàn ông khoảng ngoài ba mươi, da thịt bắt đầu chảy nhẽo, tươi cười đến gần bắt tay anh Shinji.

“Tôi nghe rồi, đứa thứ hai nhỉ? Trai hay gái?”

“À, à à, lần này là con trai ạ.”

“Ồi, chúc mừng. Mọi chuyện đều tốt đẹp phải không? Lần sau chúng ta cùng đi uống nhé!”

“Cảm ơn anh, tôi sẽ liên lạc lại.”

Tôi lơ đãng nghe cuộc đối thoại. Đứa con thứ hai. À, ra thế, vì vậy nên vợ anh ta mới phải về quê ít lâu, rồi anh ta gọi tôi, bảo là đang tận hưởng cuộc sống độc thân.

Cánh tay đang giơ lên của tôi buông xuống tự lúc nào.

Một gã đàn ông ngu ngốc. Một mối quan hệ ngu ngốc. Tôi biết. Nhưng đến bây giờ mà còn ngạc nhiên về độ đê tiện của gã đàn ông này, thì tôi mới là kẻ ngu ngốc nhất.

Người đàn ông lùn béo vừa đi khuất là anh Shinji quay phắt lại tôi, bắt đầu nói gì đó. Chắc là biện minh. Còn gì để giải thích à? Sao cũng được. Đã buông xuôi tất cả, thế mà tôi vẫn không thể cử động.

“Ê, Kanna!”

Giọng nói thân thương quá, khàn khàn mà ngọt ngào.

“Đi ăn thôi. Ăn thật nhiều thịt vào để lấy lại tinh thần.”

Haseo cần áo khoác và cặp, sải những bước thật dài đi ngang qua chúng tôi.

Anh không kéo tay tôi. Lúc nào cũng thế, anh không bao giờ kéo tay ai.

Haseo cũng không đi chậm lại, cứ tiếp tục tiến về phía trước bằng những bước chân mạnh mẽ như thể hoàn toàn tin tưởng vào việc tôi sẽ theo anh.

Anh Shinji không đuổi theo.

“Haseo! Anh đi chậm lại xem nào!”

Nghe tiếng tôi hét, bước chân anh chỉ hơi chậm lại.

“Kanna này!”

“Gì?”

“Nếu không còn gì nữa thì thử vứt bỏ tất cả một lần xem. Đừng để những thứ sót lại làm vướng chân.”

Không thấy tôi trả lời, Haseo liếc nhìn ra sau.

“Trông ngầu đấy.”

“Hả?”

“Giày cao gót màu đỏ. Hợp lắm!”

Lời nói làm mắt tôi chột nóng lên.

Anh không nhận ra đâu.

Tôi chăm chú nhìn tấm lưng dài của con người đang im lặng bước đi.

Từ hồi xưa, những lúc tôi không vui, nhất định Haseo sẽ bảo, “Đi ăn thịt!” Kể cả có muốn động viên tôi thì cũng chẳng bao giờ chịu nhìn mặt, chỉ buông một câu như thế rồi lôi tôi ra khỏi phòng trọ hoặc phòng sinh hoạt câu lạc bộ.

Bóng lưng ấy không hề thay đổi. Chỉ là quần áo bình thường đã chuyển thành bộ vét nghiêm trang.

Bản thân Haseo cũng không hề thay đổi.

Bước chân tôi bỗng chậm lại, tiếng gót giày gõ xuống sàn nghe như tiếng rên rỉ của động vật nhỏ. Giày mới nên đi chưa quen chân. Vai Haseo khẽ khựng lại. Ngay lập tức, tôi cố nén cơn đau nhói từ gót chân, thẳng lưng bước nhanh để đi ngang hàng với Haseo. Tuy cảm thấy anh đang nhìn mình nhưng tôi không nhìn lại, chỉ mấp máy môi, “Mình đi đâu thôi?”

Nơi chúng tôi đang đến là một nhà hàng Pháp cao cấp nằm trong tòa nhà hiện đại mới được khánh thành cách đây vài năm. Tôi lại bắt đầu hoài niệm về chuỗi nhà hàng thịt nướng ăn thoải mái hết có 2.980 yên thời sinh viên.

Vì các bàn đầu đã được đặt trước nên nhân viên dẫn chúng tôi tới quầy. Tôi thấy nhẹ cả người. Bây giờ ngồi cạnh nhau sẽ thoải mái hơn ngồi đối diện. Quầy và bếp được chắn bởi một tấm kính nên ngồi ngoài vẫn trông thấy những người đầu bếp đang làm việc bận rộn.

Đưa áo khoác cho phục vụ bàn xong, Haseo bảo tôi “Cứ gọi đại vài món đi!” rồi cầm điện thoại ra khỏi quán.

Tôi mở thực đơn bọc da, thử dài trước danh sách rượu dài dằng dặc. Trước mắt cứ gọi hai ly vang sủi bọt đã. Bên những ô cửa sổ đối ra cảnh trời đêm, toàn là các cặp đôi hạnh phúc.

Tôi không bình tĩnh được.

Thì bởi, trông tôi chẳng khác gì người phụ nữ của Haseo.

Thẳng thắn như thế, tôi chợt nhận ra, trước giờ thường hay tự lừa dối bản thân bằng những suy nghĩ mơ hồ.

Phải rồi, tuy tôi đã tự theo Haseo đến đây như thế đó là đi đầu bắt buộc, nhưng chung quy lại anh đã cướp tôi từ tay một người đàn ông. Những lời anh nói với anh Shinji rõ ràng đã đi quá giới hạn. Tôi sẽ không tha thứ cho anh chỉ vì mối quan hệ đặc biệt giữa chúng tôi. Không đúng, dù có quan hệ đặc biệt đi chăng nữa, việc tôi nổi giận vẫn là lẽ thường tình. Ngay cả Akihito, nếu làm như thế trước khi chia tay, tôi cũng sẽ không tha thứ. Tôi đã phớt lờ sự thật bản thân mình đang đi ngoại tình mà chỉ tức giận bởi hành động lỗ mãng của anh. Tôi không thể chịu nổi việc bị đối xử như đồ vật của ai đó.

Nhưng rốt cuộc, tôi đã im lặng đi theo Haseo, người chẳng phải nhân tình cũng chẳng phải người yêu.

Có lẽ anh Shinji đã nghĩ giữa tôi và Haseo là tình yêu nam nữ. Bằng chứng là điện thoại của tôi vẫn hoàn toàn im lặng. Chắc chắn anh sẽ không liên lạc trong một thời gian. Anh không phải dạng đàn ông đủ rộng lượng để tha thứ hành vi bắt cá hai tay, lại luôn chủ động tránh những việc gây phiền cho bản thân.

Tôi chẳng buồn bã, thậm chí còn thấy thoải mái. Tôi vẫn tức anh ách chuyện anh dám vu khống lý do tôi không dùng biện pháp tránh thai.

Nên tôi đã đi theo Haseo.

Nhưng không chỉ có thế.

Lúc ấy tôi chẳng hề nghĩ gì, đầu óc trống rỗng, cứ cắm cúi đuổi theo bóng lưng Haseo. Không bất an cũng không lúng túng, tôi tin tưởng từ tận đáy lòng rằng, con đường này là đúng đắn. Đơn giản, đó là tiến về phía trước. Gần đây, tôi hiếm khi có tâm trạng thế này, ngay cả lúc cần bút vẽ cũng thấy bối rối. Biểu cảm và đánh giá của người khác không khi nào thôi luẩn quẩn trong đầu tôi.

Lúc chạy theo anh, làn gió vờn qua má thật dễ chịu. Thân thể nóng lên, có cảm giác như đi bộ bao nhiêu cũng được.

Tuy vậy, chỉ trong thoáng chốc đã bị kéo về thực tế.

Tôi nuốt xuống những bất an và nghi ngờ đang trào lên trong lòng. Haseo đã nghĩ gì khi chia rẽ tôi và anh Shinji? Với tư cách là đàn anh? Là bạn? Hay là một người đàn ông? Việc tôi đi theo anh có củng cố thêm cho hành động của anh?

Nụ cười ấy khiến tôi quên hẳn việc anh đã đi quá giới hạn.

Tôi vô thức bấm móng tay vào phần thịt mềm trong lòng bàn tay, đau nhói, rồi cứ tháo nhẫn ra lại đeo vào, một cố tật mỗi khi căng thẳng.

Cả người tôi bứt rứt, lòng cực kỳ lo sợ giữa mình và Haseo đã nảy sinh một thứ “quan hệ” nào đó.

Tôi không muốn đứng lại. Tôi muốn tiếp tục đi bộ mãi như lúc này chứ không phải chôn chân ng ồi một chỗ thế này.

Một tiếng “cách” khẽ vang lên. Người phục vụ đã bưng ly rượu ra đặt xuống bên cạnh tôi.

Tôi ngẩng mặt lên, mở thực đơn ra xem. Tôi không gọi theo suất mà chọn món lẻ, không thèm để ý giá mà gọi những món có vẻ ngon. Đã thế mình phải ăn cho anh ấy sạt nghiệp mới được. Tôi chọn một đĩa thịt tổng hợp kiểu Pháp, bánh nướng gan ngỗng béo, đang gọi dở đến món Tripe Gratin^[26] thì Haseo quay lại, ng ồi phịch xuống ghế hỏi, “Tripe là gì?” Tôi trả lời một cách đơn giản, “Lòng.” Haseo nhìn theo ngón tay tôi đang chỉ vào thực đơn, gọi thêm món bít tết bò Omi^[27].

Trả lại thực đơn cho người phục vụ rồi, tôi mới nhớ ra mình chưa hề gọi rau và cá. Vì anh ấy nói đi ăn thịt nên mình gọi toàn thịt chẳng? Bu ồn cười thật, tự dừng lại rậm rập nghe lời Haseo.

“Sao thế?” Haseo hỏi.

“À không, em chỉ đang nghĩ, tự nhiên muốn ăn thịt cừu non.”

“Để gọi sau cũng được.”

Thứ gì đó phản quang đang đung đưa trước ngực Haseo.

“Haseo, anh vẫn còn đeo thẻ trên cổ kia.”

“À, ừ nhỉ.”

Haseo tháo thẻ in logo công ty ra, cuốn dây lại rồi nhét thật lực vào chiếc cặp đang đặt trên ghế bên cạnh. Miệng anh nhếch ra như muốn nói, “Quên khuấy mất,” làm tôi bật cười.

“Cô thấy bu ồn cười đến thế hả?” Haseo nhăn nhó.

“Vì trông anh thảm quá.”

Tôi cười, với tay lấy ly rượu thì bị anh chặn lại, “Ê ê, từ từ, phải cụng ly đã chứ.”

“Cái gì?”

“Ăn mừng xóa sổ tình nhân.”

Nhìn khuôn mặt của Haseo, lòng tôi nhẹ nhõm hẳn.

“Sao, hẳn có gọi điện nhắn tin gì không?”

“Không.”

Anh cười ha hả với cái giọng ngàn năm không đổi, đôi mắt đen sáng lấp lánh như mắt một chú bé láu lỉnh.

“Không gọi là đúng rồi. Trông hẳn có vẻ ngạo mạn, giờ chắc đang tức tối lắm.”

Tôi thấp giọng, “Haseo này, anh đang khoái chí lắm đúng không?”

“Còn phải hỏi!”

Tôi thở dài. Haseo liến láu, “Cụng ly nào!” Chạm cốc xong, anh lại cười, “Uống đi, uống đi! Mà lúc ấy, mặt gã đó đến là tếu. Chẳng lẽ hẳn không nghĩ là cô sẽ đi theo anh? A... tự nhiên có trò vui. Quá đã, quá đã!”

“Rõ là ngốc.”

“Nhìn thái độ ngạo mạn đấy ai mà chẳng muốn đập cho một trận. Mới chùng đó thôi thì mình chưa bị trời phạt đâu.”

“Công việc của anh liệu có bị ảnh hưởng gì không?”

“Đã bảo không sao mà. Thằng cha ấy còn trẻ, vẫn phải đi nịnh bợ các bác sĩ có chức vụ cao hơn. Hình như cũng chẳng phải dạng tốt nghiệp đại học danh tiếng, chẳng có quy ền quyết định gì đâu.”

“Bị khiêu khích như thế, lỡ lúc đấy anh Shinji nổi khùng lên thì sao?”

Haseo chống cằm nhìn tôi, “Thì anh sẽ để cho hẳn đánh. Vì em.”

Đó là đòn quyết định. Những lúc Haseo gọi tôi là “em” đều là lúc anh nói đùa. Tôi có cảm giác vừa thất vọng, vừa nhẹ nhõm. Như để lấp đầy khoảng trống trong lòng ngực, tôi chọc dĩa vào đĩa thịt tổng hợp to bự vừa được bung tới, lần lượt nhét vào miệng nào giăm bông sống, salami, xúc xích và cả những lát thịt đồ h ồng, sau đó lại xé bánh mì thơm nức mũi, phết dặm pa tê rồi nh ồm nhoàm ăn.

“Cái đĩa ng ền ngôn thịt này là sao?”

“Là thịt lợn tổng hợp chế biến kiểu Pháp. Cái kia là gan, đó là thạch làm từ thủ lợn và chân giò, giảm bông sống làm từ phần đuôi, đây là xúc xích, còn lại là lẫn lợn của các bộ phận khác.”

“Gớm quá.”

“Gớm mới ngon.”

Tôi uống cạn ly rồi gọi một chai vang trắng Alsace. Haseo vốn tửu lượng thấp, vẫn đang nhâm nhi phần vang của mình.

“Dạo này trông cô xơ xác thế. Ngoại tình chẳng giải quyết được gì. Chia tay đúng lúc đấy.”

“Em không quan tâm, cũng chẳng còn lưu luyến.”

“Công nhận.”

Sao anh nói thế?”

“Cô đang ăn thùng uống vại đấy thôi. Từ xưa, cứ chia tay là cô lại ăn hùng hục còn gì? Đêm hôm khuya khoắt cũng lục tủ lạnh làm lẩu hay cơm rang rồi lẳng lẳng ăn. Từ giờ trở đi chắc cô cũng chỉ ra ngoài gặp trai, hợp hợp thì ngủ cùng chứ không đủ sức kéo dài một mối quan hệ nghiêm túc đâu nhỉ?”

Miếng thịt nghẹn lại ở cổ. Haseo lấy chai rượu vừa được người phục vụ bàn mang tới, rót ồng ộc vào ly của tôi.

“Anh chỉ đùa ác thôi phải không?”

“Cái gì cơ?”

“Lý do anh bóc mẽ anh Shinji.”

“Đúng. Chứ cô nghĩ loại toàn hành động theo trực giác như tôi có thể suy nghĩ sâu xa từng tí một à?”

“Thế tại sao lại đến quán này?”

“À, anh nghe nói hình như mấy tay bác sĩ hay đến đây. Tình cò gặp lại lần nữa thì thú vị phải biết.”

“Không có chuyện đó đâu.” Tôi hất hàm về phía cảnh đêm ngoài cửa sổ. “Hắn bị bệnh sợ độ cao, tuy luôn cố che giấu.”

“Nhát cáy.”

“Ừm.”

Chúng tôi nhìn nhau rồi cười phá lên. Gánh nặng trong lòng đã nhẹ bớt vài phần. Đoán già đoán non làm gì. Haseo vẫn là Haseo, không bao giờ thay đổi.

“Haseo, chuyến tàu nhanh cuối cùng trong hôm nay là mấy giờ?”

Lúc nào Haseo cũng ăn nhanh mà giờ lại đang rất nhẩn nha. Tôi thấy hơi lo lắng.

“Không sao, lúc này anh đặt khách sạn rồi.”

Hóa ra lúc mới đến quán, anh mang điện thoại ra ngoài là để đặt phòng.

“Ở Osaka?”

“Không, khách sạn công tác ở Torimaru. Anh sẽ tiễn cô đến Kyoto.”

“Tại sao?”

“À, coi như là dịch vụ hậu mãi. Anh tính rồi, mai nghỉ thì đi mua sắm xong xuôi sẽ về thôi nên cô đừng bận tâm. Ở kia, ăn đi chứ, đêm nay anh làm bạn đồng hành của cô.”

Anh cắt pa tê, đặt vào đĩa tôi phần nhiều hơn. Thay vì trả lời, tôi cho miếng pa tê hồng nhạt đó lên miệng. Thịt và gan ướp lạnh êm ái trôi qua cổ họng.

“Haseo này!”

“Gì?”

“Anh bảo em không được ngoại tình nhưng chính anh cũng ra tay cả với phụ nữ có chồng đấy thôi?”

“Ờ, nhưng anh không cặp với ai quá lâu, có quan hệ thì cũng chỉ tối đa năm lần rồi đường ai nấy đi.”

“Lại nguy biện.”

“Chẳng thế nữa. Nhưng cô thì không được.” Anh lắc lắc cái đĩa về phía tôi, nói vẻ nghiêm nghị.

“Tại sao?”

“Chẳng được lợi lộc gì. Cô đang làm việc bằng tên và hình ảnh. Càng ngày cô sẽ càng nổi tiếng, nếu bị chỉ trích là hư hỏng, thiếu tư cách đạo đức thì lợi bất cập hại. Lúc này anh có nhắc đến trực giác đúng không? Trực giác và bản năng khá là chính xác đấy. Cứ để những kinh nghiệm từ trước đến nay đưa đường chỉ lối trong vô thức, câu trả lời sẽ tự đến thôi. Dù có dành thời gian suy nghĩ thì cuối cùng vẫn đi đến kết luận tương tự, nên anh

khá coi trọng bản năng của mình. Dõi theo cô một thời gian dài, anh nghĩ cô không cần loại đàn ông chỉ biết cái lợi trước mắt như thế. Gọi tình nhân đến tận nơi làm việc, chứng tỏ hẳn có sở thích bệnh hoạn. Đám bác sĩ thỉnh thoảng cũng có những kẻ điên. Nhưng suy cho cùng, dù sao cũng là người cô đã chọn nên anh không đánh giá gì.”

Anh nói một hơi rồi nhờ người phục vụ lấy cho cốc nước. Anh lên tiếng mà không nhìn tôi, “Cô không quay lại với người yêu à?”

“Không.”

“Cô không tha thứ cho cậu ta được à?”

Tôi im lặng.

“Thì thoảng ngủ với gã bác sĩ kia cũng không sao. Nhưng đừng dùng chuyện đó để lấp chỗ trống của người yêu. Nhanh chóng tìm đối tượng mới đi.”

Giọng anh nhẹ bẫng nhưng lời lẽ nghe thật nặng nề. Thấy tôi vẫn ngơ ngác, Haseo lại rẽ sang chuyện khác, “Đĩa thịt này ngon đáo để,” rồi nhét một miếng giăm bông sống vào miệng.

Tôi không phản bác lại được. “Gì chứ, ai cho anh quyền quyết định?” hay “Làm sao anh hiểu em được!” Tôi biết có nhiều chuyện cần phải nói, nhưng rốt cuộc chỉ đưa tay lấy ly rượu vang.

Bụng đầy áp thịt và rượu, chúng tôi leo lên tàu điện về Kyoto.

Trên tàu, Haseo ngơ ngác đọc sách kinh tế còn tôi nhắm mắt giả vờ ngủ. Tàu điện dừng đưa, không khí thoáng thoảng mùi hương ngọt đằm trộn lẫn nước hoa và thuốc lá của Haseo thật dễ chịu. Tiếng lật sách đều đặn vang lên bên cạnh, các thứ trong đầu như đã rơi ra hết, tôi bồng bênh trôi trong bóng tối mênh mông. Chắc do tôi đang say.

Không khí lạnh lẽo ở nhà ga làm tôi sức tỉnh. Kyoto ngày càng lạnh buốt. Mặt đường loang loáng nước, có lẽ trời vừa mưa.

“Này, người em quen mở quán gần đây. Mình đến đó đi.”

Nghe tôi rủ, Haseo toét miệng cười, hàm răng trắng bóng lấp lánh trong đêm tối, “Đẹp không?”

“Cực kỳ đẹp.”

Đi quá sông Kamo, chúng tôi hướng về phía Gion, bước xuống cầu thang tối bên cạnh tòa nhà lớn rồi đây cửa có treo biển hiệu Trăng Non.

Hiếm thấy có khách ngồi ở quầy.

Hai người đàn ông mặc vét khoảng ngũ tuần đang cười nói với chị Tsuyutsuki. Trong một giây, tôi tưởng người đàn ông béo lùn là Cún cưng, nhưng hóa ra không phải.

Chúng tôi vừa ngồi xuống ghế xô pha thì Akira nhún nhảy mang khăn lau tay nóng đến.

“Ái chà, chị Kanna, hình như hôm nay chị đang say? A, người này là anh bác sĩ đẹp trai mà xấu tính phải không?”

“Chị vừa chia tay với anh bác sĩ đó rồi,” tôi cởi áo khoác ra và gập lại.

“Oái, thế á?! Thế ai đây?”

Akira len lén nhìn Haseo, không biết có phải sợ không mà cứ bám lấy tôi.

“Cái gì? Trông anh xấu tính lắm à?”

Haseo cười khùng khục trong họng, rút thuốc lá bằng điều bộ đáng yêu. Akira chừng như nhẹ nhõm hơn, cậu đặt ngón trỏ vào cằm, ra chiều đánh giá.

“Ừm... xấu tính thì không đúng, nhưng có vẻ sát gái.”

“Ờ không, anh đây nghiêm túc lắm đấy!”

“A, thôi đi! Xạo hoài! Cái giọng nói và nụ cười quyến rũ này ấy mà, không được, chị Kanna, không được đâu! Người này chắc chắn sẽ làm con gái khóc đấy!”

“Đã bảo không có chuyện đó, anh đang làm mọi người hạnh phúc chứ!”

“Nói nghe hay lắm! Loại đàn ông như anh ấy mà, là con trai của gái đứng đường, lớn lên sẽ làm hàng đồng phụ nữ phải nhỏ lệ.”

Xem chừng Akira khá thích Haseo, hoặc là hồi xưa hay bị đàn ông kiêu này bỏ rơi nên có vẻ cao hứng, tôi vừa nghĩ vừa nhìn hai người thì Haseo nói, “Cái cô này mới là người làm đàn ông khóc ấy.” Anh huých cùi chỏ vào tôi.

“Đúng rồi đấy, chị Kanna cũng là con gái của trai bao, sinh ra để làm đàn ông khóc.”

“Thế hai người bọn anh mà lấy nhau thì sẽ sinh ra ai?”

Akira hơi mở to mắt, nói về đặc ý, “Sẽ sinh ra em đây.”

Haseo cười lẫn lộn.

“Ôi, đừng có nói mãi mấy chuyện nhằm nhí đó, đi pha rượu đi.”

“Buồn cười thế, chị Kanna lúc nào cũng tự pha còn gì? Hay chị đang xấu hổ? Chuyện lạ khó tin nha. Rõ thật là, người yêu mới đúng không nào?”

Tôi toan mở miệng phản bác thì một dáng người mảnh khảnh tiến lại gần.

“Lần đầu gặp mặt, anh Haseo. Tôi là Tsuyutsuki.”

Chị Tsuyutsuki để tóc xõa, mặc một chiếc váy dài màu đen khoét sâu phần lưng, tóc mái cắt bằng đến sát lông mày, trông cứ như một con búp bê Nhật xinh đẹp.

“Chị cắt tóc mái rồi à?” Tôi hỏi, Akira cũng la lên kinh ngạc, “Anh là Haseo?”

“Nhìn là biết còn gì.” Chị Tsuyutsuki chăm chú quan sát Haseo, rồi nói mà hầu như không cử động môi. “Không thể là tình nhân được, hai người này chẳng phải đang ở bên nhau với vẻ mặt không phòng bị hết như hai đứa trẻ con lớn xác sao?”

Đứng nguyên tại chỗ, chị vươn người tới trước, châm thuốc cho Haseo bằng một chiếc bật lửa mỏng.

Haseo chậm rãi nhả khói và cười bằng giọng trầm, “Như trẻ con à?”

“Cậu ấy, mạnh miệng đùa bạo đấy nhưng làm sao mà sinh con với cô này được?”

Chị Tsuyutsuki liếc nhìn tôi bằng đôi mắt dài sắc lẹm. Mái tóc đen nhánh của chị óng ả hết như dòng sông Kamo giữa trời đêm mà chúng tôi đi qua khi này.

“Thụ tinh nhân tạo thì có thể chứ.”

Chị Tsuyutsuki cười nhạt trước câu trả lời bốn cột của Haseo, nói “Gặp sau nhé” rồi quay lại phía quầy bar.

Sau đó, Haseo và Akira hào hứng buôn chuyện tiếp với nhau, tôi vừa thỉnh thoảng chêm vào vài nhận xét vừa liếc mắt nhìn chị Tsuyutsuki. Khi hai người khách kia ra về, tôi cần chiếc cốc rỗng lại gần quầy bar.

Đặt cốc xuống, đá còn sót dưới đáy kêu lanh canh. Đang rửa đồ, chị Tsuyutsuki chỉ nhướn mày. Tôi vội nhìn xuống tay mình. Giọng chị chìm trong tiếng nước chảy xối xả.

“Sao em lại dẫn cậu ấy đến đây?” Ngữ điệu nhẹ nhàng khiến tôi bớt căng thẳng, thoải mái thả người xuống chiếc ghế cao.

“Em cũng không biết nữa. Em chỉ muốn giới thiệu với chị Tsuyutsuki.”

“Cô muốn tôi nhận xét về cậu ta chứ gì?” Đôi môi đỏ vẽ ra một nụ cười nhạt.

“Em không biết.”

“Có chuyện gì à?”

“Liên quan đến Haseo thì không có gì hết.”

“Thế, cô đã dao động à?”

Tôi cố lựa chọn từ ngữ, vô thức cuốn đuôi tóc vào ngón tay. Xơ xác hết rồi, phải nhuộm và dưỡng lại thôi.

“Từ hồi xưa, cứ ở với Haseo là không thể tiếp tục với người yêu và tình nhân. Còn nữa... em không hiểu tại sao mình chỉ nghe theo lời anh ấy.”

“Chị nói thẳng nhé?”

“Chị Tsuyutsuki lúc nào mà chẳng nói thẳng.”

Bốn mắt chạm nhau. Chị Tsuyutsuki cười mũi. Khuôn mặt chị thực sự rất xinh đẹp.

“Cái đó thì không phải lỗi của cậu nhóc ấy đâu, mà là bởi cô bị mắc chứng yêu cha quá mức đấy.”

Chị Tsuyutsuki khóa vòi nước lại. Tiếng cười của Haseo và Akira đột nhiên vọng tới nên chị quay lại ngó, nhưng cuộc trò chuyện của hai người lại mau chóng lẫn vào tiếng nhạc trong quán.

“Lúc trước chị cũng nhắc đến hội chứng ấy nhỉ?”

“Đúng rồi, cô ấy mà, không tin tưởng bọn đàn ông. Ngay cả việc làm quen và lên giường ngay lập tức cũng là vì lý do ấy. Cho đi thân thể mình rồi dựa vào đó để coi thường sinh vật đầy dục tính mang tên đàn ông. Nhưng, cậu nhóc ấy không bao giờ ngủ với cô, chỉ bao bọc mà không lấy đi từ cô bất cứ thứ gì. Thế nên đối với cô, cậu ta là người đàn ông tối thượng.”

“Vớ em, Haseo không phải đàn ông.”

“Ừ, cô không coi là đàn ông. Bởi vì đối với cô, đàn ông là thực thể bản thủ đã làm ô uế tuổi thơ cô. Nhưng cô cũng lợi dụng những kẻ đó, khiến họ làm bản thân cô như nhuốc để vượt qua chấn thương tâm lý ấy.”

Chị biết tôi dùng tình dục để chôn lấp tình cảm của bản thân. Mặc tôi ghen lời, chị quay lưng lại, lấy trong tủ ra một chiếc ly mới. Có thứ gì đó giống hình xăm cánh bướm trên tấm lưng trần.

“Chẳng phải hai người rất giống nhau ư?” Chị với tay lấy chai rượu Gin màu xanh.

“Nghĩa là sao ạ?”

“Không phải chỉ có phụ nữ mới bị xâm hại tình dục đâu.”

“Có lẽ nào,” tôi cười. Ở Haseo không có mảng tối như tôi.

“Cô hiểu cậu ta rõ đến mức có thể khẳng định như thế à?”

Tôi bỗng ghen lời. Haseo không kể chuyện quá khứ. Tôi hoàn toàn không biết gì về anh cho đến lúc chúng tôi gặp nhau.

Ly Gin Buck được đặt trước mặt tôi, bọt khí lờ lờ nổi lên từ miếng chanh mới thêm vào.

Chị Tsuyutsuki nhìn về phía Akira và Haseo, nheo mắt nói, “Cậu ta không đi ra đây nhỉ? Lúc cô bị người yêu đánh, chị chỉ nhìn thấy sự nhẹ nhõm của cô. ‘Ôi, nhờ chuyện đó, mình đã có thể hoàn toàn mất niềm tin, quả nhiên đàn ông chỉ là lũ quỷ của lòng tự trọng.’ Khinh miệt là cách thanh toán tình cảm rất nhẹ nhàng, phải không?”

Ngậm rượu trong miệng đắng ngắt. Tôi cố nuốt xuống chất cồn đang ghen ở cổ rồi đưa tay ôm mặt.

“Ngẩng mặt lên.”

Chị Tsuyutsuki chăm chăm nhìn tôi. Người đang phải nghe những lời tàn nhẫn là tôi mà sao chính bản thân chị trông cũng khổ sở và cay đắng như vậy?

“Không phải chị đang trách em, chị chỉ muốn em được vui vẻ. Lúc còn nhỏ, bị lạm dụng tình dục nhưng lại không thể nói với ai vì sợ người ta ghét bỏ, xa lánh. Ai cũng sợ cô đơn. Chị cũng vậy, không muốn cô đơn nên chị giữ mối quan hệ với người đàn ông xấu xí ấy cho dù không yêu nhiều đến thế. Bản thân chị không thể có được thứ mà mình thực sự muốn,

nhưng đổi lại, chị đã chọn người sùng bái mình. Chị quan hệ tình dục như diễn một vở kịch. Để sống, hầu hết mọi người phải từ bỏ một thứ gì đó. Nhưng em thì khác.”

Chị im lặng một lúc rồi lại nhìn tôi.

“Không muốn dựa dẫm vào bất cứ ai, nói cách khác, em đang đợi sự xuất hiện của một người lý tưởng. Đâu đó trong lòng, em đang hy vọng. Nếu thực sự chỉ là bạn bè, chuyện chia xa không đủ sức làm em khổ tâm. Hiểu ý chị không? Cậu trai kia chính là ảo tưởng của em. Ngủ cùng cậu ta rồi phá vỡ cái ảo tưởng đó đi. Chẳng phải thứ gì đặc biệt đâu.”

“Bạn em có khuyên, tuyệt đối không được ngủ với anh ấy. Nếu làm thế, em sẽ mãi mãi đặc biệt trong lòng anh ấy.”

“Đừng cố gìn giữ từng chút thời gian như vậy. Chị không muốn em sống trong bó buộc. Hơn nữa...”

Chị bỏ tay khỏi má, mím môi hồi lâu rồi mới lên tiếng, “... Chúng ta đồng bệnh tương lân, ngoài ra thì đâu còn cách nào khác.” Sau đó bắt đầu rửa và lau cốc chén.

Tôi lơ đãng nhìn chị. Tuy lơ mờ nhận ra mình đang làm chị tổn thương nhưng tôi không biết phải nói gì. Khi kim giây của đồng hồ trước mặt quay được ba vòng rưỡi, tôi nhận ra, câu hỏi ban đầu là do tôi đặt, và chị Tsuyutsuki đã thẳng thắn trả lời, không hề che đậy. Chị giải bày cả những chuyện mà tôi nghĩ chị sẽ không bao giờ muốn nhắc tới.

“Chị có hình xăm à?”

Không chịu nổi sự im lặng nặng nề, tôi thốt lên. Chị Tsuyutsuki xếp cốc lên giá, hơi nghiêng đầu.

“Ôi chà, cô nhìn thấy sao? Cũng lâu lâu rồi. Vì xấu hổ nên chị giấu đi đấy.”

“Chị thấy xấu hổ ư?”

“Ừm, thợ xăm - người quen của Akira có nói, đa số phụ nữ đều chọn hình bướm. Đàn bà muốn thay đổi, cũng phải lột xác giống như sinh vật ấy. Không hiểu sao nghe thế xong chị lại đi xăm hình này, như thể muốn khắc một bằng chứng rằng bản thân cũng không khác gì những phụ nữ bình thường.”

“Đúng là hình bướm hay rồng kiểu Nhật rất hợp với chị.”

Chị Tsuyutsuki quay lại nói, “Chính xác!” Rồi từ đó cứ tằm tằm cười mãi.

“Chị có cảm giác cô đang sống mà không muốn thay đổi. Đau đớn, phần hận hay dỗi gặt, cô không chịu buông tay khỏi bất cứ thứ gì dù nó rối rắm đến đâu đi chăng nữa, cứ ôm lấy tất cả mà sống với linh hồn quằn quại khổ sở. Thật phức tạp. Nhưng điểm ấy rất đáng yêu. Thế nên chị không bỏ mặc cô được.”

Chị hát hăm về phía Haseo. Anh đang đuổi thẳng chân, tựa sâu vào ghế xô pha.

“Không biết cậu trai kia có thể không đây.”

Cảm nhận được ánh mắt chị, Akira nói lớn, “Người này ngủ mất tiêu rồi.”

“Để yên cho cậu ấy ngủ. Kanna, sao cốc của em vẫn đầy vậy? Không uống rượu nữa hả? Có uống trà Trung Quốc không?”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, “Có ạ.” Đúng lúc tôi đang muốn uống thứ gì ấm áp.

Uống xong trà Trung Quốc, Akira cũng đã ra về. Tôi đánh thức Haseo, cùng leo lên tắc xi.

Cơ thể vừa ấm lên là cơn say lại ập đến. Tôi xích lại gần anh, thì thầm, “Chị ấy rất đẹp, phải không?” Anh cười, “Nhưng rõ ràng là không ưa anh.” Tôi nói, “Ờ thì, chịu thôi,” rồi rút điện thoại ra khỏi túi xách. Quả nhiên, anh Shinji không hề liên lạc.

“Haseo cũng thế, tuy thấy đẹp nhưng không phải dạng anh thích nhỉ?”

“Hiểu chuyện phết.”

“Vì Haseo thích phụ nữ có da có thịt.”

“Cô cứ nói trắng ra là có mông có ngực đi.”

Đang quăng qua ném lại mấy chuyện nham nhở thì có thứ gì nhỏ xíu, trắng trắng từ trên trời rắc xuống con đường vắng vẻ không một bóng người.

“Ơ...”

Tuyết đang rơi.

“Haseo mang đến phải không?”

“Trời ạ, lại tuyết à?”

“Kyoto tuyết đối không ngập tuyết, quý khách cứ yên tâm.”

Người lái xe tắc xi cười xởi lởi và cho xe dừng lại ở ngã tư Shijo-Torimaru.

“Ở đây được không?”

“Ờ,” anh đáp, rút cổ bước xuống xe.

“Thế thôi nhé, tạm biệt.”

Gió lạnh ập tới, tôi lập tức đóng cửa xe lại.

Tựa má vào cửa kính, tôi nhìn Haseo đứng trước ngân hàng đã đóng cửa. Tuyết trắng nhảy múa xung quanh nhưng chạm đất là tan biến không để lại dấu vết, giống như những cánh anh đào trong buổi lễ tốt nghiệp năm nào. Khi ấy, Haseo cũng không nói gì, chỉ đắm đắm nhìn tôi như một chú chó mực trung thành.

Tắc xi đang chờ đèn đỏ. Tôi xua tay ra hiệu đi đi nhưng Haseo vẫn không rời bước. Anh chỉ rút một tay khỏi túi áo, chậm chạp vẫy tôi. Được rồi mà. Dù rất muốn nói như thế, nhưng tôi biết anh sẽ chẳng nghe thấy. Mà có nghe thấy đi chẳng nữa, tôi nghĩ anh vẫn sẽ đứng yên ở đó.

Tôi nhận ra, lần nào chia tay nhau, anh cũng là người tiễn tôi.

Ngực tôi thắt lại. Lời chị Tsuyutsuki như vang lên bên tai.

“Cậu trai đó là ảo tưởng của em.”

Đúng thế, tôi không thể ngụy biện bất cứ điều gì. Nhưng cứ cho rằng Haseo là ảo tưởng của tôi, thì đối với Haseo, tôi cũng chẳng phải là một đối tượng đặc biệt. Chỉ cần là đàn bà thì chắc chắn anh sẽ tiễn như thế này.

Dù nghĩ thế, tôi vẫn không thể rời mắt khỏi bóng người đang đứng trên con phố vắng ngắt.

Đến lúc anh khuất hẳn, tôi mới ng ẩng trở lại ghế.

Những lời chị Tsuyutsuki nói ám ảnh hơn tôi nghĩ.

Nếu anh mời tôi lên phòng, chắc chắn tôi sẽ vào với lý do say rượu. Cả người tôi chao đảo, nửa như nhẹ nhõm, nửa như tiếc nuối.

“Nhiệt độ trong xe thế nào ạ?”

Tôi đáp lại sự nhiệt tình của người lái xe, “Ấm lắm ạ,” rồi nhớ đến món trà Trung Quốc chị Tsuyutsuki đã pha cho. Lúc nào cũng vậy, động tác uyển chuyển của chị cùng hương trà làm lòng người say đắm. Nhưng

đường như chị pha trà để khiến mình bình tĩnh lại hơn là vì tôi. Đó là lần đầu tiên chị Tsuyutsuki kể về bản thân.

Chị không muốn tôi tổn thương thêm nên ngay từ đầu đã phải nói những lời gay gắt trong khi chính tim chị cũng đang rỉ máu. Tôi toàn lợi dụng ý tốt của người khác.

Con đường không một bóng người. Tôi nhắm mắt lại, một giọt nước mắt lăn xuống má trái.

Trước khi lên nhà, tôi kiểm tra hòm thư. Giữa đồng quảng cáo và bưu phẩm một tay không cần xuể là vô vàn tờ thông báo giao hàng mà không có người nhận của bên chuyển phát nhanh. Haseo gửi cho tôi đồng tiểu thuyết và truyện tranh mà anh đã đọc hết. *Thỉnh thoảng cô phải thay đổi tâm trạng đi*, anh nhắc nhở.

Dù có tăng đi đâu hòa lên mức cao nhất, căn phòng trống trải vẫn lạnh lẽo. Tôi mặc nguyên quần áo ngủ rồi kiểm tra thư điện tử, cơn buồn ngủ tự dưng bay biến hết.

Tôi chuyển sang ghế xô pha, đắp chăn rồi bật phim *Điều luật 46* lên. Đây là một bộ phim kinh phí thấp, lấy bối cảnh tương lai gần, kể về chuyện tình đẫm lệ của một đôi trai gái có cùng bộ gen di truyền, yêu nhau nhưng bị bắt phải rời xa nhau.

Thuở còn chung sống với Akihito, tuy đôi lúc cùng đi xem phim, nhưng có những phim mà tôi chỉ xem một mình, và xem đi xem lại rất nhiều lần.

Hai người cộng hưởng lẫn nhau, không cần bất cứ thứ gì khác, tạo thành một vòng khép kín. Thế nhưng, mối quan hệ như một phép lạ ấy không có tương lai.

Cuối cùng, cô gái bị đuổi ra thành phố sa mạc “bên ngoài” còn chàng trai bị xóa sạch ký ức. Tôi ấn tượng sâu sắc với đôi mắt xanh biếc của Samantha Morton khi cô nấu mình trong sa mạc. Không một từ ngữ nào có thể diễn tả được vẻ diễm lệ của cô nhưng đôi mắt u buồn ấy đã nói lên được nỗi đau đớn tột cùng khi bị chia cắt với người mình yêu.

Tôi đã mở quyển phác thảo ra từ lúc nào, bắt đầu vẽ một người con gái với mái tóc ngắn.

Rồi lại muốn vẽ biển. Váy của người con gái ấy trải rộng ra thành biển. Tôi lấy màu ra tô. Mắt cô cũng là màu xanh thăm thẳm ấy.

Cảnh chia tay Haseo vô tình lướt qua tâm trí, tôi vẽ thêm tuyết lạnh lẽo rơi trên mặt biển.

Tôi dựng bức tranh lên tường, lùi lại một chút để ngắm.

Lâu rồi không được vẽ theo ý mình, cảm giác mệt mỏi mà dễ chịu bao bọc lấy cơ thể.

Bên ngoài có tiếng chim hót véo von. Tôi mở rèm cửa. Tuy có mệt đấy nhưng đầu óc sáng khoái hẳn. Nhìn nắng mai nhuộm sáng bầu trời, tôi thẩn nhiên, chuyển nhà thôi.

Nói là làm, tôi chuyển đến một chung cư cho người độc thân vẫn trong quận Sakyo nhưng gần trung tâm thành phố hơn một chút.

Ngày chuyển nhà, khi đứng trong bãi đỗ xe đợi người bên công ty vận chuyển đến, tôi nhìn quanh khung cảnh đã quá đổi thân quen. Tuy mới tháng Hai nhưng nụ anh đào đã bắt đầu hé hé, trên những cành cây khẳng khiu, quạ đang làm tổ. Vạn vật rục rịch chuẩn bị cho một mùa xuân mới.

Tôi chuyển nhà, đồng thời mượn xưởng vẽ trong một tòa nhà cho thuê nhỏ xíu chỉ có nhà vệ sinh dùng chung ở tầng ba. Dưới tầng một, bạn tôi mở cửa hàng tạp hóa.

Những người đang thuê đầu làm nghề tự do như thợ mát xa, thợ khắc kim loại hay thiết kế trang web. Tuy ít hời hợt những việc không cần thiết nhưng những lúc làm việc thâu đêm, mọi người sẽ chia nhau bánh kẹo, khi ra về thì rủ nhau đi ăn. Tất cả giao tiếp với nhau ở cự ly vừa phải nên tôi thấy thoải mái. Thêm nữa, gần đây bắt tay vào vẽ, tôi cũng chấm dứt luôn tình trạng nhốt mình trong phòng vài ngày liền, nên bớt hẳn những suy nghĩ bi quan.

Tôi quyết định không mở triển lãm cá nhân định kỳ nữa và từ chối thẳng thừng những công việc mà tôi cảm thấy có cả đồng người thay thế được. Thay vào đó, tôi nhận những việc mình muốn làm, bất chấp tiền công ít đến đâu đi chăng nữa.

Cuối cùng tôi cũng nhớ ra. Tôi sống để làm điều mình yêu thích, thẳng thắn thế nào cũng không được phép mất đi lý tưởng đó. Vũ khí duy nhất của tôi chính là bản thân.

Anh Shinji có gọi điện cho tôi một lần.

“Anh đang ở gần chỗ em.”

Anh ta nói như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra.

“Em không còn ở chỗ đó nữa.” Tôi chậm rãi đáp. “Em chuyển nhà rồi.”

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu. Lát sau, anh ngập ngừng cười, “Gì chứ, em đang giận à?” Câu nói nhẹ tênh, dường như bất ngờ.

“Anh mới là người giận em chứ. Chuyện của Haseo.”

“Haseo?” Anh còn cố tình hỏi lại, “Ai thế?”

“Trình được viên, đàn anh của em.”

Cái người đã bóc mẽ anh ấy, tôi nghĩ thầm.

“À à, đấy là tên anh ta à? Anh nhận được nhiều danh thiệp quá nên không nhớ hết.”

Đời nào anh quên được. Tức tối vì bị làm bẽ mặt nên anh giả vờ lơ đi chứ gì? Tôi cảm thấy nhục nhã thay cho anh về cái lòng tự tôn nực cười ấy.

“Bỏ qua chuyện đó, đã hẹn đi ăn với nhau mà anh không ngờ Kanna lại cư xử kiêu ấy. Tính khí em thất thường quá.”

Giọng cười kẻ cả như muốn nói “Anh tha thứ cho em đấy” đập vào tai tôi. Tôi khẽ thở dài.

“Anh này...” tôi hạ giọng, “...em vẫn rất giận chuyện anh đã nói. Em không hiểu sao anh còn cho rằng em tiếp tục lên giường với anh được sau khi đã bị xúc phạm đến thế, nhưng mà xét ở khía cạnh khác, thì em rất khâm phục cái sự mặt dày đó của anh.”

“Là anh sai. Bây giờ em đang ở chỗ nào?”

“Em không nói đâu.” Tôi chặn trước, không cho anh ta thời gian trả lời. “Em sẽ không bao giờ gặp anh nữa.”

“Này, em thôi hờn dỗi đi. Em nghe điện thoại của anh không phải để nói những chuyện này đúng không? Em có tật xấu là cái gì cũng tự ý quyết định đấy.”

Quả là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

“Không phải em nói thế để anh níu kéo em. Quan hệ giữa chúng ta là bất chính. Vì cả hai đã bắt đầu nhận thức được chuyện đó nên em muốn mình kết thúc, không dính dáng gì đến nhau nữa.”

“Ha ha,” anh bật cười, “nghe giáo điều quá nhỉ?”

Thấy tôi không nói gì, đột nhiên anh đổi giọng, “Đúng là đồ ích kỷ. Anh sẽ không nói lời chia tay đâu đấy.”

“Tùy anh,” tôi cười, “đấy là lời tôi muốn nói. Vĩnh biệt.”

Hình như anh ta lải nhải thêm gì đó nhưng tôi đã dập máy. Lập tức có tin nhắn đến nhưng tôi cũng không thèm đọc mà xóa luôn. Thế là kết thúc.

Tôi cắt đứt liên lạc với Akihito. Tôi không đi chơi đêm, cũng không đi nhậu nữa. Haseo cười bảo, “Lại định âm mưu gì à?” Nhưng không phải thế, đơn giản là chuyển nhà và vẽ tranh khiến tôi bận rộn nên thay đổi thói quen thôi. Lúc tôi nói đại “Chắc vì em đã quyết định sẽ tin vào trực giác như Haseo” thì anh cười, “Quyết định đúng đắn đấy. Cứ vút thật nhiều thứ đi, vì một ngày nào đó, sẽ có những đi đầu mới đến.”

Trước khi cúp máy, bao giờ anh cũng động viên tôi kiểu đùa bỡn “Cố gắng nhé!” hoặc, “Kiếm tiền nhiều nhiều vào còn nuôi anh.”

Một khi đã đánh mất thì chỉ có thể suy nghĩ về những chuyện trước mắt, không được phép nuối tiếc. Đúng như lời Haseo, tôi nghĩ mình không còn cần anh Shinji và Akihito nữa.

Dốc hết sức lực, xong thì xả hơi, rồi lại tiếp tục cố gắng.

Quay vòng như vậy, dần dần mùa xuân cũng tới. Hoa anh đào nở rộ rực rỡ trong không gian ấm áp.

Thành phố Kyoto ngập chìm trong sắc hồng nhạt, mọi người bắt đầu đổ ra đường. Tôi đạp xe đến xưởng vẽ, say sưa nhìn ngắm cảnh vật, nhưng cũng không còn cảm nhận được sự sống động như những năm trước. Lời anh Sasano nói vẫn đọng lại, biến thành một tảng đá đè xuống khiến đáy lòng tôi lạnh lẽo, im lìm, không thể thôi cho cảm xúc cháy bùng lên được nữa.

Cái tôi là gì?

Suốt một khoảng thời gian dài, tôi đã biết thế nào là bế tắc. Tuy hiểu rõ nhưng vẫn không thể thoát ra được.

Vào một ngày như thế, Miho nhắn tin, “Bây giờ mình gặp nhau được không?” Nhận ra lâu rồi không liên lạc với cô, tôi bỗng thấy bất an. Cô gặp chuyện gì chẳng?

Vì cô bảo chỗ nào cũng được nên tôi đã hẹn ở một quán mở từ buổi chiều nằm trong khu Shijo-Kiyamachi. Cô bé bán đồ trang trí dưới tầng

một nói muốn xem tranh của tôi nên tôi treo trước cửa xưởng vẽ tấm biển “Sẽ quay lại” rồi đi ra ngoài.

Hoa anh đào đang nở rộ. Tôi chen qua những du khách đang đứng ngơ ngẩn ngẩn bầu trời, bước vào quán. Miho vẫn chưa tới. Tôi yên vị trên ghế quây bar, nhìn xung quanh và phân vân không biết có nên gọi đồ luôn không thì chuông cửa kêu lanh canh, Miho bước vào, mặc áo khoác mùa xuân màu hồng be.

“Lâu không gặp. Xin lỗi vì tớ đến muộn.” Cô mỉm cười bước đến chỗ tôi. Không biết có phải vì cả đầu tóc, cách trang điểm và móng tay của cô đều mang sắc xuân không mà tôi thấy cô tươi tắn hơn hẳn mọi khi. Cả đôi mắt lẫn làn da đều như phát sáng.

“Không, tớ cũng mới tới thôi.”

“Tớ gọi đột ngột thế công việc của cậu có bị ảnh hưởng gì không?”

“Không sao đâu, lát nữa tớ sẽ quay lại xưởng tranh mà.”

“À, cậu có nói đã thuê xưởng tranh phải không?”

“Ừ, tớ cũng chuyển nhà rồi nên cuống hết cả lên, mãi mới ổn định đây.”

Cậu con trai gầy gò, đeo kính, đội mũ đang ngó phía cuối quầy đưa mắt liếc Miho trong lúc châm thuốc hút.

“Lúc cậu nhắn tin bảo đã chuyển nhà, tớ giật mình, tưởng cậu sang ở với anh tình nhân bác sĩ cơ.”

“Không, không. Tớ chia tay hẳn cũng phải hai tháng rồi.”

“Hóa ra là thế. Cậu có người yêu mới chưa?”

“Chưa, tớ cứ chú ý mũi vào công việc, thế là tự nhiên quen với việc độc thân. À, mình gọi đồ đi.”

Chúng tôi đang tìm thực đơn thì cậu trai đeo kính đội mũ đến gần, đưa thực đơn của mình cho Miho, nói, “Xin mời.”

“Cảm ơn anh.”

Miho lịch sự cúi đầu rồi nghiêng người về phía tôi.

“Cậu này, mình ra bàn ngồi được không?”

“Được chứ,” tôi gật đầu, gọi nhân viên quán. Lạ thật. Đối với nam giới, dù là lần đầu tiên gặp mặt đi chăng nữa, Miho cũng luôn niềm nở. Ấy

thế mà giờ cô lại đứng lên, cần cốc của chúng tôi đi về phía bàn trong góc quán để tránh ánh mắt của người thanh niên kia.

Ngồi xuống bàn rồi, Miho gọi hõng trà và kem tuyết vị táo xanh. Cô mỉm cười bảo, “Cậu cứ uống thoải mái, không phải bận tâm đến tớ đâu,” tôi bèn gọi nước táo lên men và mực xốt tỏi. Giờ này chỉ nên ăn nhẹ thôi.

“Lát nữa cậu đi đâu à? Hiếm khi thấy cậu không uống gì nhỉ?”

Nghe tôi hỏi, Miho nhìn đi chỗ khác, nói nhỏ, “Ừm... thực ra, tớ có em bé rồi.”

“Ôi, chúc mừng!” Tôi thốt lên rồi sức nhớ lúc nào Miho cũng có nhân tình. Tôi chăm chú quan sát nhưng cô vẫn mỉm cười dịu dàng nên chẳng thể đoán được gì.

“... Em bé của chõng cậu à?”

“Có thể.” Nụ cười của cô như vỡ vụn.

“Có thể nghĩa là...”

“Tớ ấy, sau khi ngoại tình về thì nhất định sẽ quan hệ với chõng nên dù có là của tình nhân đi chăng nữa cũng không bị phát hiện.”

Khuôn mặt đẹp mang nụ cười thật trong sáng.

“Tớ định về nhà ngoại sinh con, nên chắc mình sẽ khó gặp nhau. Tớ muốn tranh thủ lúc này hẹn với Kanna.”

Các món lần lượt được đặt lên trên bàn. Mùi hõng trà lẫn với mùi tỏi của món mực xốt. Đầu óc tôi bỗng chốc trở nên hỗn loạn. Tôi hớp một ngụm nước táo rồi nhìn Miho thêm lần nữa, cô vẫn giữ vẻ mặt tươi tắn, đưa từng thìa kem lên miệng.

“Miho, giờ cậu có hạnh phúc không?”

Miho nâng cốc trà, đặt một tay lên bụng, gật đầu.

“Kanna đúng là một người thú vị.”

“Tại sao?”

“Vì cậu hỏi câu ấy.” Cô giữ vẻ mặt hòa nhã, nhưng lại tránh ánh mắt tôi.

“Xin lỗi nhé. Tớ không nghĩ là cậu muốn có con.”

“Đúng thế. Nhưng vì trót có rồi nên tớ muốn sinh nó ra.” Vẫn cầm thìa trên tay, cô chống cằm hỏi, “Cậu nghĩ tớ sẽ nói những câu đại loại như, sợ mất dáng nên không muốn sinh nữa ư?”

Tôi cười, trả lời thành thật, “Ừ.” Miho cũng cười.

“Nhưng mang bầu rồi, tớ vui hơn tớ tưởng. Đứa bé trong bụng mới lớn chừng này thôi mà tớ đã cảm nhận được tình yêu thương dành cho nó. Tớ nhất định sẽ nâng niu con.”

Cô dùng ngón tay để miêu tả độ lớn của bào thai.

“Thêm nữa, tớ cũng có cảm giác gắn kết hơn với ch^{ồng}. Hai người bàn bạc chuyện này chuyện kia làm tớ nhớ lại h^{ồi} chuẩn bị làm đám cưới. Đó cũng là một cách tìm hiểu nhau. À, hóa ra anh ấy vốn là thế này, và tớ nhìn ch^{ồng} mình bằng ánh mắt khác hẳn.”

Gương mặt Miho tỏa sáng dưới ánh đèn. Đó là ánh sáng của sự viên mãn. Tôi hỏi một câu rõ t^{âm} thường, “Cậu có bị ghen không?”

“Hoàn toàn không. Lúc trước, tớ thấy một ngày dài đằng đằng nhưng giờ thì hết đến bệnh viện xoa bóp cho sản phụ lại đi mua đồ trẻ con, loáng cái đã tối. Tớ còn đang học mẹ ch^{ồng} cách đan đồ cho con đấy. Tuy vẫn chưa sinh ra nhưng tớ nghĩ, có lẽ nuôi trẻ con là một cách giết thời gian bằng tình yêu thương.”

Miho cười khúc khích vẻ tinh quái, nói “Cho tớ thử đi,” rồi gấp một miếng từ n^{hũ} mực xốt của tôi. Miếng mực nhỏ dầm dầu mỡ hút sau đôi môi h^{ồng} đào.

Nhìn cô, tôi lại nhớ đến người đàn ông từng qua lại một thời gian ngắn. Anh ta là nhân viên chính thức ở chỗ tôi làm thêm, lúc đi uống rượu đã nửa đùa nửa thật khuyên những cậu trai trẻ khác rằng, nếu không muốn buông tay người đàn bà nào thì cứ làm cô ta có bầu là xong. Rõ là một kẻ trơ trẽn không ưa nổi nên tôi đã chia tay ngay lập tức. Thế nhưng, lời anh ta nói cơ h^ồ không sai. Có những người cảm thấy an tâm khi bị trói buộc vào thứ gì đó.

“Sao thế?” Miho cười dịu dàng. Tôi nhớ đến cái l^{ần} cô nói, nếu không muốn chia tay với người đàn ông nào thì tuyệt đối không được lên giường với anh ta. Cả đàn ông lẫn đàn bà đều li^{ều} lĩnh, cứng cỏi và cũng rất đáng thương. Tuy nghĩ như thế, nhưng cảm giác tủi thân này là sao chứ? Vì khuôn mặt tươi cười dịu dàng kia chẳng?

Biết đâu có con với Akihito thì mọi chuyện đã khác? Nghĩ tới đó, tôi lạnh cả sống lưng. Tôi không muốn bị ràng buộc với bất kỳ ai ở thời điểm này.

Miho có thể cười, nghĩa là cô đang rất hạnh phúc.

Tôi đã thấy nhiều cô gái sinh con rồi giá trị quan thay đổi 180 độ. Tuy nói ra miệng là “Mừng cho cậu” nhưng đâu đó trong lòng tôi vẫn cảm thấy xót xa. Dần dần cũng quen với những thay đổi như thế.

Vậy mà giờ lại thấy đau đớn.

Tuy chỉ là những khác biệt nho nhỏ nhưng dường như Miho đang rời xa tôi.

“Cậu tuyệt vời thật.” Bất giác tôi thốt lên.

“Tuyệt vời thế nào cơ?”

“Chỉ nguyên chuyện bản thân đã làm tớ bận tối mắt rồi.”

Miho nhìn tôi bằng đôi mắt trong veo.

“Kanna cũng đang cố gắng còn gì?”

“Cố gắng gì cơ?”

“Cho tác phẩm. Cả thời gian lẫn sức lực, tất cả. Có người đang đợi cậu, cũng có người ủng hộ cậu, chỉ là cậu không nhìn thấy thôi. Dù không nhìn thấy, không được thưởng công đi chăng nữa, Kanna vẫn luôn vững bước trên con đường cậu đã chọn.”

“Cậu đánh giá tớ cao quá rồi, làm gì có chuyện đó. Tớ chỉ làm những gì mình muốn thôi.”

“Không đâu, Kanna không phải loại người chỉ biết đến bản thân như cậu vẫn tự nghĩ đâu.”

Tôi nghiêng đầu nhìn Miho. Cô ấy cười càng tươi hơn.

“Kanna vụng về thật đấy.”

“Hả?”

Miho cười khúc khích.

“Cậu toàn nghĩ một đằng nói một nẻo thôi. Tớ ấy, mọi việc xưa nay đều thuận buồm xuôi gió cả. Dù đi học hay đi làm, tớ cũng không nhớ là có lúc nào mình thấy khó khăn. Kết hôn xong, sống với chồng và đi ngoại tình, toàn bộ đều xuôi chèo mát mái. Chắc người ta nghĩ tớ sống sung sướng lắm. Nhưng thi thoảng tớ cũng nghĩ, mình đang sống vì cái gì, mình tiếp tục làm thế này đến bao giờ?”

Cô nhìn kem tuyết đang dần tan chảy trong ly.

“Chỉ vì tớ đã mất đi thứ quan trọng nhất.”

Tôi im lặng, biết cô đang nói về người “anh trai” ấy. Miho ngẩng mặt lên.

“Khi nhận ra sự tồn tại của sinh linh trong bụng, tớ đã nghĩ, lần này nhất định phải trân trọng ai đó. Đối với một đứa trẻ được nhận nuôi như tớ, đây là lần đầu tiên tớ có một gia đình ruột thịt. Có thể sinh con rấ sẽ thấy nặng nề, phiền toái, có thể rấ sẽ muốn chạy trốn... Nhưng tớ muốn trân trọng nó, dù tương lai vẫn còn mờ mịt.”

“Kanna thì...” cô mỉm cười, “Cuộc sống của cậu không được suôn sẻ như vậy. Nhưng cũng bởi thế mà cậu vẫn giữ được thứ quan trọng nhất. Cậu biết rất rõ đó là thứ gì. Lúc trước cậu có nói về tự tin đúng không, hoàn toàn khác đấy. Thứ cậu có, là niềm tin. Chắc chắn cậu sẽ đến được nơi cậu muốn đến.”

Tôi cúi đầu, không dám nhìn vào mặt cô, “Tuy không biết kết cục sẽ thế nào...” Hốc mắt và đầu tôi nóng rực.

“Ừ, cũng đúng.” Miho nói, vuốt lại tóc mái chưa hề có gợn rối. “Nhưng tớ muốn Kanna nghe chuyện của mình. Tớ có thể kể cho Kanna bất cứ điều gì, bởi Kanna không áp khung của mình để đánh giá người khác, cũng không hề ghen tỵ.”

“Có chứ. Tớ khá là xấu tính đấy, hay ganh ghét với người khác lắm. Có đi ầu, tớ thích sức mạnh thuần khiết của Miho.”

“Cảm ơn.” Miho cười. “Tớ cũng từng ghen tỵ với Kanna.”

Tôi nhấc ly nước táo, chạm nhẹ vào thành cốc h ồng trà.

“Chúc mừng cậu, Miho.”

Canh một tiếng, hai chiếc cốc va vào nhau.

Nếu là cậu, nhất định sẽ làm được.

Vì ghét câu “Cố gắng lên” nên tôi không nói ra.

Tôi sóng bước với Miho, ngẩng đầu ngắm hàng cây anh đào trên phố Kiyamachi. Đêm dần buông. Đêm xuân ấm ngọt. Miho bước đi nhẹ nhàng như thể không nhìn thấy sự mời gọi của các quán rượu cũng như từng tốp học sinh và những kẻ đang say khướt. Khuôn mặt nhìn nghiêng của cô êm dịu như đang ngân nga một khúc hát.

Đi đến Sanjo, Miho ngẩng lên nhìn tôi. Tôi kinh ngạc khi nhận ra cô thấp thế này, thì ra dưới chân cô là đôi giày bệt như giày múa ba lê, chiếc nơ nhỏ ẩn hiện trong bóng tối.

Miho cười títt mắt như trẻ con, vẫy tay ngang mặt, “Chào nhé.” Rồi quay lưng về phía tôi và bước đi.

Những cánh anh đào lìa cành theo kiểu thật lạ lùng.

Từng cụm mỏng manh phiêu dạt theo gió rồi cứ thế tan biến đi. Cả thành phố chìm trong biển hoa như cố ý bắt con người cảm nhận cụ thể nhất về cái kết của một giấc mơ.

Năm nay, hoa anh đào đã bay đi trong lúc tôi nhốt mình trong xưởng vẽ, biến đêm thành ngày.

Có một sự kiện lớn của các nghệ nhân được tổ chức ở Kobe, họ đã nhờ tôi minh họa toàn bộ các ấn phẩm sử dụng trong sự kiện đó như áp phích, thư mời và tờ giới thiệu chương trình. Tuy đột ngột, nhưng vui mừng và thấy thú vị nên tôi đã nhận lời. Giờ mới thấy khó hơn tưởng tượng. Tôi muốn từng tờ giới thiệu nhỏ dành cho các tác giả trong triển lãm phải phù hợp với phong cách của từng người. Để làm thế, trước mắt cần xem các tác phẩm đã. Ảnh chụp sẽ không thể hiện được cụ thể dáng dấp và chất liệu nên tôi đã lặn lội đến tận xưởng để thực mục sở thị.

Chế tác gốm, gia công gỗ, nhuộm màu, có cả khắc kim loại và làm giày dép. Đó là những công việc tô điểm cho cuộc sống thường nhật. Thế giới vô hạn này khiến tôi được mở mang tầm mắt và tiếp xúc với vô số nghệ nhân.

Nhưng chuyến đi cũng ngắn khá nhiều thời gian, trước hạn nộp bài, tôi nhốt mình trong xưởng vẽ suốt. Ba ngày cuối, tôi còn không có thời gian để ăn, người xung quanh đưa gì dùng nấy, cứ thế mà sống.

Chẳng còn thời gian sửa lại nên ngày cuối tôi nhờ người thiết kế đến tận nơi để kiểm tra trực tiếp khi hoàn thành tác phẩm. Không thể sát nút hơn được nữa.

Lúc tôi tiễn người thiết kế ra bến xe buýt, anh nheo mắt nhìn ánh sáng ban ngày, “Chỉ một đêm thôi mà đã thấy người bã ra, cả tinh thần lẫn thể xác.” Mọi khi nom anh bánh bao vô cùng, mà giờ râu ria lởm chồm trông

thật kỳ cục. Nhưng bản thân tôi cũng thân tàn ma dại chẳng kém. Mấy ngày r ồi không tắm, chỉ thoa chút son dưỡng thay trang điểm.

“Người mỏng như tờ giấy thấm d ầu, gió thổi cũng bay.” Anh nở nụ cười yếu ớt.

“Nhưng may mà kịp nhỉ.”

Chúng tôi nói cùng lúc, nhìn nhau phì cười. Xe buýt cũng vừa tới.

Tôi vẫy tay với chiếc xe buýt đang chuyển bánh r ồi cứ thế đạp xe về nhà.

Đi dọc bờ sông Kamo, hoa anh đào không còn nữa, chỉ còn những tán lá sum sê. Thay vào đó, những bông yaezakura^[28] lớn h ồng tươi đang bung nở tràn ngập con đường. Trông đáng yêu thật đấy, nhưng tôi không coi những cô bé đó là hoa anh đào.

Hoa anh đào phải nở trong lạnh giá.

Cho đến nay, hoa anh đào nở sau lưng Haseo vào lễ tốt nghiệp vẫn là đẹp nhất, cũng là cảnh tượng khiến ngực tôi thắt lại nhất.

Dù mệt đến đâu cũng không thấy kiệt quệ, nhưng cứ xong một công việc, rời tay khỏi tác phẩm là trong lòng ngực tôi như bị đục một cái lỗ, một phần linh hồn cũng theo đó thoát đi mất.

Chỉ còn màu h ồng đậm của hoa t ần tại trước mắt.

Cỗ nhón bàn đạp đang dần nặng lên, cuối cùng tôi cũng về tới nhà. Căn nhà sao mà thân thuộc. Phải đi tắm cái đã.

Tôi rửa mặt, nh ồm nhoàm nhai bánh mì trộn hạt óc chó mua trên đường về. Bánh vẫn còn ấm, vị ngọt thanh, thơm phưng phức, cắn một miếng mà tỉnh cả người.

Lúc sạc chiếc điện thoại bị quên lãng hoàn toàn mấy ngày nay, tôi thấy có vài cuộc gọi nhớ của Haseo, r ồi cả tin nhắn hiem hoi của chị Horinouchi vào đêm hôm kia. Tin nhắn viết tối nay có cuộc nhậu của câu lạc bộ ở Osaka lúc 6 giờ, gửi kèm địa chỉ trang chủ của quán. Tôi đang nghĩ 6 giờ thì sớm sớm thế nào ấy nhỉ, nhìn lịch thì hóa ra đang là ngày nghỉ.

Vừa lúc xong việc, đi để lấy lại tinh thần cũng là ý tưởng hay. Đàng nào thì vào buổi tối hoàn tất công việc tôi cũng không thể ngủ được. Tôi đi xả nước nóng để tắm, đúng lúc ấy Haseo gọi tới.

“Ê, anh đang ở Osaka đây. Cuối cùng cô đã chịu nghe máy. Xong việc rồi à?”

Tôi cũng lờ mờ đoán là anh sẽ gọi, bèn uể oải đáp, “Vừa xong. Anh gọi em đến buổi nhậu chứ gì?”

“Chính xác.”

“Cũng được, nhưng để em tắm cái đã, xong còn phải chợ măt nữa.”

“Đến nhanh đi. Mua sắm giết thời gian, anh sẽ đi uống trà với cô. Để tối hăng ngủ.”

Tôi định phàn nàn nhưng nhận ra mình cũng khá phấn chấn. Giờ mà ngủ thì chắc không dậy nổi.

“Em biết rồi, nhưng tắm đã. Ra khỏi nhà em sẽ gọi điện lại.”

“Đến uống thật say đi,” anh nói và cúp máy.

Toàn nói cái giọng ấy, đã bảo tôi không phải người yêu anh rồi mà. Tôi lấm bầm, đắp mặt nạ và đi vào phòng tắm.

Sửa soạn mất thời gian, đến Osaka cũng đã gần 6 giờ. Haseo không cần nhần gì, gắp măt chỉ nói, “Đây, cô vất vả quá,” và dúi cho tôi một túi đựng toàn bánh kẹo. Túi màu nâu sẫm bóng loáng của Maison du Chocolat.

“Cô thích loại sô cô la này đúng không? Hãng này làm cả Éclair^[29], có vẻ ngon đấy.”

“Oa, cảm ơn anh. Anh phải xếp hàng để mua đấy à?”

“Ờ, toàn con gái. Có vẻ được phái nữ ưa chuộng lắm, tiệm ngay tầng dưới khu mua sắm thôi. Nói mới nhớ, cô chỉ tươi cười khi có đồ ăn nhĩ?”

“Không được à?”

“Anh cũng nghĩ cô sẽ nói thế,” anh cười, lời điện thoại ra. “Chẳng còn thời gian uống trà nữa, mình đi thôi.”

Đồ đạc của Haseo chỉ có mỗi một chiếc máy tính.

“Ờ, không phải anh vừa đi mua đồ à?”

“Mua chứ, cả bánh kẹo lẫn quà cho gái gú, nhưng gửi hết rồi. Anh cứ thế này về Fukuoka.”

Quê anh.

“Vậy sao? Thế còn quà cho nhà và quần áo để thay?”

Anh không đáp, vừa đi vừa tra bản đồ trên điện thoại di động.

“Ở quê có chuyện gì à?”

“Không, vì Tết không về nên anh lấy phép để đi đợt này. Công việc cũng bớt bận rộn rồi. Thỉnh thoảng không về không được. À, đúng rồi, tối nay nhậu đến nửa chừng là anh phải rút, anh sẽ nghỉ lại ở Hiroshima.”

“Tại sao lại là Hiroshima? Anh có bạn gái ở đấy à?”

“Không, vì nó ở giữa. Anh chưa đi đến Itsukushima bao giờ nên tự đứng nổi hứng muốn ghé qua thôi.”

“Thế à,” tôi gật đầu hưởng ứng rồi bước theo anh. Haseo mà không mặc vét thì vẫn giống hết thời sinh viên, nhưng khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Rốt cuộc, chúng tôi đến buổi nhậu chậm khoảng mười phút.

Bước vào căn phòng được chỉ dẫn, trên các thảm ngồi đã đầy ắp người. Tuy tôi đến cùng Haseo nhưng mọi người cũng chỉ cười bảo, “Hai người này chẳng thay đổi gì cả.” Chẳng ai thêm nghi ngờ chúng tôi có quan hệ nam nữ, dù trong câu lạc bộ có tận mấy đôi đã lấy nhau.

“Kanna, lâu lắm mới gặp! Chị đã thấy tranh minh họa của em trên tạp chí đấy!” Chị Horinouchi khởi xướng, khiến các cô gái khác bắt đầu vây quanh tôi. Haseo thì ngồi lẫn vào với hội anh Iwasa trong góc phòng.

Đảo mắt một vòng, tôi cảm thấy các đàn chị đều đã qua thời thanh xuân từ lâu, không thể gọi là “con gái” được nữa. Bạn cùng trang lứa cũng ăn mặc và trang điểm phù hợp với phong cách công sở, đáng vẻ mệt mỏi đúng với độ tuổi chớm ba mươi, có thêm khí chất dạn dày kinh nghiệm. Ngay cả cái cậu hồi xưa chơi cho ban nhạc luôn trung thành với kiểu tóc dựng ngược nay cũng không còn khác biệt với những người xung quanh. Tôi từng âm thầm ngắm nhìn mái đầu dẹt dẹt của cậu ấy nên giờ có chút thất vọng. Nhưng dù thời gian trôi qua, đến lúc say thì gương mặt ai cũng trở về như xưa.

Từ thời sinh viên, tôi đã quen kiêu lời ở các buổi nhậu, chỉ bó gối ngồi nhìn mọi người bàn tán rôm rả. Nghe người khác nói chuyện, tôi nghĩ mình không lên tiếng cũng chẳng sao. Haseo thuộc dạng nào ư? Chắc là giống tôi, vậy nên lúc buồn ngủ tôi sẽ đến ngồi cạnh Haseo. Cứ nhìn chăm chăm vào món mình muốn ăn thì anh sẽ vươn cánh tay dài với lấy cho tôi, khi nào chán, chỉ cần gọi “Haseo!”, anh sẽ đáp “Gì?” và lôi tôi ra ngoài.

Những lúc đó, chúng tôi bỏ cuộc nhậu giữa chừng, ra ngoài hút thuốc hay đi cửa hàng tiện lợi.

Xung quanh vẫn ồn ào, nhắm mắt lại, tôi bỗng có cảm giác như quay về thời ấy.

Có ai gọi tên tôi. Tôi tưởng là Haseo, ngẩng lên thì hóa ra là anh Iwasa. Nói mới nhớ, mình chưa chào hỏi anh ấy. Tôi ngại ngừng đi về phía góc phòng.

Lúc lại gần, tôi giật mình. Anh Iwasa giờ gầy hơn cả Haseo, trông chỉ còn da bọc xương. Hai gò má gồ lên đến mức nhìn thấy rõ cả xương mặt, tư thế cũng xấu hẳn đi, cứ như bộ xương di động. Tôi định đùa, “Anh gầy đi nhiều thế, có bị ung thư không đấy?” Nhưng thấy mắt anh vẫn đỏ, đang ngà ngà say nên lại thôi.

Không thấy Haseo đâu. Chắc đi vệ sinh hoặc đi hút thuốc.

“Kanna, lâu quá không gặp!”

“Đợt cuối năm ngoái mình chẳng nói chuyện qua điện thoại còn gì? À, đầu năm chứ nhỉ?”

“À, à à, anh nhớ rồi. Em đến chỗ Haseo đúng không?”

Tôi nghĩ, giá anh đừng nói to đến thế thì hơn. Y như rằng, anh chàng chủ tịch câu lạc bộ cùng khóa vừa đi tới đã la lên.

“Hả? Bà với anh Haseo đang hẹn hò à?”

“Im mồm đi, Bề bề” Bị cắt ngang câu chuyện, anh Iwasa nói giọng cáu bẳn.

Câu lạc bộ chúng tôi có xu hướng chọn người dễ bị bắt nạt nhất làm chủ tịch. Trong màn giới thiệu lúc mới vào câu lạc bộ, khi được hỏi về món ăn yêu thích nhất, anh chàng kia đáp luôn, “Bề bề” từ đó về sau ai cũng gọi cậu ta như vậy. Tôi còn chẳng thể nhớ nổi tên thật của cậu ta.

“Đời nào có chuyện hai cô cậu yêu nhau. Cả cô lẫn Haseo đều chẳng khác gì so với ngày xưa. Nói đúng hơn là cô hoàn toàn không thay đổi. Làm nghề tự do có khác.”

“Chắc là thế thật ạ.”

Tôi nhìn đi chỗ khác thì thấy bao đựng đĩa rơi dưới chân bàn liền nhật lên, gấp lại thành cái kê đĩa.

“Cứ như Kanna lại thích.”

Anh Iwasa nói, đôi mắt không còn chút sinh khí.

“Thỉnh thoảng anh có xem tranh của cô. Hôm nay trên đường đến có gặp áp phích, ngay trong phòng này cũng thấy tranh minh họa. Công việc đang tiến triển rất tốt phải không? Như thế cô đang sống ở một thế giới khác hẳn bọn này.”

Nên trả lời thế nào đây? Mà có lẽ anh cũng chẳng tìm kiếm bất cứ câu trả lời nào từ tôi.

“Quả là tài năng. Chắc là do cô có động lực với cái gọi là minh họa. Thi thoảng anh cũng không hiểu mình đang làm việc vì cái gì. Biết là lao động mới sống được, nhưng ngoài thời gian ấy thì chỉ muốn ngủ thật nhiều để nghỉ ngơi. Điều duy nhất anh có thể làm chắc là lập gia đình, nhưng cưới xong, có con rồi sẽ lại càng vất vả hơn nữa. Liệu sống như thế, cuộc đời này còn ý nghĩa gì không? Chắc cô thấy những rắc rối kiểu đó lạ lẫm lắm nhỉ? Có tài sượng thật đấy!”

Anh vốn có cái tính hay căng thẳng một cách rất lý thuyết, đến lúc rượu vào là nói dai như đĩa. Nhưng giờ anh quá tiêu cực rồi.

Nín nhìn nghe anh mải mai một hồi, tôi bỗng thắc mắc anh dựa vào cái gì để xĩa xối tôi? Tại sao anh có quyền lên án những người đang sống tốt đẹp hơn mình? Anh tự cho rằng mình đang làm việc vất vả ư?

Tôi hít thật sâu.

Chẳng phải đó là lựa chọn của mỗi người sao?

Có tài năng hay không, tôi mới là người muốn hỏi câu đó. Tôi rất muốn anh chỉ cho tôi xem ai là người chỉ cần có tài năng là sẽ có hạnh phúc, một ví dụ duy nhất thôi cũng được. Mơ ước mà bị từ bỏ chỉ vì thiếu tài năng thì ngay từ đầu đã chẳng phải là mơ ước.

Ôi, không được, sẽ phá hỏng tất cả mất. Phải kiên chế.

Thấy tôi im lặng, anh Iwasa cười nhả nhỏ, “Từ ngày xưa tôi đã chẳng ư gì cô. Nói thế nào nhỉ, ngay từ thuở ấy, cô đã luôn tỏ ra mình khác biệt. Đến giờ vẫn chừng nào tậ nấy.”

Đầu óc tôi hỗn loạn.

Anh nghĩ tôi sẽ không bị tổn thương, hay anh muốn thử xem tôi có xúc phạm lại anh bằng những lời lẽ tương tự không? Có lẽ đó là cách duy nhất để làm thỏa mãn lòng tự tôn của con người này.

Tôi nhìn thẳng vào mặt anh Iwasa.

“Thôi nào, anh Iwasa,” chị Horinouchi lên tiếng. “Đừng nhắc đến những chuyện cũ rích nữa. Cứ nghĩ đến mấy thứ chẳng đâu vào đâu ấy chỉ tổ lãng phí thời gian. Chúng ta vui vẻ uống với nhau đi.”

Chị Horinouchi vốn nói giọng Kansai nay lại nói giọng chuẩn. Dù không nhìn, tôi cũng biết chị đang nở nụ cười cứng nhắc. Đột nhiên có bóng người lướt đến rồi giờ tay cốc nhẹ đầu tôi. Haseo đã đứng ngay cạnh.

“Ê này, cô quay về bên kia đi.”

Anh nói rồi nắm cổ tay tôi kéo dậy. Anh Iwasa len lén ngược nhìn Haseo, im lặng vớ lấy chai rượu Nhật Bản.

Tôi quay lại chỗ cũ, chị Horinouchi thì thầm, “Khổ thân Kanna quá. Anh Iwasa đang trực trặc gì đó với cấp trên nên mới cố tình chọc tức em đấy. Chán đời thật, mọi người đều thành các ông chú hết rồi. Anh Mitaku vốn ưa nhìn mà bây giờ bụng đã thế kia, anh Haseo thì mỗi lần gặp lại thấy già đi. Đấy, em trông xem, tóc bạc đầy đầu, ngày xưa nhìn áp đảo người khác, rõ là đáng sợ mà giờ chỉ thấy rã rời.”

“Em cũng nghĩ vậy.”

Vì đã say nên tôi nhờ nhân viên lấy trà Ô Long nóng. Mấy cô khác cũng giờ tay, “Tôi nữa.”

“Nhưng Kanna hay gặp anh ấy nên chắc không nhận ra đâu nhỉ? Ba mươi cả rồi, dù là người như thế thì cũng đã đến lúc phải ổn định...”

Bản thân chị cũng ba mươi rồi còn gì, tôi nghĩ nhưng vẫn im lặng.

“Nhắc mới nhớ, anh Haseo với Kanna...”

Đúng lúc chị Horinouchi định nói tiếp thì Haseo đứng dậy khiến chị ngậm miệng lại, vẻ thẳng thốt hiện rõ trên khuôn mặt.

“Ê, ai làm thủ quỹ?”

Haseo hét rồi hấp tấp đưa tờ một vạn yên cho chủ tịch dưới tôi một khóa.

“Thôi, sắp hết tàu Shinkansen rồi nên anh đi đây.” Anh nói, sải bước dài ngang qua căn phòng.

Đến cửa anh quay lại, “Iwasa, một vừa hai phải thôi,” sau đó nhếch mép cười, vẫy vẫy tay chào và biến mất.

Tôi theo phản xạ ôm lấy túi xách, túi giấy và áo khoác, nói lớn, “Xin lỗi mọi người, em mới xong hạn nộp bài nên buồn ngủ quá, em về đây.” Bất chước Haseo, tôi cũng đưa cho chị Horinouchi tờ một vạn yên rồi đứng dậy.

“Ồ, Kanna?” Tôi nghe tiếng chị Horinouchi nhưng không quay đầu lại, chỉ mãi miết chạy xuống cầu thang ở quán rượu, đuổi theo Haseo. Giữa chùng đám phải nhân viên quán, áo khoác rơi khỏi tay.

Cuống quýt nhặt lên rồi chạy đến thềm thì thấy Haseo đang đứng trước giá đựng giày, một tay cầm đôi giày cao gót của tôi.

“Giày của em.”

“Biết chứ, cô để cùng ngăn với anh còn gì.”

“Đợi em với.”

“Đang đợi đây, cô cứ bình tĩnh.”

Miệng nói nhưng Haseo vẫn đi ra khỏi quán, xỏ giày xong, ra đến bên ngoài, tôi thấy anh đang đứng tựa vào tường.

“Mặc áo khoác vào đằng hoàng xem nào,” anh nói rồi lấy đồ đạc linh kỉnh từ tay tôi. Thấy tôi mặc áo khoác xong, anh bắt đầu lưng thưng bước đi. Đến lúc tôi đuổi kịp, đi bên cạnh thì anh chỉ đưa lại túi xách.

Tránh đám nhân viên chèo kéo của các quán rượu và karaoke, chúng tôi rẽ vào trung tâm thành phố, đi bộ về hướng ga tàu điện Osaka.

“Haseo, anh còn thời gian không?”

“Còn, tầm 10 giờ anh mới phải đi.”

“Thế mình đi uống nước.”

Haseo hơi ngoảnh lại, “Quán kia được không?” Và hát hàm về phía một quán nước có vẻ cũ kỹ. Tôi nói “Em mời” thì anh cười, “Cô rủ mà, đương nhiên là thế rồi.”

Haseo gọi cà phê đá xay, còn tôi gọi bánh dâu cùng hồng trà. Tách trà thoang thoảng hương rượu Brandy.

Cột và bàn đầu màu hồ phách, ghế thì bọc vải màu rượu boóc đô. Khói thuốc dãn dãn bay khắp quán nhỏ, đó là loại thuốc mùi trà tinh khiết mà Haseo rất thích.

“Bánh ngọt à?” Haseo chậm rãi nhả khói thuốc.

“Lúc này em đã kịp ăn tráng miệng đâu.”

“Ừ nhỉ!”

Haseo vô tư lấy đĩa của tôi chọc vào bánh. Nói mới nhớ, anh cũng thuộc dạng hảo ngọt. Tôi ngẩng đầu đối diện, ngắm anh nhếch mép hưởng thụ từng miếng kem tươi và bánh ga tô.

Đúng như lời chị Horinouchi, dưới ánh đèn, tôi thấy đầu Haseo đầy những sợi tóc bạc.

Nhận ra tôi đang nhìn chăm chăm, anh hỏi, “Sao thế?”

Tránh ánh mắt anh, tôi lái sang chuyện khác, “Có thật là mấy ông chú ở Osaka gọi cà phê đá là Reiko không? Em chưa nghe thấy bao giờ.”

“Vẫn chưa đến mùa uống cà phê đá.”

“Cũng đúng.”

“Đã bảo đừng đánh trống lảng. Có chuyện gì?”

Bị lộ rồi. Tôi chững cằm im lặng, Haseo nói.

“Này, cô đừng để ý đến lời Iwasa.”

“Hả?”

“Hình như tên đó đang gặp nhiều rắc rối lắm. Hẳn vốn là kẻ có đầu óc, không được thỏa mãn với hiện tại thì vật vã phải biết.”

Tôi phì cười trước khuôn mặt lo lắng của Haseo.

“À, không sao đâu. Mấy chuyện kiểu đó em quen rồi. Tuy em không định gia nhập hàng ngũ những người thành đạt, nhưng trông giống giống nên bị nói cũng đành chịu thôi. Mà này, không hiểu anh ấy ghen tị với em đến mức độ nào nhỉ?”

Haseo im lặng.

“Lúc trước anh từng nói với em, cô có bị ghen tị hay hiểu lầm thế nào cũng đừng mong người khác hiểu mình. Phải áp đảo họ.”

Tôi kéo kéo tay Haseo, “Anh nói thế phải không?” thì anh nhếch mép cười, “Đúng.”

“Thôi bỏ đi, Haseo, tóc bạc của anh...”

“Ờ.” Haseo đưa tay sờ mái tóc trông khá cứng. “Dạo này bạn không kịp thở nên anh cũng quên khuấy việc phải đi nhuộm.”

“Lúc trước đã thế à?”

“Ờ, cũng phải hai, ba năm rồi.”

Cảm giác bồn chồn khiến ruột gan tôi cồn cào.

“Haseo, anh có thấy em già đi không? Lúc gặp nhau, anh có nghĩ em không còn trẻ trung nữa không?”

“Không.”

“Các chị khóa trên đều nói là Haseo già hẳn đi đấy.”

“Tệ quá nhỉ,” anh cười nhả nhỏ về ngạo mạn, uống cà phê ừng ực.

“Còn em thì nghĩ, ngay từ ngày xưa anh đã có cái vẻ mệt mỏi ấy rồi, có thay đổi gì đâu.”

“Cô đang khen tôi đấy hả?”

“Haseo.”

“Gì?”

Haseo hít vào một hơi, nhả ra làn khói trắng. Cử chỉ thật thân quen.

“Anh đừng thay đổi nhé.”

Tôi biết mình đang nói những lời trẻ con. Nhưng không được. Tôi muốn con người có mùi hương ngọt ngào này sẽ ở mãi bên tôi.

Haseo thẫn người ra một lúc rồi nở nụ cười ấm áp.

“Ai rồi cũng thay đổi thôi.”

“Hả?”

“Đây chẳng phải là chuyện xấu. Như anh đã nói, nếu chưa muốn thay đổi thì trước đó cứ vứt hết đi đã, và sẽ có những điều mới mẻ đến thay thế. Nhất định là thế. Đừng lo. Từ nay về sau cô cứ thoải mái mà rũ bỏ, những thứ không cần thiết, những điều vô ích, cả tình cảm nữa. Nhưng cơ thể thì phải trân trọng. Hiểu chưa?”

Trái ngược với những lời sắt đá, đôi mắt đen của Haseo thật dịu dàng. Điều ấy khiến tôi bất an.

“... Em không hiểu.”

Tôi nhìn xuống. Tôi không hiểu. Không, thực ra tôi hiểu được, nhưng không muốn hiểu. Tôi không muốn vứt bỏ bất cứ thứ gì để tiến về phía trước, dù có bị vạch ra ranh giới khác người cũng được. Với riêng Haseo, tôi muốn anh cứ thế này, thảnh thơi xuất hiện và ở bên cạnh tôi. Không thay đổi gì cả.

“Ờ thì, không hiểu cũng chẳng sao. Nhưng mà đừng quên.”

Nói đoạn anh đứng dậy.

“Anh sắp đi đây. Thế nhé, vút hết r ồi bước tiếp.”

Haseo c ầm hóa đơn thanh toán lên. Ngay khi nghe thấy tiếng giấy sột soạt bị vò lại trong tay anh, tôi hét lên.

“Không chịu!”

Haseo nhìn tôi, cười gượng.

“Cái gì mà không chịu, cô là con nít à?”

Đúng thế, dù đã bằng này tuổi nhưng tôi vẫn là đứa trẻ con. Nếu đã là trẻ con thì phải cư xử như trẻ con đúng không?

“Em cũng đi Hiroshima.”

Tôi nói rành mạch. Chắc chắn anh sẽ không từ chối. Tôi lấy tờ hóa đơn từ tay Haseo, đi thẳng ra quầy thanh toán.

Mất hai tiếng mới đến được Hiroshima.

Trên tàu Shinkansen, Haseo đọc sách nhưng không quên lặp lại, “Cô bị dở hơi hả?” Tuy thế anh vẫn gọi điện đến khách sạn đặt trước đổi thành phòng đôi, sắp lên tàu còn tìm giúp tôi một hiệu thuốc, bảo, “Đến chỗ đó cũng phải 12 giờ đêm đấy, mua sẵn đ ồ lót hoặc đ ồ trang điểm đi.” Anh thật biết cách chăm sóc người khác. Tôi nhận xét “Anh cứ như mẹ em ấy!” và theo sau Haseo. Đến lúc tàu bắt đầu chạy, tôi mở gói bánh Éclair mà Haseo mua cho. Tuy ngọt thanh nhưng lại đậm đà, ngon khủng khiếp. “Cô vẫn còn ăn à?” Haseo làm vẻ mặt ngạc nhiên, cuối cùng lại khen, “Cái này ngon kinh” r ồi ăn mỗi cái một nửa. Cảnh đêm lướt ngoài cửa sổ, vừa nuốt miếng kem sô cô la cuối cùng là tôi buồn ngủ đến mù cả người r ồi lăn ra ngủ lúc nào không hay.

Khoảng một tiếng sau, tôi tỉnh dậy, Haseo vẫn đang đọc sách. Mọi khi sở thích của anh là sách kinh tế nhưng hình như lúc này anh lại đọc tiểu thuyết.

“Sách gì thế?”

“*Hika*, câu chuyện về cuộc đời của Zeami^[30].”

“Zeami? Cái ông viết kịch Noh phải không? Người đã nói câu ‘Giữ bí mật sẽ thành hoa’ ấy?”

“Ừ, ‘Nếu giữ bí mật nhất định sẽ trở thành hoa’. Anh cực thích câu đó.”

“Câu đó nghĩa là gì?”

“Một trò ảo thuật, để lộ bí mật sẽ chẳng còn gì vui nữa. Hình như bắt ngu ồn từ nghệ thuật biểu diễn.”

Bên ngoài vẫn là màn đêm mướt mà như nhung.

“Giống như không bao giờ ngủ với người mà mình thích nhất?”

“Ừm, có thể lắm. Nếu làm thế thì tất cả đàn bà đều chỉ là những cái lỗ mà thôi.”

“Thô bỉ,” tôi nói rồi lại nhắm nghiền mắt. Thay vì chuyện trò nhảm nhí, tôi muốn ngủ hơn.

“Nhưng như thế vẫn tốt chán.”

Haseo tiếp tục câu chuyện bằng giọng rất thấp.

“Còn hơn là sau khi mất bao nhiêu thời gian để có được một người thì phát hiện ra chuyện chăn gối không ăn ý. Đau khổ lắm. Tốt nhất là cứ làm như không biết.”

Tôi mở mắt nhìn anh.

“Haseo, anh từng nghĩ vậy à?”

Trong giây lát, đôi mắt đang dỗi theo từng hàng chữ dường như khựng lại.

“Là lý luận thông thường thôi. Ai mà chẳng chán chường nếu lâm vào cảnh ấy?”

Tôi chăm chú ngắm khuôn mặt trông nghiêng của Haseo, nhưng anh không hề nhìn tôi. Phải chăng trước đây anh đã từng tổn thương và nếm trải những hồi hận đắng cay khốc liệt? Nhưng kể cả có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, tôi vẫn cảm giác, người đàn ông này cả đời cũng sẽ không tiết lộ cho bất kỳ ai.

“Giữ bí mật sẽ thành hoa.” Tôi thì thào.

Nghe tôi nói “Anh đọc xong thì cho em quyền đấy nhé”, anh bèn bảo, “Quyền này anh đọc nhiều nên nát ra rồi, cô mua quyền mới đi,” trong lúc vẫn chăm chú đọc. Giọng anh y như mọi khi.

Khách sạn nằm gần biển, đi tắc xi hết khoảng nửa tiếng.

Đêm đã khuya, phòng tắm lớn sắp đóng cửa nên quẳng đồ vào phòng xong là chúng tôi đi tắm ngay. Không biết do muộn hay do chưa đến kỳ nghỉ dài mà phòng vắng hoe, một mình tôi độc chiếm bể tắm rộng thênh thang. Lâu lắm mới có dịp thong thả ngâm mình thế này. Thật kỳ lạ! Sáng nay tôi còn bị công việc đuổi sát nút, thế mà bây giờ đã ở một vùng đất xa lạ trong chuyến đi hoàn toàn ngoài dự tính.

Lúc tôi quay lại phòng thì đã thấy Haseo mặc áo choàng tắm, ngồi trên giường của mình mở máy tính. Anh không nhìn tôi, cứ gõ bàn phím lách cách. Căn phòng tối mờ, ánh sáng xanh của màn hình hắt lên mặt, trông Haseo như một người khác hẳn.

Tôi nhìn ra ngoài qua kẽ hở rèm cửa. Cả bầu trời lẫn mặt biển đều tối đen như mực, không thể phân biệt được đâu là trời, đâu là mặt nước. Haseo không nói gì, im lặng làm việc.

Tôi sấy tóc thật khô trong nhà tắm rồi cũng thay ra áo choàng dài.

Quay lại phòng, tôi leo lên giường cùng Haseo, gạt hết mớ tài liệu và sách đang bị quăng lung tung xung quanh máy tính sang một bên. Ở khoảng cách gần, tôi ngửi thấy mùi sữa tắm ngọt lịm của khách sạn, khác hẳn mùi hương mọi ngày của anh.

Haseo nhận ra tôi, nói “Ồ, ngủ thôi nhỉ, mai còn dậy sớm đi Miyajima nữa chứ,” rồi tắt ngu ồn máy tính, đặt nó lên chiếc bàn bên cạnh.

“Haseo này,” tôi hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào mặt anh. “Tại sao anh không làm chuyện đó với em?”

“Cái gì, cô muốn anh làm chuyện đó với cô à?!”

“Không, anh quan hệ với ai cũng được, chỉ trừ em, vậy là sao? Lúc ở chỗ chị Tsuyutsuki anh còn bảo nếu không phải thụ tinh nhân tạo thì không đời nào có con với em còn gì?”

“Này, cô quan hệ với nhiều người để thỏa mãn lòng tự trọng của phụ nữ à? À không, cô mà cũng có cái gọi là tự trọng à?” Haseo lăn ra cười.

“Không phải, tại em nghĩ, lúc nào cũng dựa dẫm vào anh.”

“Thế cô định trả ơn bằng thân xác à? Cô tự tin vào kỹ năng giường chiếu của mình đến mức nào? Nói trước là anh có ngủ với gái bán hoa nên khoản này rất khắt khe đấy nhé.”

Tiếng cười của anh làm rung cả giường. Cái tình huống ngớ ngẩn này là sao chứ? Tôi thậm chí còn không biết mình muốn gì nữa.

Từ xấu hổ chuyển thành tức giận, tôi vùi mặt vào gối.

Haseo cười cho đã rồi bảo, “Cô cứ dựa dẫm cũng chẳng sao. Tuy cô luôn miệng nói không muốn như vậy, nhưng anh đã bảo không sao rồi mà, nên cô cứ ỷ lại, cứ dựa dẫm đi. Nếu làm thế mà tiếp tục yên tâm tiến lên được thì cứ lợi dụng anh mà tiến. Anh sẽ để cô lợi dụng đến khi lập gia đình.”

“Sau khi lập gia đình thì sao?”

“Thì thôi chứ sao. Không muốn lợi dụng anh nữa thì cô phải cố kiếm lấy anh chồng nào biết quan tâm đấy nhé.”

Tôi không trả lời. Toàn ngủ với vợ người ta nhưng cứ làm bộ, hay anh không hiểu rằng ngay lúc này tôi cũng đang dựa dẫm anh? Các câu hỏi thay nhau hiện lên trong đầu rồi biến mất. Tôi ng ồi dậy.

“Thế nếu anh cưới vợ thì sao?”

“Hả?”

“Em cứ dựa vào anh, xong đến một ngày tự nhiên anh lấy vợ rồi bỏ mặc em, không để em dựa dẫm nữa thì biết làm thế nào?”

“Trong vài năm tới anh không có dự định ấy đâu, cô khỏi lo.”

Haseo cười hềnhề. Tôi im lặng cúi đầu. Tương lai bấp bênh nên sự trân trọng với hiện tại cũng làm tôi lo sợ. Nếu anh đòi hỏi thể xác hay bất cứ thứ gì khác, tôi sẽ thấy yên tâm hơn.

“Ừm, nói sao nhỉ, anh nghĩ không gì là không thể.”

Vì tôi cứ im lặng mãi, Haseo đành tự mình phá vỡ sự yên tĩnh. Anh không còn cười nữa.

“Cô hơi g ầy quá đấy.”

Anh gãi đầu s ần s ột, chiếc giường rung lên theo những chuyển động ấy.

“Anh với cô đâu cần phải làm chuyện đó.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà sao?”

“Thôi, em mặc kệ.”

Miệng nói mặc kệ nhưng tôi vẫn nằm yên trên giường, ôm chặt chiếc gối như một chiến lợi phẩm. Cơ ượng бурging trào lên. Tôi theo anh đến Hiroshima để làm gì?

Để trở thành đàn ông và đàn bà đơn thuần. Để không còn ý nghĩ “mình đặc biệt đối với anh” nữa. Nếu không còn đặc biệt, thì dù có mất anh, tôi cũng không cảm thấy tiếc nuối.

“Này, cô ấy mà...”

Bỗng dưng Haseo cất tiếng. Tôi bất giác ngẩng lên, chưa bao giờ nghe thấy giọng anh mỏng manh đến thế, như thể anh vừa long mất bộ phận nào đó trong người.

“Nếu có ngày tận thế, cô muốn làm gì?”

Câu hỏi đột ngột, nhưng tôi trả lời không hề do dự.

“Em muốn xem.”

Tất cả, tôi muốn nhìn tất cả. Từ những thứ xấu xa cho đến những đi đâu đẹp đẽ. Haseo cúi nhìn tôi và cười. Mắt anh sáng lấp lánh, hàm răng trắng nổi bật trên nước da ngăm đen, nụ cười hệt như một đứa trẻ.

“Anh cũng thế, anh muốn nhìn thấy quang cảnh trong ngày tận thế.”

Tôi nhìn vào đôi mắt đen của Haseo.

“Nên là, nếu ngày thế giới diệt vong đến, chúng mình hãy ngủ với nhau. Cùng ngắm nhìn mọi thứ đi vào cõi chết. Anh chắc cú là sẽ cảm thấy sung sướng lắm.”

Tôi không sao đáp lại được. Haseo nhìn tôi chằm chằm, “Ngày mai thế giới có diệt vong không?”

“Không.”

Tôi yếu ớt thì thào. Tôi vẫn còn việc muốn làm, vẫn còn thứ muốn vẽ, vẫn còn công việc chưa hoàn thành. Ngày mai, trên tàu Shinkansen tới Kyoto còn phải nghĩ ý tưởng rồi về một cái là phải gửi fax bản phác thảo ngay. Các thư điện tử cần trả lời cũng đang chất đống. Tận thế lúc này chưa được.

Haseo đặt tay lên đầu tôi.

“Đã bảo đừng có lo, nghĩ ít thôi và cứ đi bất cứ đâu mình thích. Nếu không còn ai nữa thì anh sẽ hốt cô. Anh hứa đấy.”

Cái giọng trầm khàn, ngọt ngào mà cay đắng ấy khiến lòng tôi dịu lại, vô thức gật đầu.

Haseo cười, đột ngột giật lấy gối trong tay tôi.

“Đi ngủ thôi cô nương.”

Anh tắt đèn đầu giường, kéo tôi vào vai anh.

“Nào nào! Em đã bảo không cần cho em gối lên tay mà! Nếu không quan hệ thì em sẽ ngủ một mình!”

Tôi giãy ra thì bị anh dùng cả tay và chân chặn lại. Cơ thể Haseo vẫn to khỏe như thế, tôi đẩy thế nào anh cũng không hề nhúc nhích.

“Thôi đi!” Haseo lớn tiếng. “Cô phiền phức quá đấy, đã bảo đừng chống cự mà! Cô có thật sự muốn ăn nằm với anh hay không thì phải tự biết chứ! Anh sẽ không làm gì mà cô không thích đâu, nên ngoan ngoãn nghe lời người lớn đi!”

Bị Haseo cẩu, tôi cũng xuôi theo, lúc đó tay chân anh mới dần dần thả lỏng. Thở ra một hơi, tôi áp mũi vào bụng anh. Tuy người anh có vẻ nóng hơn bình thường nhưng nhịp thở vẫn ổn định.

“May mà cô còn có anh đấy nhé.”

Giọng cười pha chút đùa cợt. Tôi không đáp lại. Có nói gì anh cũng không hiểu đâu.

Tôi nằm im, gần như ngay lập tức, tiếng thở của anh trở nên đều đặn.

Tôi hít sâu thêm một lần nữa. Mọi lo lắng tan đi.

Giấc ngủ đến từ từ. Dù đã muốn mơ về ngày tận thế nhưng tôi ngủ một mạch không mộng mị.

Buổi sáng, tỉnh dậy thì đã thấy Haseo đang tập thể dục. Tôi nói, “Chào buổi sáng!” Anh trả lời bằng cái giọng muôn thuở, “Ờ.” Qua cửa sổ có thể trông thấy biển và đảo. Tôi mê mẩn ngắm khung cảnh xanh biêng biếc, trải dài tưởng chừng vô tận ấy. Haseo tập xong, bật kênh thời sự lên xem thì tôi cũng hoàn thành việc trang điểm, nhưng không có chun buộc nên đành xoa tóc ra. Đầu tóc tôi thì thấm đến tội nghiệp.

Ăn sáng xong, từ bến phà ở gần khách sạn, chúng tôi lên đường đến Miyajima. Nửa đường có một chuyến phà khác đi ngược lại. Biển hiên hòa. Gió thổi tung tóc và mơn trớn làn da tôi.

Quán xếp hàng dài khắp cả đường đi, ra đến tận gần khu đền Itsukushima, khói đồ nướng bay lên ngào ngạt. Tôi vừa ngốn bánh manju hình lá phong vừa ngắm nghía xung quanh trong khi Haseo ngồi bên uống

trà. Tôi hỏi, “Có vị pho mát với cả sô cô la đấy, anh không ăn à?” Anh chỉ bẻ một miếng của tôi rồi nói, “Không sao, anh sẽ mua về”

Haseo ít nói hẳn. Kể cả khi có một con hươu lại gần hay lúc ngắm cổng Torii^[31] vĩ đại, anh cứ thế lướt qua mà không hề biểu lộ cảm xúc. Đã đọc sách về Zeami mà anh cũng chẳng mấy mặn mà với sân khấu kịch Noh được xây dựng trên mặt biển^[32].

Nghĩ kỹ thì đây là lần đầu tiên tôi đi du lịch với Haseo. Tuy đã từng ra biển cùng mọi người trong câu lạc bộ nhưng vì Haseo cứ lái xe suốt nên tôi không có nhiều kỷ ức vui vẻ cùng anh. Cũng có thể anh không thích đi du lịch.

Chúng tôi nhanh chân dạo quanh các điểm du lịch của Miyajima rồi lại leo lên phà. Hòn đảo phủ màu xanh mượt của cây cối cứ xa dần, xa dần. Tôi nuối tiếc, còn chưa kịp lên núi.

Hình như Haseo không có nhu cầu ăn uống, chỉ ăn nửa phần đồ nướng Hiroshima và bảo, “Buổi trưa anh không hay ăn nhiều.” Mỗi mình tôi hứng thú với việc tham quan, hết xếp hàng để mua cơm hộp cá chình đến chụp ảnh cùng cổng Torii rồi tìm mua loại xốt Otafuku đặc sản Hiroshima làm quà cho mọi người.

Vì tôi nói “Muốn xem Vòm bom nguyên tử” nên chúng tôi lên tàu điện có tên công ty đường sắt Hiroshima. Thị trấn thoáng đãng và dễ chịu, cảnh sắc không quá hiện đại cũng không quá hoang sơ, còn có một dòng sông vắt ngang qua hết như Kyoto nên tôi càng thích thú.

Có đi đến nơi khác mới nhận ra những tình cảm dành cho Kyoto. Tuy đó không phải thành phố tôi sinh ra và lớn lên nhưng là nơi đầu tiên tôi chọn để sống. Lúc tôi hỏi, Haseo nói, “Anh cũng gửi gắm nhiều tình cảm ở Kyoto. Đây là nơi đầu tiên anh sống một mình.”

Đúng rồi, Kyoto cũng là nơi đầu tiên tôi sống một mình. Tôi trở thành người lớn ở đây, biến ước mơ thành hiện thực cũng ở đây, mất đi nhiều thứ và cũng đạt được nhiều thứ. Nhưng tất cả đều là lựa chọn của tôi. Tôi vừa mãi miết nghĩ vừa ngắm nhìn thành phố xa lạ trước mắt.

Đến lúc lên tàu, Haseo vẫn không nói gì mấy. Anh bắt tôi ngồi còn mình thì đứng bên cạnh dựa vào thành tàu, nhắm mắt lại. Tự nhiên tôi thấy lo lo. Hay là anh đang hối hận vì đã cho tôi đi theo? Tối qua tôi làm mình làm vậy nên anh thấy phiền phức chẳng?

“Haseo,” tôi vừa cất tiếng gọi thì anh mở bừng mắt.

“Xuống thôi,” anh nói rồi móc túi đựng tiền xu ra. Nhân viên nhà ga thông báo đã đến Vòm bom nguyên tử.

Tôi chợt nghĩ, lúc này mình không có tâm trạng để nhìn tàn tích của một thời đã qua, nhưng vừa xuống tàu, tòa nhà đó đã hiện ra trước mắt.

To khủng khiếp, hơn cả những gì tôi tưởng tượng. Đi qua ngã tư, đến gần di tích hơn, tôi lại càng choáng ngợp bởi vẻ bề thế của nó.

Xung quanh khu di tích, bóng cây xanh mát rượi, lộc non chi chít trên cành lay động theo từng cơn gió. Tuy người ta nói, bảy mươi lăm năm nữa đến cỏ cũng không mọc nổi, nhưng giờ đây cây cối đã xanh rì, trên băng ghế còn có một chú mèo đen say ngủ.

Vòm bom nguyên tử nằm trên bãi cỏ, đứng sừng sững giữa rào sắt bao bọc. Không gian im ắng.

Từng giây phút trôi qua yên ả đến mức không thể tin nổi ở đây từng có biết bao người bị ngọn lửa nuốt chửng.

“Chúng ta đã phải chịu tổn thất nặng nề, nhỉ?” Haseo nói.

“Ừm, nhưng vẫn đứng hiên ngang.”

“Đúng thế, vẫn đứng hiên ngang.”

Haseo dừng bước, ngược nhìn di tích.

Tôi thong thả đi một vòng. Vòm bom nguyên tử lặng lẽ ở đó với vẻ bi thương như muốn khẳng định rằng, dù có bị tàn phá nặng nề đi chăng nữa cũng không hề thù hận. Đó là một lời cầu nguyện. Tôi nghĩ vậy. Có lẽ lời cầu nguyện đích thực sẽ tồn tại bên bờ, mạnh mẽ như thế này chăng?

Tôi quay lại chỗ cũ. Haseo đang ngồi trên ghế băng liền ngẩng lên.

“Sao hả?”

“Ừm, đẹp. Tuy từ này có vẻ hơi bóng bõ.”

“Đẹp à?”

“Ừm.”

Haseo nheo mắt trước ánh nắng chiếu qua kẽ lá.

“Cũng tốt. Nếu cô cảm thấy thế thì dù có bị ai phủ định đi chăng nữa, đó vẫn là sự thật.”

“Cảm ơn anh.”

Tôi thoát ra một cách tự nhiên. Tôi chỉ có thể sống tự do tự tại. Tham lam, ngạo mạn, ích kỉ. Tôi là loại người như thế đấy. Dầu vậy, lời nói của Haseo vẫn khiến tôi an tâm.

“Haseo, dạo này em cứ nghĩ suốt, không biết khung cảnh mà từ bé em đã luôn muốn thấy là gì.”

“Tìm thấy chưa?”

“Tìm thấy rồi.”

Chính là hình ảnh bản thân mạnh mẽ tiến về phía trước. Hình bóng chính mình, dù trở thành bất cứ hình dạng nào, dù phải cô độc giữa đồng đồ nát đi chẳng nữa thì vẫn đứng thẳng, kiếm tìm vẻ đẹp của vầng thái dương đang lên cao và những ngôi sao đang tỏa sáng.

Đối với tôi, không gì chính xác hơn cảm nhận của bản thân. Thế giới của tôi là thứ chỉ thuộc về tôi. Ngay lúc này, tôi có thể vẽ mà không sợ hãi.

Từ giờ trở đi, dù bị vùi dập một cách vô lý đến đâu đi chẳng nữa, tôi tin mình vẫn có thể đứng lên và bước tiếp con đường mà bản thân tin tưởng.

“Cô thú vị thật đấy.” Haseo nói khẽ.

“Sao cơ?”

“Dù gặp trắc trở nào, đến phút chót cô vẫn có thể coi đó là một bài học cho bản thân. Trông thì còm nhom, lẻo khoèo, luôn lo lắng những chuyện không đâu rồi mất phương hướng, nhưng bản chất thì tham lam không ai bằng.”

Tôi cười, “Chắc thế.” Chẳng hiểu anh đang khen hay chê tôi nữa.

“Đúng rồi còn chắc gì nữa. Bởi vậy cô mới muốn nhìn thấy ngày tận thế. Dù ra sao cũng quyết vẽ cho đến hơi thở cuối cùng, phải không?”

“Haseo thì khác gì? Dù xuống địa ngục anh vẫn cứ cười đấy thôi.”

Nghe tôi nói, anh cười khàn khàn, “Chuẩn.”

Không biết từ lúc nào, xung quanh đã chẳng còn ai, đến bé mèo đen cũng đi đâu mất. Tĩnh lặng hoàn toàn, như một thế giới chỉ có hai người.

Đứng trước tàn tích, chúng tôi lặng ngắm hảnh kết của cả địa cầu.

“Hình như có bảo tàng tư liệu kỉ niệm hòa bình đấy, cô muốn đi xem không?”

Haseo chống tay vào đầu gối, đứng dậy. Sắc mặt anh nhợt nhạt, vẻ mệt mỏi hẳn rồi.

“Đề lần sau. Mình ra ga thôi.”

Trong quá khứ, nơi đây đã xảy ra một biến cố khủng khiếp. Nhưng đó không phải là kết thúc. Mảnh đất này vẫn tồn tại, thậm chí vẫn tỏa rạng một ý chí thản lặng. Hiện giờ tôi chỉ cần biết đến thế.

“Vậy sao?” Anh nói. Tôi kéo tay anh về phía tàu.

Đến ga Hiroshima, tôi mua vé theo chiều ngược lại với Haseo.

Soát vé xong, chúng tôi ngồi trên băng ghế trước thang cuốn nói chuyện giết thời gian.

“Thật ra, có việc gì mà anh phải về quê?”

“Đã bảo không có gì, Tết không về nên giờ phải về thôi.”

“Nói mới nhớ, anh có vợ chưa cưới ở nhà đúng không?”

“Ờ, nhưng thôi rồi.”

“Anh về chơi à, có cái gì hay hay ấy nhỉ...”

“Có cần cát,” Haseo nhăn nhó cười, vẻ gian manh, “với cả một cô gái làng chơi quen biết đã lâu.”

“Anh không mua quà lưu niệm cho cô ấy à?”

“Cô ấy không biết anh đi Hiroshima nên không cần đâu. Anh đi đây.” Haseo đứng dậy. Tôi vẫn còn khoảng mười phút nữa.

Tôi chào, “Thôi nhé!” Anh xách cặp, khoác lên vai rồi đáp, “Ờ.”

Tôi thì thẩn theo bóng lưng đó.

“Em hỏi này, với Haseo, tình yêu là gì?”

“Hả?” Anh quay người lại. Tôi nhìn vào đôi mắt đen ấy.

“Chẳng biết nữa.”

Anh nhìn xa xăm vài giây, sau đó nhìn thẳng vào tôi.

“Chắc là luôn dõi theo.”

Tôi gật đầu, vẫy tay chào anh.

Với tôi, lời nói ấy của anh là đủ.

Haseo cũng giơ tay, leo lên thang cuốn rồi khuất dạng.

Khi chuyển Hakata biến mất trên bảng điện tử, tôi mới nhận ra đây là lần đầu tiên tôi tiễn Haseo. Quay bốn phương tám hướng cũng không còn thấy bóng hình mọi lần từng đứng chăm chú nhìn theo tôi nữa.

Về đến Kyoto vẫn không thấy Haseo liên lạc gì, tối cũng không. Lần nào già từ xong, anh cũng gửi cho tôi một tin nhắn ngắn. Dù nội dung cụt lủn đến thế nào đi chăng nữa, anh vẫn gửi, chưa bao giờ quên. Tôi đã nghĩ, hay mình mất anh rồi.

Đi đến cửa ra vào, tôi mở túi giấy đựng đồng hồ lưu niệm. Qua miệng túi, tôi nhìn thấy một cuốn sách cũ. Không cần xem bìa cũng biết, đó là quyển *Hika*.

Tôi nhắm mắt lại. Thôi, đừng nghĩ nữa.

Cho dù những lời Haseo nói với tôi là đùa đi chăng nữa, thì khi ấy, tôi đã tin. Hơn nữa, trong khoảnh khắc, chúng tôi đã cùng nhau nhìn thế giới diệt vong. Chúng tôi không có chung vật hữu hình nào, nhưng lại chia nhau một mảnh linh hồn. Điêu ấy vượt lên trên tất cả, trở thành vĩnh cửu. Dầu là ảo tưởng, là hiểu nhầm như những gì chị Tsuyutsuki nói, rồi sao? Tôi đã tin, thì chẳng nào cũng vẫn là sự thật.

Sau này, dù không thể gặp lại Haseo, dù có những thay đổi đau đớn xảy ra đi chăng nữa, sự yên bình khi tôi được ở bên anh từ trước đến giờ sẽ không tan biến.

Tôi đã được anh trân trọng, lúc này trong tôi ngập tràn biết ơn. Bằng ký ức ấm áp ấy, tôi có thể tiếp tục bước.

Nên là, không sao cả.

Tôi khẽ thì thầm rồi chuẩn bị đến xưởng vẽ.

Khoảng một tuần sau, đột nhiên Haseo gọi điện đến. Tôi nghe thấy tiếng tàu chạy trong ống nghe như thường lệ.

Tôi hỏi, “Anh có giữ gìn sức khỏe không đấy?” Anh trả lời tỉnh queo, “Đang ăn bánh ga tô sô cô la mua ở cửa hàng tiện lợi.”

“Thế à,” tôi đáp hờ hững.

“Cô biết không, hôm ấy anh gần chết. Lên tàu Shinkansen, người cứ nặng trĩu, đến ga một cái là không sao cử động được nữa. Gọi điện cho một cô nhờ đưa đi khám xong là phải nhập viện luôn. Thấy bác sĩ bảo là sung amidan. Nhưng mà truyền nước rồi ngủ một giấc là khỏe lại ngay.”

“Nghĩa là lúc ở Hiroshima anh đã thấy người không khỏe rồi à?”

“Hình như thế.”

“Sao anh không nói gì?”

“Ờ không, mãi đến lúc chia tay cô rồi mới bị nặng thế, chứ lúc trước anh chẳng thấy gì. Từ bé đến lớn anh đây khỏe như vâm, chẳng bao giờ bệnh tật nên có biết trong người không khỏe là thế nào đâu. Anh cũng muốn đi tham quan mà, nên cô đừng bận tâm.”

Tôi biết Haseo nói dối, nhưng không vạch ra, chỉ im lặng lắng nghe những chuyện trên trời dưới biển của anh.

Lúc ấy nhất định là Haseo đã cố chịu đựng, giấu nhem chuyện mình không khỏe, cho tôi gối lên tay suốt một đêm dài, để tôi vui vẻ đi khắp đó đây ngắm cảnh, ngay cả lúc đi tàu cũng bắt tôi ngồi còn mình thì đứng. Nhớ lại những chuyện đó, tim tôi đau nhói.

Nhưng với riêng anh, tôi không thể xin lỗi. Gương mặt Akihito luôn miệng xin lỗi khi nhìn thấy máu tôi thoáng hiện lên. Không được miễn cưỡng xin lỗi. Không được khắc sâu mối quan hệ này. Vậy nên tôi sẽ không xin lỗi. Haseo cũng không muốn tôi làm thế.

Thấy tôi im lặng, Haseo cười hèn hèn.

“Anh đi tắm thư giãn với mấy em ngon ngon là khỏe lại ngay thôi, đừng lo.”

“Ngốc,” tôi nói rồi nhận ra. Người này rất quan trọng.

Haseo là người bạn khác giới vô giá đối với tôi, và sau này sẽ không thay đổi.

Không thể không nhéo với anh mãi được, cũng phải thay đổi để đến lúc xảy ra chuyện, Haseo có thể dựa vào tôi.

Từ trước đến giờ, tôi toàn dựa dẫm vào anh. Lúc nào anh cũng giải vây cho tôi. Lúc nào anh cũng làm tôi vui. Ấy vậy mà việc tôi có thể làm chỉ là nghe anh than vãn.

Em xin lỗi nhé, Haseo.

Vừa nhủ thầm trong tim, tôi vừa sờ vào Haseo đang khoe khoang về đám bạn gái.

Kết

Năm sau, tôi mở triển lãm cá nhân tại một phòng tranh ở Tokyo.

Đi đầu hành phòng tranh ấy là một người đàn ông tên Shoya, công việc chính là kiến trúc sư, có văn phòng ngay phía trên phòng tranh. Anh Shoya có nụ cười tươi tắn, đầy ma lực cùng ngoại hình bắt mắt nhưng lại nổi tiếng về những đánh giá cay nghiệt và sắc sảo, cộng thêm việc cho các tác giả trẻ triển vọng thuê phòng tranh với giá rẻ như cho không. Khoảng một tháng trước, đột nhiên anh liên lạc với tôi, “Phòng tranh đang trống đấy, em thấy thế nào?” Tôi rất bình thản, tác phẩm một đóng, chỉ việc chọn ra là xong.

Tôi lưu lại Tokyo, ngày nào cũng ghé qua triển lãm và trò chuyện cùng khách tham quan. Thì ra ở thành phố tôi chưa từng sống này cũng có những người biết đến tên Kanna.

Thỉnh thoảng anh Shoya xuống tầng một trên tôi rồi giới thiệu tôi với các tác giả khác.

Những người mở triển lãm tranh, tất cả đều làm việc độc lập như một lẽ đương nhiên. Không say đắm với bản thân, cũng không điên cuồng chống lại thế giới, chỉ đơn giản đứng đối diện tác phẩm đã tạo ra. Họ là những người đã ở quá lâu trong chốn riêng tư như thế. Bản thân tôi cũng rất yêu cái chốn cô độc đến và đi chỉ một mình ấy.

Hôm đó, tôi mở cửa phòng tranh sớm hơn thường lệ tới hai tiếng. Tôi bật đèn rồi đứng ngắm tranh. Bức tường đối diện với cửa ra vào treo rất nhiều tranh, tạo nên một câu chuyện cổ tích.

Câu chuyện ấy kể về một cô bé muốn chạy nhanh hơn bất cứ ai. Không hái hoa cũng không làm điệu, chạy là niềm đam mê duy nhất của cô.

Sáng sớm cô đua cùng muông thú, đêm về cô thi với sao băng.

Chân rớm máu, cô cũng không ngừng chạy.

Thời gian trôi đi, cô gái nhỏ năm ấy dần trở thành thiếu nữ.

Dù thế, bỏ mặc đám người đến cầu hôn, xé toạc những bộ quần áo đẹp đẽ, cô vẫn chạy.

Quay lưng lại với các cô gái nuôi những chú chim non, mơ mộng về cái ngày có thể ra khỏi ngôi làng bé nhỏ này, cô đơn giản chỉ là chạy.

Cô gái không khao khát đôi cánh.

Cô chỉ tin tưởng vào đôi chân mình.

Cuối cùng mái tóc dài của cô hóa thành bờm, da chân cứng lại thành móng, cô trở thành ngựa và chạy đi.

Chạy mãi, chạy mãi. Đến bất cứ nơi đâu.

“Kanna,” anh Shoya xuống cầu thang và gọi. Khi thấy quyền vẽ phác thảo mới của tôi, anh bèn cười. “Dạo này em có vẻ cố gắng nhỉ?”

“Vâng,” tôi mỉm cười đáp lại. “Em đang nỗ lực hết mình.”

Anh Shoya có vẻ bất ngờ.

“Kanna, mọi khi nhìn em đi ềm tĩnh lắm, anh cứ nghĩ em sẽ ghét những câu dạng như ‘đang cố gắng’ cơ.” Anh nói giọng trêu đùa.

“H ồi xưa đúng là có ghét nhưng bây giờ em đang cố gắng thật mà.”

Nghe tôi nói ầy về tự hào, anh Shoya thoáng ngạc nhiên rồi ngay lập tức cười ha hả.

“Xem chừng em đã mềm mỏng hơn. Dịu dàng hơn, mạnh mẽ hơn.”

Thay đổi này có lẽ là do tuổi tác. Ba tháng trước, tôi bước sang tuổi 30. Cái ngày thêm một tuổi mới ầy, tôi vẫn đang cắm đầu làm việc rồi đón sinh nhật trong chuyến tàu cuối từ Osaka. Nguyên một ngày trời, tôi dạo quanh các hàng bán đồ trang trí nhà cửa và quán cà phê có trưng bày tranh để giao tranh và bưu thiếp, trên đường về thì gà gât ngủ trên tàu. Nhận được tin nhắn của Haseo, tôi mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật mình.

Mãi sau này tôi mới ý thức được việc mình đã sang tuổi 30 nhưng cũng hiểu được cảm giác b ềm ch ềm đến kỳ lạ. Nói gì thì nói, tôi cũng thấy bản thân mình thật kỳ quặc khi cứ bận tâm đến cái lần ranh của tuổi 29.

Tôi nhớ lại và cười hì hì. Anh Shoya nhắc, “Khách đến kìa.”

“Vâng.”

Tôi biết người vừa đến.

Đứng trước cửa kính là anh Sasano.

Anh nói “Chào chị,” cúi người bằng tư thế vô cùng đẹp mắt rồi chậm rãi đi vào phòng tranh. Ngày hôm đó, anh dành thời gian tỉ mỉ xem từng tác phẩm, từ những bức đang được triển lãm đến sổ ký họa và tập cốt truyện đang thoải.

Tôi kiên nhẫn chờ. Cuối cùng, anh Sasano ngẩng lên, gật mạnh đầu.

“Tốt lắm.”

Tôi thở phào.

“Có những bức đáng sợ, có những bức thách thức, nhưng xét toàn diện thì tất cả đều đẹp. Một vẻ đẹp lạnh lùng. Từ nay về sau, tôi mong chị hãy tiếp tục vẽ những thứ mình thích, theo đúng những gì mình cảm nhận. Tranh của chị khiến đi đâu bản thủ không còn bản thủ, xấu xí hay méo mó đến mức nào cũng vẫn đầy sức hút. Có người cần những tác phẩm như thế.”

Từ tầng trên, mùi cà phê tỏa xuống. Tôi im lặng một lát rồi đáp lời anh.

“Và đưa các tác phẩm này đến với họ là công việc của tôi.”

Anh Sasano liếc nhanh đồng hồ đeo tay. “Được rồi,” anh nói, nhìn thẳng vào tôi. “Chúng ta nói chuyện công việc thôi.”

Cánh cửa tàu Shinkansen mở ra một cái là tôi chạy ào xuống sân ga. Bầu không khí nóng bức, ngột ngạt bao trùm lấy cơ thể. Cái nóng khắc nghiệt của Kyoto. Đã gần sang thu rồi mà nhiệt độ chẳng giảm chút nào. Ra khỏi cửa soát vé trung tâm, trong bóng tối dần buông, tôi bước lên thang cuốn dài. Thấy nóng ruột, tôi chạy bộ thẳng lên luôn.

Trong sảnh khách sạn Granvia, tiếng giày bị tấm thảm nuốt chửng.

Lưng áo đen ấy ở đâu nhỉ?

“Xin lỗi đã bắt anh chờ. Cuộc họp mất nhiều thời gian hơn em tưởng.”

Tôi vừa cất tiếng, Haseo đã quay sang nhìn. Vòng ra phía trước, tôi thả người xuống ghế xô pha đối diện Haseo.

“Cô ăn mặc như thế đi họp hả? Có tuổi rồi mà vẫn thích để lộ nhiều chân cẳng nhỉ? Mấy tháng trước cô sang tuổi 30 rồi đúng không?”

Anh hút thuốc và nhìn chân tôi duỗi dài trong chiếc quần soóc.

“Không được à? Em vẫn còn đẹp mà.”

Tôi cười nói, Haseo cũng nhếch mép.

“Ờ, vẫn đẹp.”

Anh thả người lún vào ghế xô pha, “Trông cô có vẻ bận rộn.”

“Bận lắm.”

“Bạn là tốt.”

“Chúc mừng sinh nhật,” tôi nói rồi chìa món quà bọc giấy có gắn nơ màu đỏ rượu ra trước mặt Haseo. Từ ngày xưa anh đã thích màu này.

“Cái việc mà cô nói đây hả? Sao không gửi qua đường bưu điện cho tiện?”

“Tại người ta muốn đưa tận tay. Xin lỗi nhé, cứ bắt anh phải chiều theo ý em.”

“Thế à,” anh nhả khói trắng, định mở gói quà ra.

“Á, không được, không được! Về nhà mới được mở, hoặc ít nhất là lúc lên tàu rồi ấy.”

“Rồi, rồi.”

Anh phẩy tay như thể muốn nói tôi lắm chuyện.

“Nhân tiện, anh đọc sách tranh của cô rồi đấy.”

“Oái, anh đọc ở đâu?”

“Mua trên Amazon.”

“Trời ạ, sao anh biết ngày phát hành hay vậy?” Tôi kêu lên. Haseo nhả khói phù một cái, cười khoái trá. Người phục vụ bồi rồi mang thực đơn đến cho chúng tôi.

“Chán thế, em đang định làm anh bất ngờ. Ghét quá đi mất. Thôi, em đi về”

Tôi vừa làm bộ đứng lên thì anh đã dụi thuốc lá vào gạt tàn, “Ê ê, chờ đã. Đừng vội thế chứ. Cứ thông thả. Tối nay anh ở lại cũng được.”

“A, em xin lỗi. Tối nay không được.”

“Sao thế?”

“Người yêu em đang đợi.”

“Thế cơ à,” Haseo nói, kẹp điếu thuốc mới vào tay, “là người thế nào?”

“Giống với Haseo.”

Cách hút thuốc ấy, tôi thêm vào trong đầu.

Đôi mắt đen nhìn tôi, nheo lại.

“Thế thì chắc chắn là người đàn ông tốt.”

Lâu lắm mới được nghe giọng nói khàn khàn ngọt ngào này. Tôi lặng đi để thưởng thức rồi cười, “Đúng vậy.”

“Đầu tiên cứ phải cụng ly đã,” Haseo nói, mở thực đơn ra.

“Vì cái gì?”

“Vì những chuyện sau này.”

Ánh hoàng hôn hắt lên khiến tháp Kyoto sáng rực như một ngọn nến.

Tôi chậm rãi gật đầu, đưa mắt ngắm nhìn khung cảnh ấy.

Chú Thích

[1] Một món ăn phổ biến ở Nhật, với thành phần chính là thịt và gừng. Có thể ăn nguội mà không làm thay đổi hương vị nên thường được dùng trong món cơm hộp (bento).

[2] Kansai (Kinki) là vùng Trung Tây của đảo Honshu, bao gồm bảy tỉnh: Nara, Wakayama, Mie, Kyoto, Osaka, Hyogo và Shiga.

[3] Tên một ngôi chùa ở thành phố Kamakura, tỉnh Kanagawa, Nhật Bản.

[4] Âm “O” là chữ “hùng” trong “thư hùng”.

[5] Nghĩa là hoa thực quỳ.

[6] Một loại quần truyền thống của Nhật, có ống rất rộng để mặc ngoài Kimono.

[7] Tên một nhà hàng cà phê-đồ ăn nhẹ ở Kyoto.

[8] Một loại bánh truyền thống của Nhật với vỏ làm bằng bột củ từ, bọc nhân đậu.

[9] Mì có xuất xứ từ Trung Quốc, là một món ăn phổ biến ở Nhật.

[10] Truyện cổ tích của Na Uy về ba con dê đực phải băng qua một dòng sông để tìm cỏ ăn.

[11] Truyện thiếu nhi của tác giả người Phần Lan Tove Jansson về một gia đình hà mã trắng.

[12] Mì làm từ bột mì, sợi trắng và dày.

[13] Một hình thức biểu diễn trên sân khấu của Nhật, toàn bộ diễn viên là nữ.

[14] Một câu lạc bộ sex có chủ đề liên quan đến SM (bạo dâm).

[15] Món mì của Ý làm từ mì ống dạng phẳng, xếp chồng nhiều lớp lên nhau xen kẽ với phô mát và nước sốt.

[16] Món xúp với nguyên liệu chính là bánh gạo nếp (mochi) thường được người Nhật ăn vào dịp năm mới.

[17] Một loại bánh dẻo làm từ bột gạo nếp.

[18] Nước xúp trong truyền thống của Nhật.

[19] Một loại rong biển ăn được của Nhật.

[20] Món tráng miệng xuất xứ từ châu Âu gồm hoa quả nấu trong nước đường.

[21] Bánh táo lật ngược của Pháp.

[22] Một loại bánh xuất xứ từ vùng Napoli, Ý.

[23] Một loại bánh Pháp gần giống bánh su kem với các thành phần như kem trứng, kem tươi, đường trắng...

[24] Lễ hội truyền thống xua đuổi yêu ma của Nhật, được tổ chức thường niên vào ngày 3/2 tại các đền chùa.

[25] Một loại trà rất phổ biến ở Nhật, lá trà đã được sao khô nên giảm bớt lượng chất kích thích.

[26] Món lòng bỏ lò.

[27] Một loại thịt bò rất đắt đỏ của tỉnh Shiga (Nhật Bản).

[28] Tên chỉ chung các loại hoa anh đào nhiều hơn năm cánh. Yaezakura nở hoa khá muộn so với các giống anh đào khác.

[29] Bánh hình thuôn dài có nhân kem.

[30] Zeami Motokiyo (1363-1443): triết gia, diễn viên, nhà biên kịch người Nhật, cùng với cha là Kan'ami có công lớn trong việc phát triển kịch Noh.

[31] Cổng vào khu đền Itsukushima, được coi là biểu tượng của đảo Miyajima.

[32] Quần thể đền Itsukushima được xây dựng trên mặt nước, bao gồm một đền chính, nhiều đền nhỏ bố trí xung quanh, một sân khấu kịch Noh và một phòng tấu nhạc, nối liền nhau bằng các cây cầu và hành lang.

1

2

3

4

5

6

Kết

Chú Thích